

Báo Ân

Contents

Báo Ân	2
1. Chương 1: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân????	2
2. Chương 2:	3
3. Chương 3: Có Tôi Ở Đây	5
4. Chương 4: Không Giống Hạ An Bình Thường	7
5. Chương 5: Sinh Nhật Cung Lăng	9
6. Chương 6: Nói Chuyện Phiếm	11
7. Chương 7: Thích Cung Lăng????	13
8. Chương 8: Thích (thượng)	15
9. Chương 9: Thích (hạ)	16
10. Chương 10: Hôn	19
11. Chương 11: Nhớ Lại Chuyện Đã Qua	21
12. Chương 12: Thu Nhận Và Giúp Đỡ	22
13. Chương 13: Tiêu Nhan Xuất Hiện	24
14. Chương 14: Sa Vào	26
15. Chương 15: Hạnh Phúc, Hạnh Phúc, Hạnh Phúc	28
16. Chương 16: Hạ An Cũng Là Hạnh Phúc Của Cung Lăng	30
17. Chương 17: Mùa Thu	33
18. Chương 18: Một Nơi Yên Tĩnh	35
19. Chương 19: Chỗ Vui Chơi Thời Thơ Ấu Của Cung Lăng	37
20. Chương 20: Dị Tính Luyện Ái Thì Không Có Kết Quả Tốt	40
21. Chương 21: Hạ An Thẹn Thùng	42
22. Chương 22: Sáng Tạo Tuổi Thơ	44
23. Chương 23: Cha Mẹ Cung Lăng? ? ?	46
24. Chương 24: Vì Tương Lai	49
25. Chương 25: Hạ An Chịu Khổ	52
26. Chương 26: Hạ An, Chờ Anh	56
27. Chương 27: Rốt Cục Cũng Nhìn Thấy Anh	59
28. Chương 28: Bắt Đầu Phản Kích	61
29. Chương 29: Đứng Cướp Đoạt Hạnh Phúc Của Anh Ấy Nữa	63
30. Chương 30: Hôn Lễ Của Bọn Họ	67
31. Chương 31: Công Khai	70
32. Chương 32: Cung Lăng Ngụy Hiếm	72
33. Chương 33: Đứa Nhỏ Đơn Thuần Dương Du	75
34. Chương 34: Chuyện Sáng Sớm	78
35. Chương 35: Chuyện Đi Chơi Ở Công Viên	81
36. Chương 36: Dương Du Rời Khỏi	88
37. Chương 37: Không Thể Rời Khỏi Anh	91
38. Chương 38: Cầu Hôn Rồi. Động Phòng Thôi	93
39. Chương 39: Lời Tâm Tình, Hôn Lễ, Hạnh Phúc!	96
40. Chương 40: Phiên Ngoại: Trong Truyền Thuyết	100

Báo Ân

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, công sủng thụ, bá khí thâm tình công X báo ân thụ, tình hữu độc chung, HENhân vật: Hạ An

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-an>

1. Chương 1: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân????

Đêm tối, mới vừa tan tầm, Hạ An đi một mình ở ngã tư đường. Chung quanh đều im ắng, Hạ An bước nhanh hơn. Bỗng nhiên, cậu cảm giác trên cổ chợt lạnh, sau lưng truyền đến thanh âm hung ác: “Không được nhúc nhích, đem toàn bộ tiền trên người mày ra đây”. Trời ạ, sao cậu lại xui xẻo như vậy, đi buổi tối còn bị đánh cướp.

Hạ An vừa lo lắng vừa lục tìm tiền trên người mình lấy ra, ủy khuất nhìn số tiền càng lúc càng cách xa mình, tâm huyết của cậu a. Tên cướp giơ tay đoạt lấy, vui vẻ đếm tiền. Hạ An muốn thừa lúc hấn không chú ý thì đánh lén, sau đó chạy! Hạ An vừa định đưa tay, đã bị tên cướp phát hiện. Hấn giảo hoạt cười: “Nhóc con, còn muốn đánh lén, xem tao có giết chết mày không”. Hạ An hoảng hốt, trộm gà không được còn mất nắm gạo, hiện tại ngay cả mạng cũng không đảm bảo a. Cậu mặc dù đối với cái xã hội này không có gì lưu luyến, nhưng mà, cậu vẫn không muốn sớm như vậy đã toi đời a. Ai tới cứu cứu cậu, cậu nhất định báo đáp người đó, làm trâu làm ngựa đều được. Nhưng mà trên đường không nhìn đâu ra một bóng người. Xem ra, cậu chắc phải bỏ mạng chốn này rồi.

Dao găm của tên cướp sắp sửa cắt qua cổ Hạ An, Hạ An nhắm mắt lại chờ chết. Vừa lúc đó, tay của tên cướp chuyển động. Hử? Sao vẫn chưa có cảm giác? Hạ An mở to mắt, đập vào mắt là một người rất dễ nhìn rất tuấn tú, rất tuấn tú rất dễ nhìn.

Tên cướp lại xông lên. Dễ nhìn bắt lấy tay hấn, lôi kéo về phía trước, tên cướp bị mất trọng tâm, dễ nhìn dùng sức ném hấn xuống mặt đất, hung hăng đá một cước, nói: “Cút”! Tên cướp đánh không lại dễ nhìn, đành phải chạy.

Tình huống gì đây, anh hùng cứu mạng?? Bản thân mình hình như không tính là đẹp, nhưng mà Hạ An vẫn rất có nhân tính, hiểu được lòng biết ơn.

Hạ An đi đến trước mặt dễ nhìn, cảm kích nói: “Cám ơn anh đã cứu tôi. Xin hỏi anh tên gì?” Hạ An đánh giá đối phương một chút. Người trước mặt hoàn mỹ đến mức không còn chỗ nào phải soi xét, tóc mái hỗn độn che khuất ánh mắt. Đèn đường mờ nhạt, Hạ An cảm giác thật quyến rũ. Cảm giác vị dễ nhìn này trước mắt giống như thần tiên trên trời. Hử?? Nhìn thế nào lại có chút quen mắt nhỉ. Hình như đã gặp nhau ở nơi nào rồi. Dễ nhìn liếc mắt nhìn Hạ An một cái, không nói lời nào, xoay người muốn rời đi, anh vốn là đi qua, sau đó thuận tiện giúp một chút mà thôi.

Nhìn thấy dễ nhìn muốn rời đi, Hạ An vội vàng tiến lên nói: “Cái kia, anh có thể nói cho tôi biết tên của anh không? Tôi nhất định sẽ báo đáp ơn cứu mạng của anh”.

Để nhìn quay đầu nhìn cậu, hai người nhìn nhau một hồi, Hạ An bị nhìn đến mức xấu hổ, tim đập rất nhanh. Lúc muốn mở miệng nói chuyện, để nhìn lại đi rồi, không có chút nào phản ứng đến ý tứ của cậu.

Hạ An nghĩ không hiểu, rõ ràng là cứu mình, tại sao có thể thiếu kiên nhẫn như vậy. Còn có, vì sao cứ có cảm giác vị để nhìn này nhìn quen mắt như vậy chứ? Lúc Hạ An vẫn còn rối rắm với những suy nghĩ của mình thì để nhìn đã đi càng lúc càng xa.

Đột nhiên, Hạ An vỗ tay một cái nói: “Cung Lăng” Đúng vậy, chính là Cung Lăng. Thần tượng trường học, đối tượng mà các nữ sinh điên cuồng, bất kể là đi học hay tan học, đám nữ sinh kia luôn thảo luận về Cung Lăng. Các phương diện đều hoàn mỹ vô khuyết – Cung Lăng.

Hạ An lại nghĩ tới cảm giác vừa nãy khi hai người đối diện nhau, tim lại đập nhanh hơn. Cậu rốt cục hiểu được đám nữ sinh kia tại sao lại mê luyến anh như vậy rồi.

Nguyên lai... Anh thật sự rất tuần tú!

2. Chương 2:

Từ đó về sau, Hạ An bắt đầu chú ý đến vị ân nhân cứu mạng này, mỗi khi đám nữ sinh nhiệt liệt thảo luận về Cung Lăng, Hạ An sẽ vểnh tai, nghe được địa phương Cung Lăng thường xuyên xuất hiện, sau đó mai phục ở nơi đó, tùy thời chờ đợi Cung Lăng xuất hiện.

Nhưng mà, mỗi lần Cung Lăng xuất hiện đều có người bên cạnh. Hạ An cũng cảm thấy ngại. Chờ không ai, cậu lại suy nghĩ phải dùng từ như thế nào cho tốt, nên nói như thế nào, làm như thế nào... Nghĩ tới nghĩ lui, Cung Lăng đã sớm đi rồi. Cứ như vậy qua một tháng, Hạ An vẫn không có nói chuyện được cùng Cung Lăng, chưa có báo ân được a.

Ngày thứ ba mươi hai, Hạ An rốt cục cố lấy dũng khí, nhất định phải đường hoàng cảm ơn anh, nhất định phải nói với anh ấy.

Vì thế một ngày, cậu sớm đã đứng ở con đường về nhà Cung Lăng, bởi vì cậu không có nghe được nhà Cung Lăng là nhà như thế nào, cho nên đành phải đứng ở trên đường chờ người. Gió buổi sáng lạnh lẽo, Hạ An rụt rụt cổ. Sao vẫn chưa xuất hiện a. Ánh mắt sắp nhắm lại, thật lạnh. Đêm qua vì quyết định này mà hưng phấn một đêm, ngủ không có đủ giấc a.

Cảnh sắc trước mắt thật mơ hồ, không chịu đựng được nữa. Đột nhiên, một bóng người xâm nhập tầm mắt mơ hồ không rõ của cậu. Hạ An lập tức tỉnh táo lại. Cung Lăng đến rồi, Cung Lăng đến rồi, rốt cuộc đã tới.

Cung Lăng nhàn nhã tiêu sái đi lại, Hạ An nhìn thấy đối phương càng lúc càng gần, thật sự rất đẹp trai, đẹp trai không gì diễn tả được. Một nam nhân lớn lên sao có thể đẹp trai như vậy được a. Bất tri bất giác,

Cung Lăng đi tới bên cạnh, sau đó lướt qua. Hạ An trong trạng thái si mê khôi phục lại. Chạy lên ngăn Cung Lăng lại. Cung Lăng nhìn cậu nói: “Có chuyện gì sao?”

Hạ An khẩn trương, tuy rằng lúc trước đã tập luyện thiệt nhiều thứ, nhưng mà vẫn thật khẩn trương: “Anh, còn nhớ tôi không?”

“Không nhớ rõ “

Trái tim Hạ An khẽ nhói một cái, nhưng lập tức nói: “Ngày đó, buổi tối, ở góc đường, anh đã cứu tôi.”

“Cho nên?” Cung Lăng hỏi.

“Anh đã cứu tôi, cho nên tôi muốn cảm ơn anh, tôi muốn báo ân” Hạ An một hơi nói ra.

“Báo như thế nào?” Sự kiện kia, anh đã quên lâu rồi. Khi đó, anh thực sự chỉ là đi qua, sau đó nhìn thấy tên cướp nên khó chịu, đánh hấn một chút mà thôi, không nghĩ tới Hạ An lại chạy tới báo ân.

“Anh cần cái gì?”

“Tạm thời không có” cho dù có thì Hạ An không biết được a.

“Kia...” Vậy làm sao bây giờ? Mình nhất định phải báo ân. Bà nội nói, làm người phải hiểu được lòng biết ơn. Người khác vào lúc con khó khăn nhất cứu con, sẽ là ân nhân của con, nhất định phải báo đáp.

“Đúng rồi, tôi có thể giúp anh nấu cơm, dọn dẹp vệ sinh còn có chuyện khác nữa, cái gì tôi cũng đều nghe lời anh. Mãi cho đến lúc anh bảo tôi rời đi” Căn cứ theo tình hình thực tế mà Hạ An nghe được, Cung Lăng ở một mình, cho nên, những chuyện nhỏ nhặt này mình vẫn có thể giúp được. Tiếp tục nghe lời Cung Lăng, chờ cho đến lúc Cung Lăng muốn cậu ly khai, cậu liền rời đi, đến lúc đó ân cũng xem như là báo xong rồi.

Cung Lăng vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn bộ dạng cẩn thận chờ mong của cậu, có chút không đành lòng cự tuyệt: “Được” lại có thể ma xui quỷ khiến đáp ứng rồi.

Nghe được Cung Lăng trả lời, Hạ An cảm thấy được có chút không thể tưởng tượng nổi. Thật tốt quá, mình có thể báo ân. Hạ An nhảy nhót, cười đến trong ánh mắt đều tràn đầy vui vẻ.”Thật tốt quá, cảm ơn anh “

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Hạ An, Cung Lăng không biết phải nói gì. Cung Lăng chưa bao giờ cảm giác như thế, nhìn thấy cậu, phòng bị của anh giống như đều tự động biến mất.

Mặt trời sáng sớm dâng lên. Cung Lăng cùng Hạ An đưa lưng về phía ánh mặt trời bước đi. Cung Lăng ở

phía trước đi từ từ, Hạ An đi theo phía sau còn thường thường ngây ngô cười.

Vui vẻ nhất vẫn là Hạ An. Cố gắng nghe ngóng một tháng, rốt cục có cơ hội để báo ân. Nhưng mà, Hạ An cảm giác vui vẻ cũng không hoàn toàn là vì có thể báo ân, hình như còn có một chút tình cảm gì đó mà ngay cả cậu cũng không rõ đó là cái gì..

3. Chương 3: Có Tôi Ở Đây

Lúc Hạ An đứng trong nhà Cung Lăng, có chút hối hận vì báo ân mà lại chịu làm giúp ân công cái loại nhiệm vụ dọn dẹp vệ sinh gian khổ này.

Bởi vì nhà Cung Lăng thật lớn, thật lớn. Bất quá hoàn hảo trong nhà Cung Lăng cũng không có lộn xộn giống như Hạ An nghĩ. Tương phản, nhà của anh còn rất sạch sẽ. Cái này làm Hạ An thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoàn hảo, việc dọn dẹp của cậu cũng đỡ được phần nào.

Tình báo so với những gì Hạ An thấy rất giống nhau. Nhà lớn như chỉ có một mình Cung Lăng Nhất ở, hơn nữa bởi vì Cung Lăng thích im lặng liền đem toàn bộ người hầu đều thả giả.

Hạ An cuộn cuộn kéo ống tay áo lên bắt đầu hành động. Sau ba giờ, Hạ An mệt, nằm úp sấp trên sàn nhà thở từng ngụm từng ngụm. Một lát sau cậu dùng tay chống, tiếp tục để lại một tờ giấy có viết chữ đặt lên bàn cơm: đồ ăn đã làm xong, không biết anh thích ăn những thứ gì, nên tôi làm một ít. Hi vọng anh sẽ thích. Sau đó rời khỏi nhà Cung Lăng.

Hạ An đi chưa bao lâu, Cung Lăng mở cửa phòng ra, đi đến phòng khách, chứng kiến một bàn đồ ăn. Anh đi tới, ngón tay thon dài cầm tờ giấy rất nhanh xem xong, cười khẽ một tiếng: “Ngu ngốc” sau đó kéo ghế ra ngồi xuống ăn cơm.

Từ nay về sau, Hạ An sau khi học xong liền đến nhà Cung Lăng nấu cơm, ngẫu nhiên có quét dọn nhà cửa một chút. Nhưng chưa bao giờ dám ở lâu, bởi vì sợ quấy rầy sự yên tĩnh của Cung Lăng, sau đó sẽ chán ghét cậu. Như vậy, cậu sẽ thực đau lòng.

Ngày đó, thứ sáu. Thời tiết thật không tốt. Nhưng mà sau khi học xong, Hạ An vẫn kiên trì tới nhà Cung Lăng, bắt đầu nấu cơm. Lúc này Cung Lăng còn chưa về nhà. Mỗi ngày cậu cũng muộn một chút mới về nhà. Hạ An cũng tính toán thời gian Cung Lăng về nhà rất tốt, lúc Cung Lăng về đến nhà, đồ ăn nóng hổi đã được chuẩn bị ở trên bàn, nhưng mà không nhìn thấy bóng người Hà An.

“Hô ~ rốt cục đã làm xong” Hạ An đem đĩa thức ăn cuối cùng đặt lên bàn cơm, đại công cáo thành. Hạ An ngẩng đầu nhìn đồng hồ, không xong, đã tám giờ, Cung Lăng sắp trở lại. Hạ An nhanh chóng thu thập đồ đạc này nọ rồi rời đi, đi tới cửa, vừa muốn đưa tay mở cửa, Cung Lăng đã mở cửa đi vào. Cung Lăng ngẩng đầu nhìn Hạ An, ánh mắt hai người chạm nhau. Trái tim Hạ An không an phận mà nhảy loạn lên.

“Thật ngại quá. Tôi không phải cố ý trễ như vậy mới đi, tôi...” Hạ An vội vàng giải thích.

“Ồ lại đi, cùng nhau” Cung Lăng cắt đứt lời của Hạ An.

Hạ An không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, không nghe lầm chứ. Cung Lăng muốn mình ở lại? Trái tim Hạ An có chút nở hoa nha.

Hai người ngồi ở trên bàn cơm, Cung Lăng tạo nhã ăn cơm, mà Hạ An lại đứng ngồi không yên, ngay cả lúc ăn cơm cũng đẹp trai như vậy a, lần đầu tiên mình cùng Cung Lăng ăn cơm trên bàn lớn nha.

Nhìn thấy Hạ An vẫn không động đũa, Cung Lăng dừng động tác nói: “Làm sao vậy?”

“Không, chỉ là có chút không thể tưởng tượng nổi” Hạ An thực sự nói ra suy nghĩ của mình.

“Ăn cơm.” Cung Lăng hạ mệnh lệnh, trong chốc lát, Cung Lăng còn nói: “Sau này ở đây ăn đi, cậu làm nhiều như vậy một người ăn không hết “

Hạ An ngẩng đầu nhìn Cung Lăng, hiển nhiên là thực giật mình. Vừa định há mồm Cung Lăng nhớ lại một chút nói: “Hình như có người nào đó nói qua cái gì cũng nghe tôi “

Hạ An có nói qua như vậy, cho nên đành phải gật đầu, “Vâng” thật sự không nghĩ đến anh còn nhớ rõ.

Lúc ăn cơm, Hạ An trộm chú ý những thức ăn mà Cung Lăng gấp lần hơn, sau đó yên lặng nhớ kỹ. Ăn hết Hạ An rửa chén, chứng kiến Cung Lăng đang ngồi ở trên ghế sa lon xem TV, ánh mắt của Hạ An luôn luôn đặt trên người Cung Lăng, nhìn nhất cử nhất động của anh, Hạ An mê muội. Qua một lúc lâu, Hạ An mới nhớ tới không còn sớm nữa, mình cần phải đi, bước đến bên cạnh Cung Lăng: “A, không còn sớm, tôi phải về “

Cung Lăng không nói gì, cầm điều khiển từ xa trong tay đổi kênh. Hạ An thấy anh không nói gì, liền xoay người rời khỏi. Đột nhiên, một tiếng sấm thật lớn vang lên, Hạ An hoảng sợ, hét to một tiếng, nhào vào trong lòng Cung Lăng. Tiếng sấm vẫn không dừng, ngược lại càng lúc càng lớn, Hạ An luôn luôn hướng vào lồng ngực Cung Lăng mà trốn, không muốn nghe thấy âm thanh chói tai kia tiếng sấm, làm cho người ta sợ hãi. Cung Lăng đối với hành động của Hạ An vốn là ngây ra một lúc, sau đó lại vỗ vỗ Hạ An nói: “Cậu sợ tiếng sấm?” Hạ An chôn đầu trong ngực anh gật gật, sợ chết. Mỗi lần một tiếng sấm vang lên, cậu liền nhớ lại những thống khổ đã qua kia. Sau đó một mình cô đơn bất lực.

Cung Lăng đẩy Hạ An ra, đứng lên. Sau đó đóng toàn bộ cửa sổ lại. Hạ An ôm chân mình, lui thành nhúm. Cung Lăng lại nhìn cậu ở bên cạnh, không biết tại sao nhìn thấy bộ dạng sợ hãi lui thành một nhúm của cậu, chính mình lại có xúc động muốn ôm cậu vào lòng. Sau đó, Cung Lăng cứ vậy mà làm. Rốt cuộc vì sao, nhìn thấy cậu, ý chí giống như không còn hữu hiệu, không chế không nổi chính mình. Bất quá, bộ dáng kia của Hạ An, hình như là đang trốn tránh cái gì đó, không muốn nhớ lại một thứ gì đó.

Cung Lăng sờ sờ đầu của cậu nói: “Không có chuyện gì, có tôi ở đây.

Hạ An cúi đầu vào ngực Cung Lăng, thật kỳ quái, chỉ là một câu nói đơn giản của anh như vậy, lại có thể làm Hạ An cảm thấy hiện tại tiếng sấm không còn chói tai như cũ, hơn nữa, còn có một loại an tâm không biết từ đâu chui ra.

Hạ An cũng không có ý thức được giờ này khắc này động tác của hai người bọn họ có bao nhiêu đen tối. Trong chốc lát, sấm đã ngừng đánh, nhưng mưa to gió lớn lại trút xuống. Cung Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Tối hôm nay cậu ở lại đây ngủ đi “

Hạ An buông tay đang ôm Cung Lăng ra, ngẩng đầu nói: “Này... Không tốt lắm đâu. Một lát nữa tôi sẽ đi về, không cần phiền tới anh” Hạ An thật sự không muốn phiền tới Cung Lăng, nếu, cứ như vậy, anh cũng sẽ rời mình mà đi.

“Bớt nói nhảm.” Cung Lăng vỗ vỗ đầu của cậu nói, sau đó trở về phòng.

Hạ An nhìn bóng lưng của Cung Lăng, xem ra, anh hình như không chê mình phiền tới, hẳn là, cũng sẽ không chán ghét a. Nghĩ đến đây, khóe miệng Hạ An cong lên.

4. Chương 4: Không Giống Hạ An Bình Thường

Ngày hôm sau. Hạ An một mình ở trên đường đi học, nghĩ tới ngày hôm qua cậu trải qua một buổi tối trong nhà Cung Lăng, còn mặc quần áo của anh ngủ, hơn nữa, ngày hôm qua lúc cậu sợ hãi, Cung Lăng có an ủi cậu. Còn có, nghĩ đến động tác mờ ám của hai người lúc đó, mặt Hạ An tức đỏ lên.

“Hạ An, Hạ An, Hạ An... ..” Trên đường hình như có người gọi cậu. Hạ An nhanh chóng hoàn hồn, quay đầu nhìn thấy là Khúc Uy. Khúc Uy là bạn thân chơi đùa từ nhỏ đến lớn của cậu. Người này nha, lớn lên có chút tư sắc, bắt quá, trong trường học đã có một Cung Lăng, cho nên, có chút tư sắc của hắn bị hào quang của Cung Lăng che khuất, sau đó.... chìm vào quên lãng~

Khúc Uy thở hổn hển chạy đến trước mặt Hạ An nói: “Cậu bị sao vậy, gọi cậu nhiều tiếng như vậy mà không thấy phản ứng, còn có, cậu gần đây chạy đi đâu?”

“Báo ân” Hạ An đơn giản mà rõ ràng nói.

“Báo ân? Sao lại như thế?” Kết quả là ~, Hạ An nói ra toàn bộ, đương nhiên, không có nhắc đến chuyện ngày hôm qua.

Khúc Uy sau khi nghe xong sờ sờ cằm nói: “A, thì ra là như vậy a, tớ nói, Hạ An cậu có phải nhìn trúng ý người ta hay không?”

Hạ An vừa nghe nóng nảy trực tiếp đá một cước, rống to nói: “Cậu thôi nha, ông đây là nam, anh ta cũng vậy. Hai người chúng tớ đều là nam. Hơn nữa, tớ đi tìm anh ta là vì báo ân. Báo ân biết không.” Bộ dạng hiện tại của Hạ An thật giống như bị người khác nói trúng nên thẹn quá hoá giận, sau đó liều mạng giải thích.

“Cậu chú ý hình tượng một chút. Hơn nữa, tớ không phải là chỉ đùa một chút thôi sao? Cậu làm gì ghê vậy? Đau chết tớ a ~” Khúc Uy ủy khuất nói.

“Đáng đời.” Hạ An trừng Khúc Uy một cái.

“Phản ứng của cậu cũng quá là bất thường đi, tớ cũng chưa bao giờ thấy cậu để bụng chuyện gì như vậy a.” Chính xác, Hạ An chưa bao giờ đối với một người mới quen để bụng như vậy, Cung Lăng là người đầu tiên. Không phải Hạ An không có nhiệt tình đối với những người khác, cũng không phải khinh thường bọn họ, mà là, ngay từ đầu chính những người này coi thường Hạ An, xem Hạ An không tồn tại. Lúc mới bắt đầu Hạ An vẫn còn rất rối rắm, sau, chậm rãi, cậu cảm thấy như vậy cũng không tồi. Bằng hữu không quan trọng là nhiều hay ít, chỉ cần một hai người là được rồi.

“Đó là bởi vì anh ta đã cứu tớ, tớ muốn báo ân” Hạ An giải thích.

Khúc Uy còn muốn nói thêm gì đó, nhưng mà điện thoại vang lên, là bạn gái của hắn gọi tới. Sau khi tiếp điện thoại liền phát phát tay với Hạ An nói: “Đình Đình có chuyện tìm tớ, tớ đi trước.”

Đây là, rừng cây nhỏ nằm trên đường đến trường của Hạ An, cậu đi vào những chỗ có bóng râm, dùng tốc độ ốc sên mà chậm rãi di động. Nghĩ tới những lời mà Khúc Uy vừa mới nói. Không biết tại sao, từ sau khi gặp Cung Lăng, mỗi lần đều muốn hiểu thêm về anh, muốn tới gần anh. Dùng thời gian một tháng để hỏi thăm tin tức, sau đó báo ân. Mãi cho đến hiện tại. Nhưng mà lại sợ Cung Lăng sẽ cảm thấy phiền chán. Bởi vì Hạ An vô dụng, quả thực chính là phế vật. Đây là đánh giá của mọi Hạ An về cậu, những lời này, Hạ An nghe từ lúc 8 tuổi đến hiện tại. Đại khái cũng bởi vì nguyên nhân này, những người khác mới coi thường cậu, mới phân ranh giới với cậu, xem cậu không tồn tại. Có đôi khi, Hạ An cũng sẽ thực bị quan ngại, chính mình vô dụng như vậy, sống trên thế giới này một chút giá trị cũng không có, còn có ý nghĩa gì nữa. Nhưng mà, vào buổi tối đó, cậu nhìn thấy Cung Lăng, đẹp tựa như thiên sứ, thiên sứ đến cứu vớt cậu, nhưng mà cậu biết, không có chuyện đó. Một tháng, Hạ An trộm hỏi thăm những chuyện có liên quan đến Cung Lăng, trong lòng giống như có một tia nắng mặt trời xuyên vào, đó là đến từ sự sáng rõ của Cung Lăng.

Đang nghĩ ngợi, cậu nhìn thấy thân ảnh Cung Lăng ở đằng xa. Giống như hiện tại mỗi lần mỗi chỗ, đều tìm kiếm thân ảnh của anh bốn phía, nhưng không dám tiến lên. Vì những nơi Cung Lăng tới không có nhiều người, phải nói là rất heo lạnh, cho nên thông thường không ai tới nơi này. Nhưng mà nơi này, Hạ An thích. Lúc tâm tình buồn bực, cậu toàn đến chỗ này. Lặng lặng, không ai quấy rầy.

Hạ An nhìn thấy thân ảnh của Cung Lăng, cái người luôn có thiên sứ vây quanh. Thiên Sứ kia cho cậu một luồng ánh sáng mặt trời, luôn có nhiều người chú ý như vậy, thêm một người chú ý là cậu cũng không có gì thay đổi. Anh cũng không cần sự chú ý của cậu. Hạ An cúi đầu bí ai nghĩ. Tiếp tục ngẩng đầu thì Cung Lăng không biết đi nơi nào rồi. Bỗng nhiên, một bàn tay sờ sờ đầu cậu, Hạ An ngửa đầu nhìn, là người đàn ông đã biến mất – Cung Lăng.”Sao anh lại tới đây?”

“Tìm một chỗ yên tĩnh” Cung Lăng ngồi ở bên cạnh cậu nói. Kỳ thật, anh từ sớm đã phát hiện Hạ An, anh nhìn cậu thấy cậu luôn cúi đầu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cứ như vậy, anh bất giác bước tới chỗ cậu.

“A nha” sau đó, không có sau đó. Hai người không nói tiếng nào, ngồi yên lặng. Hạ An thực hưởng thụ cảm giác hiện tại, cảm giác tốt lắm, vị trí khó chịu trong lòng đang được nhẹ nhàng xoa dịu.

Cung Lăng hiện tại nhắm mắt lại, Hạ An trộm nhìn anh, vài tia sáng thông qua kẽ hở lá cây chiếu lên người Cung Lăng, gió nhẹ nhẹ nhàng thổi, thổi bay sợi tóc trước mắt anh. Thậm chí Hạ An cảm giác bản thân còn tham lam hít lấy không khí mà cậu đang có cùng anh. Sau đó, mặt Hạ An đỏ lên. Cậu nở nụ cười, bản thân thật ngu ngốc, làm chuyện như vậy bị anh biết sẽ rất kỳ quái a. Thấy Cung Lăng không có mở mắt, cậu lại quang minh chính đại mà nhìn anh. Nhưng có điều, cậu không thấy được khóe miệng Cung Lăng dần dần hơi cong lên.

5. Chương 5: Sinh Nhật Cung Lăng

Lại trải qua một tháng. Ngày hôm nay không có mưa to gió lớn, cũng không có sấm chớp đùng đùng, mà lại là một ngày trời trong nắng ấm. Hạ An đi ở trường học, các nữ sinh bên cạnh vô cùng nhiệt liệt thảo luận, chủ đề thảo luận đương nhiên chỉ có một, Cung Lăng. Các nữ sinh so với thường ngày càng kích động hơn, bởi vì, hôm nay là sinh nhật Cung Lăng! Cho nên a, những nữ sinh này đang thảo luận món quà như thế nào thì Cung Lăng mới có thể thích. Mà Hạ An đã sớm chuẩn bị xong rồi! Món quà kia tuyệt đối có ý nghĩa, hơn nữa bởi vì sinh nhật Cung Lăng, mà hai ngày rồi Hạ An không có đến nhà Cung Lăng. Bởi vì, thật lâu không có ăn thức ăn Hạ An làm nhất định sẽ thực hoài niệm, sau đó cậu lập tức làm cho Cung Lăng một bàn thức ăn thật lớn thật ngon, anh nhất định sẽ rất vui vẻ! Đương nhiên, quà tặng khẳng định không chỉ có như vậy! Hạ An tự hào nghĩ. Sau khi tự hào đủ, Hạ An lập tức đi đến nhà Cung Lăng. Hiện tại Cung Lăng tạm thời không có ở nhà. Cậu muốn dành thời gian một ngày để trang trí nhà cửa.

Cung Lăng thực phiền. Không biết là tên nào làm lộ ngày sinh nhật của anh, sau đó cả thiên hạ đều biết, anh bất quá chỉ đi ra ngoài có ba phút, lúc trở lại, trên bàn, ghế trên, thậm chí trên sàn nhà đều chất đầy các loại quà tặng được đóng gói tỉ mỉ. Cung Lăng đá đá cái bàn, đám nữ sinh này thật sự quá nhàm chán. Giảng viên ở trên bục giảng mãnh liệt giảng bài, Cung Lăng lại không có lòng dạ nào để nghe, tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới cậu, hình như đã lâu rồi anh không được ăn cơm do cậu nấu, cũng không có nhìn thấy cậu...

Cung Lăng đối với việc mình đột nhiên nhớ tới Hạ An có cảm giác rất không trấn định. Chưa từng có cảm giác như thế. Cung Lăng chán nản nhắm mắt lại.

Còn ở nhà Cung Lăng, căn nhà từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, trong trong ngoài ngoài đều được Hạ An cẩn thận tỉ mỉ quét dọn sạch sẽ, bố trí lại từng đồ vật nhỏ. Sau đó bắt đầu ở trong phòng bếp cắt cắt thái thái, bởi vì cậu biết Cung Lăng không thích ăn ngọt, cho nên không có mua bánh.

Qua mấy giờ, Hạ An bung đồ ăn từ trong phòng bếp ra, nhìn đồng hồ một chút, tốt, Cung Lăng cũng sắp trở về rồi. Hạ An để thức ăn lên bàn thì chợt nghe tiếng mở cửa, Hạ An vội vàng tắt hết đèn đi, sau đó mai phục tại một góc trong nhà, Cung Lăng mở cửa tiến vào, một mảnh tối đen. Đột nhiên, một chút ánh sáng

màu xanh phát sáng trong đêm tối, càng về sau càng tỏa sáng. Thậm chí còn chuyển động, trong phòng mỗi một góc đều được ánh sáng màu xanh chiếu đến. Sau đó, một bóng người nhảy ra hô to: “Cung Lăng, sinh nhật vui vẻ ~” Hạ An nở nụ cười vui vẻ nhất, miệng cười thuần khiết nhất với anh. Cung Lăng nhìn nhìn cái người mà hai ngày nay anh không có nhìn thấy, nhìn cậu cười, trái tim Cung Lăng không khỏi đập nhanh, cái loại cảm giác động tâm này, anh chưa từng có qua.

Hạ An kéo anh đến bàn cơm nói: “Ăn đi!”

Cung Lăng nhìn thấy một bàn lớn đầy thức ăn “Nhiều như vậy.” Một bàn lớn nhiều thức ăn như vậy hai người bọn họ ăn đến no chết cũng không hết.

Nghe câu nói của Cung Lăng, Hạ An cảm giác thất vọng một trận, “Anh không thích a?”

Cung Lăng xem bộ dạng thất vọng của cậu, ngẫm lại cậu cũng là vì sinh nhật của mình mới làm nhiều như vậy. Liền sờ sờ đầu cậu cười nói: “Không có, nhanh ăn đi” Hạ An lập tức vui vẻ trở lại.

Hai ngày không được ăn thức ăn do Hạ An làm, hôm nay phải nói thật sự là ăn rất ngon. Cung Lăng nghĩ như vậy. Xem ra Hạ An biến mất hai ngày cũng không phải không có hiệu quả nha ~

Hai người sau khi cơm nước xong, Hạ An đi rửa chén, Cung Lăng bắt đầu nhìn quanh căn nhà của anh, bốn phía đều treo ruy băng cùng tranh hoặc chữ viết “Chúc anh sinh nhật vui vẻ!” “ Sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ!” “Mong anh bình an!” Từ từ. Người này, biến mất hai ngày có lẽ là vì những chuyện này. Làm mấy thứ này, tốn rất nhiều thời gian.”Thật là một người ngu ngốc” Cung Lăng ngồi ở trên ghế sa lon cười nói.

Hạ An đem món quà đã được chuẩn bị tốt tặng cho Cung Lăng, Cung Lăng mở ra, là một đồng hồ đeo tay màu lam. Hạ An cầm đồng hồ qua nói: “Tôi giúp anh mang vào” Cung Lăng nghĩ nghĩ vươn tay. Hạ An hít sâu một hơi tiến tới mang đồng hồ vào cổ tay trái trắng nõn của Cung Lăng. Cung Lăng không nói gì thêm. Hai người lúc đó lại biến thành thực yên tĩnh. Một lúc lâu, Cung Lăng quay đầu lại nhìn Hạ An nói: “Cám ơn.” Món quà này không phải tốt nhất, ngày hôm nay những món quà mà đám nữ sinh kia tặng cho anh thật sự là tốt hơn rất nhiều rất nhiều. Nhưng mà, đây là người duy nhất mà anh cảm thấy cần phải được quý trọng.

“Thích không?” Hạ An thật cẩn thận nói, kỳ thật, nguyên nhân tặng đồng hồ là, khi nhìn thấy cái đồng hồ đeo tay kia trong đầu đột nhiên nhớ tới một câu: Có thể thay thế em lắng nghe mạch đập của anh. Ý tưởng này có chút kì quái, nhưng cuối cùng cậu vẫn mua nó.

“Có, cám ơn tất cả mọi chuyện hôm nay cậu đã làm cho tôi.” Cung Lăng tươi cười nói.

“Vậy là tốt rồi!” Ngày hôm nay làm cái gì cũng rất thuận lợi a, xem ra chính mình đối với Cung Lăng vẫn là có tác dụng, tối thiểu không phải phế vật. Hạ An nghĩ như vậy liền cảm thấy càng vui vẻ hơn.

Lúc sau hai người luôn luôn anh một câu tôi một câu mà nói chuyện. Ngày hôm nay Hạ An có chút mệt mỏi, nói chuyện một chút liền ngủ mất, nhưng bên miệng vẫn còn nhớ kỹ: “Sinh nhật vui vẻ” Cung Lăng

ghé sát vào tai cậu nói: “Ừ, hôm nay tôi rất vui vẻ.” Hạ An dường như là nghe được câu này sau đó liền nặng nề ngủ.

Như vậy, Hạ An lại ngủ trong nhà Cung Lăng một đêm.

Cung Lăng nhìn cậu ngủ, nở nụ cười. Chưa từng có người để ý sinh nhật của anh như vậy, sinh nhật chỉ biết đưa quà tặng, tùy tiện nói một câu quà sinh nhật, sau đó sẽ không thấy thân ảnh. Dụng tâm như Hạ An thì chưa từng có. Cái đồng hồ kia, thực quý giá. Theo điều kiện của cậu nhất định là ra ngoài làm thêm kiếm tiền. Còn lãng phí thời gian một ngày chuẩn bị những thứ vô ích này. Lần đầu tiên có người dụng tâm như vậy.

“Ngu ngốc” Anh cười nói.

6. Chương 6: Nói Chuyện Phiếm

Sinh nhật Cung Lăng cũng đã qua một tuần, Hạ An lại giống như trước đây, chạy đến nhà Cung Lăng.

Sau 12 giờ trưa, Cung Lăng cùng Hạ An ở trong rừng cây nhỏ. Hạ An dựa vào cây, Cung Lăng dựa vào bên kia cây.

“Cung Lăng...” Hạ An kêu kêu đang Cung Lăng chớp mắt

“Sao?”

“Sau này anh muốn làm gì? Là tìm kiếm lý tưởng của anh sao?”

“Không phải.” Cung Lăng nghĩ nghĩ nói: “Có lẽ tôi sẽ mở tiệm truyện tranh “

“Như vậy a. Như vậy rất có ý nghĩa a” Hạ An cảm khái

“Ừ, cậu thì sao?”

“Tôi? Tôi không có lý tưởng gì, sau này có lẽ cũng sẽ giống như bao người bình thường khác, đi ra ngoài tùy tiện tìm công việc, sau đó tùy tiện tìm một người phụ nữ, tiếp tục tùy tiện sinh con. Cuối cùng tùy tiện rời đi khỏi nhân thế” Hạ An thẳng thắn. Trước đây cậu toàn nghĩ như vậy, nhưng mà bây giờ hình như..... Có chút lạch lạch. Chính cậu cảm thấy nếu cứ như vậy thật sự sẽ rất tiếc nuối.

“Cuộc sống của cậu thật đúng là tùy tiện” Cung Lăng châm chọc

“Ha ha, đây là sự thật a. Cho dù không phải tôi muốn, thì cũng phải làm” Hạ An ngẩng đầu, đưa tay che ánh mặt trời

“Hạ An” Cung Lăng lại gọi cậu, nói “Cậu phải sống vì chính mình. Làm những việc mà bản thân muốn làm.”

“Ha ha” Hạ An cười mà không nói. Hiện tại Hạ An thậm chí muốn tới gần Cung Lăng một chút, tới gần một chút. Nhưng mà, người quá tham lam thường không có kết quả tốt. Cho dù muốn, cũng có thể làm được sao? Cung Lăng sẽ cảm thấy rất kỳ quái a, thậm chí là chán ghét. Hạ An khó nghĩ. Cho nên lập tức đổi đề tài

” Hoạt động ở trường anh.... có đi không?” Gần đây trường học có tổ chức một hoạt động dã ngoại mùa thu, tổng cộng ba ngày. Nhưng mà, không có người nào đi. Hiện tại cả đám trẻ con đều được nuông chiều từ bé, làm sao có thể chịu được loại huấn luyện dã ngoại như vậy. Hạ An báo danh, người đầu tiên, mùa thu là mùa cậu thích, cậu muốn đi ra ngoài giải sầu, xem như là trở về với thiên nhiên. Thứ hai, bởi vì không có người nào đi, yên tĩnh. Cho nên liền báo danh, nhưng mà vẫn muốn hỏi Cung Lăng một chút, nhưng mà hoạt động nhằm chán như vậy, anh có thể không muốn đi a.

Cung Lăng trầm mặc một hồi nói: “Cậu hi vọng tôi đi?”

“Có chút.” Hạ An nói thật

“À”

Sau đó.... Vắng ngắt... ..

“À” là có ý gì? Có đi hay là không? Một chữ “À” như thế thì phải trả lời thế nào? Có nên mời hay không? Cứ như vậy mà mời thì có chút đường đột không? Trong đầu Hạ An đột nhiên xuất hiện một đại đội nghi vấn. Không mất hi vọng, lại hỏi một lần: “Vậy là anh có đi hay không?”

“Muốn đi cũng không phải không thể “

“Như thế nào?” Hạ An thật giống như nhìn thấy được hi vọng, nhanh chóng hỏi.

“Cậu... làm cho đám nữ sinh sau này đừng đến làm phiền tôi nữa.” Cung Lăng thần nhiên nói

“Á...” Hạ An hút một hơi khí lạnh, nhiệm vụ này thật đúng là gian khổ a. Quả thực chính là không thể hoàn thành a, muốn cho đám kia nữ sinh hết hi vọng, so với lên trời còn khó hơn “Này... Tại sao?”

“Chán ghét ầm ĩ” Cung Lăng ngắn gọn nói ra lý do.

“Được rồi.... Tôi sẽ cố hết sức” Kỳ thật Cung Lăng chỉ là muốn trêu chọc cậu, không nghĩ tới cậu lại có thể đáp ứng. Cung Lăng nở nụ cười.

“Thật sự là làm xong cậu sẽ chịu đi?” Hạ An lại xác nhận một lần.

“Ừ” Cung Lăng gật đầu.

“Thật sự sao?”

“Ừ”

“Chúng ta ngoéo tay đi.” Hạ An cong cong ngón út đưa đến trước mặt anh nói

Cung Lăng nhìn nhìn động tác trẻ con này của cậu, lại nhìn nhìn bộ dáng chờ mong của Hạ An, vẫn chìa ngón út ra.

Ánh mặt trời chiếu vào hai ngón út quấn lấy nhau. Hạ An nở nụ cười toe toét.

7. Chương 7: Thích Cung Lăng?????

Hạ An hít khí, thở ra, lại hít khí, lại thở ra, tiếp tục hít khí, rồi lại thở ra. Sau khi lặp lại mấy chục lần, hét lớn một tiếng với đám nữ sinh đang tình cảm mãnh liệt thảo luận về Cung Lăng: “Mấy người sau này đừng đến làm phiền Cung Lăng.”

Các nữ sinh liền giận: “Cậu là ai a? Mắc mớ gì tới cậu?”

Hạ An không nói gì, chẳng lẽ thật sự không có người nào xem cậu tồn tại sao?”Tôi là bạn của Cung Lăng, mấy người luôn đến làm phiền anh ấy, đã quấy rầy nghiêm trọng tới cuộc sống của anh ấy, hiện tại anh ấy cảm thấy rất phiền chán mấy người.” Mặc dù có chút không đúng, nhưng mà Cung Lăng ghét các cô quấy rầy sự yên tĩnh của anh là sự thật không có sai chút nào. Lại thêm, “Cung Lăng sẽ không thích mấy người. Anh ấy đã thích người khác, đang ở nước ngoài. Tình cảm của hai người bọn họ rất tốt, người kia cũng sắp trở về, cho nên Cung Lăng muốn tôi đến nói cho mấy người hết hi vọng!” Hạ An nói bừa....

“Dừng, cậu nói như thế nào thì đều là sự thật sao, cậu có chứng cứ gì?” Một nữ sinh trong đó lớn tiếng nói.

Câu này Hạ An cứng họng, cậu chỉ là nói bừa thôi. Lấy đâu ra chứng cứ chứ.

Đột nhiên một nữ sinh a một tiếng nói: “Tôi hình như thấy cậu ta thường xuyên ra vào nhà Cung Lăng!”

Lời này vừa nói ra, nhóm mê trai ầm ầm lên, cho rằng cậu thật sự là bạn thân của Cung Lăng. Hạ An thừa cơ nói: “Được rồi, đúng vậy, tôi là bạn thân của Cung Lăng, cho nên anh ấy muốn tôi tới nói cho mấy người biết, cách xa anh ấy một chút, đừng làm phiền anh ấy.”

Có vẻ đã rút lui đôi chút, nhưng mà mới chỉ có một chút, vẫn không chịu hết hi vọng “Ra vào nhà Cung Lăng thì sẽ là bạn thân của anh ấy sao? Không phải là cậu đang gạt chúng tôi chứ?”

Hạ An cảm thấy, thật đúng là bị cô nói trúng rồi. Nhưng lập tức nghĩ lại một chút, liền lấy điện thoại di động ra đặt ở trước mặt của các cô nói: “Xem, tôi có hình Cung Lăng ngủ. Cái này có thể nói rõ tôi là bạn thân của anh ấy rồi chứ. Lời của tôi mấy người có thể tin chưa” Tầm hình là lúc Hạ An tới nhà Cung Lăng, thừa dịp Cung Lăng không chú ý mà chụp lại, hiện tại thật sự có thể dùng được.

Hiện tại đã có không ít người tin, Hạ An hình như có thể nghe thấy thanh âm tan nát cõi lòng của các cô gái. Lúc sau, Hạ An lại bị các nữ sinh vây quanh hỏi nửa giờ mới thả cậu đi.

Hạ An rời khỏi phòng học, đi đến rừng cây nhỏ tìm Cung Lăng. Bởi vì hiện tại rừng cây nhỏ thành chỗ mà Cung Lăng xuất hiện nhiều nhất. Quả nhiên. Cung Lăng đang nằm trên ghế dài ở trong rừng cây nhìn trời, Hạ An đi tới đứng ở trước mặt anh nói: “Này, tôi đã thu phục hết.”

“Thật sự?” Cung Lăng nhíu mắt lại, nhìn chằm chằm Hạ An.

“À... Vẫn còn một bộ phận không chịu chấp nhận. Nhưng mà nói tóm lại tôi cũng đuổi giúp anh rồi không ít, anh có thể cùng đi với tôi chưa.”

“Vậy được rồi, miễn cưỡng đáp ứng vậy” Cung Lăng dời ánh mắt.

Rất nhiều nữ sinh nghe giảng hồ đồn, Cung Lăng muốn đi tham gia dã ngoại mùa thu do trường học tổ chức, sôi nổi muốn ghi danh, bắt đầu dĩ, thời gian báo danh đã qua.

Hạ An đạp xe một lúc phát hiện xe bị tuột xích, xem ra đành phải đẩy bộ về nhà thôi. Cung Lăng nhìn thấy, từ phía sau dắt xe đạp lên đối diện với Hạ An nói: “Lên xe “

“A? Không cần, tôi tự mình về được rồi ” Hạ An thoái thác.

“Lại không nghe lời của tôi sao?” Cung Lăng quay đầu lại nhìn, nghe như thế nào cũng có chút ý tứ cảnh cáo đầy nguy hiểm.

Hạ An đành phải ngồi lên, ở phía sau gắt gao nắm lấy góc áo Cung Lăng, gió thổi làm bay bay mái tóc của Cung Lăng, từ phía sau lưng Hạ An nhìn anh, con mẹ nó, thực đẹp trai!

Cung Lăng đưa Hạ An tới nhà mình nói: “Đi vào nấu cơm, sau đó thu dọn đồ đạc cho tôi “

Cái đêch. Đưa mình tới đây chỉ là vì muốn giúp anh làm mấy việc này. Bất quá, nghĩ tới việc Cung Lăng đồng ý với cậu tham gia hoạt động dã ngoại mùa thu vào ngày mai, nên trước hết không so đo.

Sau khi ăn cơm tối, lần đầu tiên Hạ An đi vào phòng Cung Lăng! Căn phòng lấy màu lam và màu trắng làm màu chủ đạo, đồ đạc bên trong cũng không có nhiều, một cái giường, một cái bàn, trên bàn có hai cái máy tính, một cái tủ quần áo, không còn gì nữa. Giờ này khắc này, Cung Lăng đang tắm rửa trong phòng tắm, Hạ An hít một hơi bước đến giường, mở tủ quần áo ra, bắt đầu xếp quần áo. Tiếng nước bên trong lọt vào tai Hạ An, trong đầu cậu đột nhiên lại xuất hiện một vài hình ảnh không thuần khiết, sau đó nhớ tới đêm mưa kia Cung Lăng ôm cậu, sau đó... “thứ kia” có dấu hiệu ngắc đầu. Hạ An lắc lắc đầu, muốn gỡ bỏ hết những hình ảnh đen tối kia.

Cậu nhanh chóng xếp tốt quần áo rồi đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại liền thở từng ngụm từng ngụm. Chỉ sợ cậu mà còn ngồi ngốc trong đó lâu thêm chút nữa, “cái đó” thật sự không thể khống chế. Thật là mạo hiểm.

Tại sao chính mình lại kích động như vậy? Còn có tại sao muốn tới gần Cung Lăng một chút, tới gần thêm một chút? Tại sao nhìn thấy anh liền cao hứng, tại sao muốn anh? Tại sao lại thích anh cười? Thích? A, Hạ An hoảng sợ, chẳng lẽ mình thích anh ấy? Chẳng lẽ mình thích Cung Lăng?

Hạ An bị ý nghĩ của chính mình làm cho sốt đầu mẻ trán, vội vàng rời khỏi nhà Cung Lăng.

Cung Lăng tắm rửa xong đi ra, quần áo đã được sắp xếp tốt trong va li đặt bên cạnh giường. Nhưng mà Hạ An đã rời khỏi

8. Chương 8: Thích (thượng)

Hạ An một đường nghiêng ngả lão đảo về tới nhà, trái tim bùm bùm nhảy loạn, Hạ An ngồi trên giường, hồi tưởng lại những cảm giác kia, đột nhiên đứng lên, ra cửa, đến nhà cách vách điên cuồng gõ cửa “Mở cửa!” Không ai phản ứng. Đập cửa “Khúc Uy, mau mở cửa cho ông đây” Không ai trả lời, sau đó điên cuồng mà đập, rốt cục, cái cửa vốn đã không tốt, bị bạn học Hạ An đá vỡ. Hạ An phá cửa mà vào, đi thẳng đến phòng ngủ, không có ai. Phòng bếp, không có ai. Phòng tắm, có người! Đây, bạn học Hạ An đi thẳng đến cửa phòng tắm, chợt nghe Khúc Uy đang ở say mê ca hát “Hi lả tả, hi lả tả, hi lả tả, nga da, hi lả tả ~~~~” Tiếng hát này rất con mẹ nó khó có thể tiếp nhận, vì thế, Hạ An chịu không nổi đá vỡ cửa, Hạ An xuất hiện dọa Khúc Uy nhảy dựng, hơn nữa sau lưng Hạ An hình như còn có lửa giận thiêu đốt. Khúc Uy dùng hai tay bảo vệ nửa dưới của mình nói: “Cậu... Cậu làm sao vậy?”

Hạ An không nói lời nào, bước một bước tới gần, giống như muốn giết người, Khúc Uy càng nhìn càng sợ, bước lùi về phía sau.”Bỏ ra cho lão tử.”

Khúc Uy vừa nghe chân liền mềm nhũn, nói: “Cái kia, Hạ An, đừng... Đừng xúc động a, tớ là hoa đã có chủ ... Tuy rằng hai ta là cùng nhau lớn lên, tuy rằng tớ rất tuần tú..... Nhưng... Nhưng mà cũng không thể đến mức độ này nha.....”

Hạ An không nghe lời của hắn, liền đi lên ôm lấy hắn, chợt nghe Khúc Uy hét thảm một tiếng! Hạ An hung hăng đẩy Khúc Uy ra nói: “Cần bản là không giống, so với anh ấy thì khác biệt cách xa vạn dặm, thối muốn chết.” Sau đó bỏ chạy.

Khúc uy đứng một mình đầu óc hỗn loạn, đây là tình huống gì? Hắn mới vừa tắm rửa xong làm sao lại thối? Bất quá hoàn hảo, chính mình không có bị tên cầm thú Hạ An làm bẩn.

Mà Hạ An lại thất hồn lạc phách đi về phòng. Sao lại như vậy? Chẳng lẽ không phải là do mình lâu rồi không có tiếp xúc với người khác sao? Cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Thật là thích sao? Tại sao mỗi lần không chú ý đều nhớ tới anh, vì sao lại muốn tới gần anh, vì sao lại quý trọng mỗi một phút cậu được ở cùng anh, vì sao nhìn thấy anh tim liền đập thật nhanh. Mấy vấn đề này, nội tâm Hạ An dường như đã có chút đáp án.

Hạ An nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nghĩ đi nghĩ lại thì ngủ mất.

Kết quả, Hạ An khủng hoảng, cậu nằm mơ, giấc mơ rất kỳ quái. Trong mộng chỉ có Hạ An cùng Cung Lăng, hai người đang làm loại chuyện kia. Cho đến khi Hạ An giật mình tỉnh dậy, tiếng rên rỉ vẫn còn tràn ngập trong tai cậu. Hạ An rúc vào góc giường, rốt cuộc không thể ngủ được nữa.

Ngày hôm sau, Hạ An cũng không có đi. Tới nơi muốn đến, không nhìn thấy thân ảnh Hạ An, Cung Lăng nhú mày, đây là lần đầu tiên mà anh bị người khác cho leo cây! Ba ngày sau, Cung Lăng trở về vẫn không thấy Hạ An. Anh mơ hồ cảm giác cậu đang trốn đâu đó. Cứ như vậy, Hạ An né anh một tuần. Một tuần này, tâm tình Cung Lăng rất không tốt, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm chói tới gần.

Hạ An không biết mình phải đối mặt như thế nào với Cung Lăng, rất sợ hãi bản thân sẽ không cẩn thận, làm lộ ra tình cảm của mình, Cung Lăng thông minh như vậy, nhất định sẽ phát hiện, sau đó, làm sao bây giờ? Muốn mình rời đi, chán ghét mình? Cho nên, cậu trốn tránh Cung Lăng suốt một tuần. Cậu hi vọng bản thân tỉnh táo lại, có lẽ đó là một loại ảo giác. Cậu nghĩ như vậy, nhưng mỗi ngày đều nghĩ tới anh, cậu vẫn không thể hoàn toàn ngăn cách với Cung Lăng, vẫn không tự chủ mà nhớ anh, chỉ cần người khác nhắc tới hai chữ Cung Lăng, cậu liền lập tức bối rối. Đối với Cung Lăng, cậu không thể miễn dịch. Cậu trúng độc tên là Cung Lăng mất rồi.

9. Chương 9: Thích (hạ)

Hạ An phờ phạc nằm ở trên ghế sa lon, Khúc Uy xuất hiện nói: “Hạ An, tớ tới mượn chai nước tương a~ “

“Tùy tiện” Hạ An vô lực trả lời.

“Tớ nói, Hạ An, gần đây tinh thần cậu không tốt chút nào, cứ làm tớ trong nhà không chịu ra ngoài, cậu không cần đi báo ân sao?” Khúc Uy rốt cục đã phát hiện có cái gì đó không thích hợp.

Hạ An vốn không thèm nghe những gì Khúc Uy nói, nhưng cậu vừa nghe thấy hai chữ báo ân, vừa định nói. Khúc Uy lại mở miệng nói: “Sao cậu lại không đi dã ngoại mùa thu a, tớ nghe nói, Cung Lăng đã đi, vốn là anh ta ở cùng một tổ với cậu, nhưng mà cậu không đi, anh ta ở cùng một chỗ với hoa khôi trường học. Tớ còn nghe nói, hoa khôi trường học vẫn luôn thầm mến Cung Lăng nha ~” cuối cùng còn tà ác nhếch mày “Cũng không biết Cung Lăng có xuống tay không “

Hạ An vừa nghe thì lập tức đứng lên “Cậu cho là ai cũng đen tối tà ác như cậu sao. Cung Lăng mới không phải người như vậy “

“Có lẽ vậy, nhưng vị hoa khôi trường học kia lại vô cùng xinh đẹp. Có là ai đi nữa cũng không chịu được” Khúc Uy vẫn hoành tráng mà nói.

“Dù sao, Cung Lăng không phải người như vậy!”

“Cậu gấp gáp như vậy để làm gì, tớ cũng không có nói cậu.” Hạ An nhất thời nghẹn lời, giải thích “Tớ đây là trần thuật sự thật.” Nhìn thấy bộ dáng Hạ An, lúc nghe được hoa khôi trường học thầm mến Cung Lăng, cảm xúc Hạ An không ổn định. Hơn nữa, đứa nhỏ này, trước kia mỗi ngày đều chạy đến nhà Cung Lăng, sao gần đây không đi, còn có cuối tuần trước, Hạ An đột nhiên xông vào nhà tắm của hắn, sau đó còn nói nhiều câu kì quái cùng làm nhiều chuyện kì dị như vậy. Còn có một tuần này phòng cách vách ngẫu nhiên truyền ra thanh âm. Khúc Uy cũng không phải ngốc tử, chỉ số thông minh vẫn phải có. Ngẫm lại, hắn đột nhiên đã phát hiện ra gì đó, thần thần bí bí nói: “Ai, Hạ An. Có phải là cậu thích Cung Lăng không?”

Hạ An nghe xong liền đoạt lấy chai nước tương trong tay Khúc Uy ném lên đầu hắn.”Ai ui, tổ tông, cậu làm gì mà động thủ, tám phần là thẹn quá hoá giận” Khúc Uy sờ sờ đầu nói

“Cậu cút nha, cậu mới thẹn quá hoá giận! Đầu óc cậu bị bồn cầu rút, nói mê sảng cái gì đó!” Nhìn ra, tâm tình Hạ An thực nóng nảy.

“Những ai hiểu biết về cậu thì đều có thể nhận ra. Chỉ đối với Cung Lăng cậu mới để bụng như vậy, hơn nữa, lần đó cậu tập kích tớ đó là cũng là do Cung Lăng đúng không, còn có gần đây cậu biến thành như vậy cũng là bởi vì Cung Lăng chứ gì” Khúc Uy nhìn thẳng Hạ An đang đứng ở trên ghế sa lon.

Hạ An muốn giải thích “Đó là bởi vì anh ta là ân nhân của tớ”

“Hạ An, hai ta lẫn lộn nhiều năm như vậy, tớ còn không biết cậu, đừng giả bộ, cái gì ân nhân, cậu chỉ là tự lừa bản thân thôi. Tớ nhìn là hiểu được” Khúc Uy trầm thía nói.

Đúng vậy a, ân nhân cùng báo ân, chẳng qua chỉ là cậu tự lừa gạt bản thân, người khác cũng đã nhìn ra, mà chính mình vẫn không chịu thừa nhận. Thân thể Hạ An lập tức mềm nhũn, ngã xuống sofa.

Khúc Uy nhìn phản ứng của Hạ An, chẳng lẽ là thật? Hắn không có nói sai? Thử lại lần nữa đi.

Quả nhiên, Hạ An cười khỏ nói: “Ngay cả cậu cũng biết a “

Khúc Uy nhún nhún vai, nói: “Vốn là vẫn không xác định một chút, bắt quá bây giờ nhìn phản ứng của cậu đã thực chắc chắn “

Hạ An đáng lẽ phải thực tức giận đá hấn một cái, sau đó bảo hấn cút, nhưng mà hiện tại, không có biện pháp. Bởi vì, cậu đã không còn khí lực giải thích gì với hấn

Nhìn thấy cái dạng này của Hạ An, Khúc Uy vỗ vỗ bả vai cậu nói: “Đứa nhỏ, đừng lừa mình dối người nữa.”

Hạ An vô lực hồi đáp: “Cậu không cảm thấy tớ thực không bình thường sao? Lại có thể thích nam”

“Không có việc gì, dù sao cho tới bây giờ cậu cũng chưa có khi nào bình thường, bắt quá, thích nam cũng không sao cả, thích liền thích thôi. Cần tớ giúp cậu theo đuổi anh ta không? Tớ tìm cách giúp cậu nha”
Khúc Uy nhú mày

“Anh ấy không có khả năng thích tớ.”

“Không cần bi quan như vậy nha, mọi chuyện đều có có thể, không chừng Cung Lăng mắt mù liền trúng ý cậu cũng nên” Khúc Uy càng nói càng đả kích.

“Tớ là nam, tớ không bình thường, anh ấy lại vô cùng bình thường. Người tốt như vậy, ưu tú như vậy, phàm nhân như tớ không thể trào tới được “

“Không cần hạ thấp chính mình như vậy. Thích thì có thể theo đuổi a. Hơn nữa, gần đây cậu gặp mộng xuân đúng không. Luôn kêu Lăng, Lăng, Lăng. Có thể nhìn ra được người nào đó thực sự đang yêu nha ~”
Khúc Uy trêu chọc

Hạ An bị nói mặt đỏ một cước đá Khúc Uy ra khỏi cửa: “Cậu cút nha.”

Đóng cửa lại, Hạ An thở dài một hơi. Xem ra thật sự thích Cung Lăng a,

“Cung Lăng, em thích anh” Hạ An thì ào ào tự nói, có lẽ những lời này Cung Lăng vĩnh viễn cũng sẽ không nghe được.

Trải qua nhiều ngày như vậy, thừa nhận phần cảm giác này, Hạ An cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nhưng mà Hạ An đã nói. Mình là bình thường như vậy, thậm chí không thể nói là bình thường, trực tiếp bị người khác coi thường. Mà Cung Lăng là ánh sáng, cho dù ở chỗ nào, anh cũng có thể tỏa sáng, anh chính là ánh sao chói mắt ở xa không thể nào chạm tới, không thể mong muốn. Như vậy Hạ An với Cung Lăng, căn bản là không có kết quả.

Mặc dù là như vậy, Hạ An vẫn là muốn được ở bên cạnh Cung Lăng, cho dù chính mình có mất, chỉ cần ở bên cạnh anh, chờ tới lúc anh muốn cậu rời đi, cậu sẽ đi ngay. Cái này không phải ngay từ đầu đã nói rồi sao.

Một đêm này, cậu suy nghĩ rất nhiều, cũng muốn rất nhiều.

10. Chương 10: Hôn

Ngày hôm sau, Hạ An nằm ở trên giường nắm di động trong tay, trái tim hỗn loạn cứ bấm đi bấm lại dây số đã thuộc lòng kia, do dự không biết nên gọi hay không. Đối với Hạ An mà nói, đây là một lựa chọn thực gian nan. Hít một hơi thật sâu, lại không cẩn thận ấn nút gọi, chờ Hạ An kịp phản ứng, bên kia đã bắt máy.

“A lô” không biết có phải lâu lắm rồi Hạ An không có nghe được thanh âm của anh hay không, cậu cảm giác rất hoài niệm!

Hạ An không dám nói lời nào, nắm thật chặt di động để gần sát lỗ tai. Bên kia cũng trầm mặc một hồi “Hạ An?”

Anh đã biết, cái này càng làm Hạ An khẩn trương hơn, cuống quýt lên tiếng “Vâng “

Sau đó lại là trầm mặc, Hạ An nghe tiếng hít thở bình tĩnh của anh, muốn nói lại thôi.

“Qua đây” Tiếng nói trong suốt làm Hạ An mất phương hướng, mơ mơ màng màng nói: “Được”

Sau đó liền cúp điện thoại. Chờ Hạ An tỉnh táo lại, nhớ tới chuyện vừa rồi liền đập đầu vào chăn bông, làm sao bây giờ, anh muốn mình qua, thật khẩn trương. Chính là cái loại cảm giác may mắn khi được hoàng đế thị tẩm. Cứ như vậy, nghĩ lung tung Hạ An mang theo loại cảm giác may mắn khi được hoàng đế thị tẩm này ngồi lên taxi đến nhà Cung Lăng.

Tới cửa nhà Cung Lăng, Hạ An cố gắng thả lỏng, ở ngoài cửa chuẩn bị hơn hai mươi phút mới mở cửa.

Vào phòng khách, Cung Lăng đang ngồi ở trên ghế sa lon, nghe được có tiếng vang, nghiêng đầu nói: “Đến đây, ngồi.”

Hạ An chậm rãi nuốt nước miếng, bước đến trước mặt anh, dự cảm có chút không tốt lắm, Cung Lăng không quá vui vẻ nha.

Cung Lăng vẫn nhìn TV phía trước mặt, đông cứng nói: “Tôi bảo cậu ngồi” Hạ An nhanh chóng ngồi

xuống, sợ sẽ không cẩn thận khiến cho anh không vui.

“Cậu là người hẹn tôi trước.” Cung Lăng khó chịu nói

“Thực xin lỗi.” Hạ An cúi đầu giải thích. “Tôi sai rồi.”

Cung Lăng hừ lạnh một tiếng: “Cậu sai chỗ nào?”

“Không nên lỡ hẹn với anh, không nên biến mất” Hạ An cảm giác đột nhiên có cảm giác, Cung Lăng đang quan tâm cậu.

Cung Lăng tựa vào trên ghế sa lon nói: “Trừng phạt cậu như thế nào đây?”

Hạ An hoảng, vội vàng nói: “Thực xin lỗi, tôi thề sau này sẽ không lỡ hẹn với anh nữa. Anh cũng không đến mức tiêu diệt tôi chứ.”

Cung Lăng cười nói: “Cậu là tên ngốc.” Lại thầm nghĩ nói: “Này, muốn hôn cậu một cái.” Hạ An ngẩng đầu lên, có ý tứ gì? Còn không có đợi Hạ An kịp phản ứng, Cung Lăng đã nâng cằm cậu lên, hôn xuống. Trong đầu Hạ An trống rỗng, tình huống gì đây. Cung Lăng hôn cậu. Hạ An vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng, Cung Lăng đã buông lỏng Hạ An ra, trêu ghẹo nhìn Hạ An thất hồn lạc phách.

“Anh... Anh.... sao lại hôn tôi” Hạ An cà lăm.

“Bởi vì....” Cung Lăng đến gần bên tại cậu: “Trừng phạt cậu a “

Mặt Hạ An đỏ bừng. Cảm giác ngày hôm nay Cung Lăng thực khác thường, so với trước kia thì hoàn toàn không giống nha.

“Cậu nhanh đi làm cơm” Cung Lăng lại hạ mệnh lệnh.

Hạ An nhanh chóng rời đi, trái tim đập thành thịch, nếu không rời khỏi sợ Cung Lăng cũng sẽ nghe được tiếng tim đập mạnh của cậu.

Hạ An đi rồi, Cung Lăng tựa vào sofa, ánh mắt thâm thúy không biết nhìn ở nơi nào. Cũng không biết vừa rồi tại sao mình lại khác thường như vậy, mặc dù biết cậu biến mất nhất định là có nguyên nhân, hình như là do mình nhưng vẫn không khống chế được mà hôn cậu.

Khi cậu biến mất, tâm tình của mình rất không vui, gặp lại cậu đột nhiên có cảm giác an tâm. Ngày hôm nay, còn hôn cậu. Xem ra, chính mình cần phải đằng hoàng mà suy ngẫm lại vấn đề này.

11. Chương 11: Nhớ Lại Chuyện Đã Qua

Từng ngày từng ngày trôi qua, nụ hôn dành cho Hạ An cũng dần dần phai nhạt, ngày đó cậu tìm rất nhiều lý do để cho mình bình tĩnh trở lại. Có lẽ là bởi vì anh chỉ muốn nhìn xem phản ứng của cậu nên mới giấu cợt thôi.

Quan hệ giữa Hạ An và Cung Lăng, có chút biến hóa, nhưng mà không nói được đã biến hóa ở chỗ nào. Dù sao, cứ như vậy thôi.

Nhưng mà, mười ngày sau đó...

Hạ An thở dài rời khỏi căn nhà thuê của mình, không biết nên đi đâu. Hạ An gọi điện thoại cho Khúc Uy.

“Khúc Uy, tớ bị chủ cho thuê nhà đuổi ra ngoài, cậu nói cho tớ biết xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào, chủ nhà đã nói với cậu là OK, hai người rốt cuộc nói OK về chuyện gì” Khúc Uy tiếp điện thoại lên, Hạ An liền đi thẳng vào vấn đề.

“Hạ An, cậu dừng lại một chút a, kỳ thật, một tháng trước, chủ nhà cùng với tớ OK là muốn lấy lại nhà để làm phòng cưới cho con của bà ấy.”

“Sao cậu không nói sớm a” Hạ An quát, hiện tại làm cậu bị đuổi vào buổi tối, cậu biết đi nơi nào tìm nhà ở chứ. “Vốn là muốn nói từ sớm, nhưng mà... Ta không nghĩ tới nên quên mất.”

“Vậy hiện tại cậu đang ở đâu?”

“Tớ đang ở nhà Đình Đình, cậu cứ tìm một cái khách sạn nghỉ một đêm trước đã. “

“Tiền tháng này của ông đây đã tiêu hết trơn rồi.” lần trước lúc mua quà sinh nhật cho Cung Lăng Quá đã phí không ít.

“Hử, sao lại như vậy?” Hạ An là người luôn luôn tỉnh táo nha.

“Cậu quản tớ làm gì” Hạ An tức giận nói

“Hạ An, hiện tại tớ ở ngoại ô, trễ như vậy, cũng không tới được, thật sự không được, người trở về nhà đi” Khúc Uy nhỏ tiếng đề nghị.

“Về nhà? A, không.” Hạ An quyết đoán cự tuyệt. Tình nguyện ngủ ngoài đường cũng không nguyện ý quay

về cái nơi gọi là nhà kia. Lúc trước rời khỏi là vì muốn tránh bọn họ thật xa “Được rồi được rồi, mày cút đi.” Hạ An nhớ lại.

Cúp điện thoại, Hạ An kéo hành lý đi mà không có điểm đến, ngẩng đầu nhìn trời, làm sao bây giờ, phải đi đâu? Bầu trời tối đen, trên người một phân tiền cũng không có, có thể đi đâu được a. Đột nhiên bầu trời đổ mưa, Hạ An nhanh chóng tìm chỗ tránh mưa, bất tri bất giác, Hạ An dừng trước cửa nhà Cung Lăng. Mưa càng rơi càng lớn, không có chút dấu hiệu dừng lại, hơn nữa, còn bắt đầu có sấm, Hạ An bị hù, ngồi xổm xuống ôm lấy chân của mình, vùi đầu giữa hai chân. Gió lạnh thổi qua, Hạ An lạnh run, tiếng sấm không ngừng. Hạ An ngay cả hít thở cũng không thông thuận. Trong đầu lúc này lại xuất hiện đoạn kí ức không muốn nhớ đến nhưng cũng không quên đi được.

Tự sát, vứt bỏ, mắng, ngược đãi.

Không thể chịu nổi, từng đợt sấm vang lên giày vò Hạ An.

Cung Lăng nhìn ngoài cửa sổ, mưa to còn có tiếng sấm rất lớn, không khỏi nhớ tới buổi tối đó, cũng là sấm chớp, tình cảnh Hạ An sợ tới mức ôm lấy anh. Mơ hồ trong lúc đó, Cung Lăng giống như nghe thấy được tiếng kêu của Hạ An, nghĩ nghĩ đứng dậy tới cửa, mở cửa, chỉ nhìn thấy Hạ An ôm chân của mình rúc vào góc run rẩy bộ dáng chật vật. Cung Lăng cởi áo khoác choàng lên người cậu nói: “Hạ An, sao cậu lại ở đây?”

“Tôi... Tôi...” Hạ An ngẩng đầu lên, trong vành mắt đã đọng đầy nước mắt.

Cung Lăng biết cậu sợ tiếng sấm, không có nhiều lời, dìu cậu vào phòng. Cung Lăng muốn đi lấy khăn mặt cho cậu, Hạ An lập tức bắt lấy tay Cung Lăng, “Đừng... đừng đi, đừng rời đi, cầu anh, không cần rời đi “

Cung Lăng kéo tay Hạ An qua, ôm lấy cậu “Tôi ở chỗ này, sẽ không đi đâu.”

Tám chữ đơn giản như vậy lại khiến Hạ An cảm thấy an tâm không ít.

Cung Lăng đành phải ôm Hạ An ướt sũng, còn phải an ủi cậu. Ở bên cạnh cùng cậu vượt qua thời khắc sợ hãi này.

Kỳ thật, Cung Lăng cũng muốn hỏi, tại sao Hạ An lại sợ sấm như vậy. Không phải sợ hãi bình thường, mà là sợ hãi mang theo trốn tránh. Nhưng mà Cung Lăng không hỏi, anh muốn Hạ An tự nguyện nói ra.

12. Chương 12: Thu Nhận Và Giúp Đỡ

Qua một lúc rất lâu, Hạ An ở trong ngực Cung Lăng nói: “Năm ấy, tôi tám tuổi, bọn họ liền bỏ tôi, bọn họ bởi vì việc làm ăn thất bại mà tự sát ngay trước mặt tôi, cho dù tôi cầu xin như thế nào đi nữa, bọn họ

cũng không nguyện ý liếc mắt nhìn tôi một cái. Lúc đó trời cũng tối đen, mưa to, sấm chớp đùng đùng.”

Tiếng sấm cũng dần dần dừng lại, Hạ An ngồi dậy nói tiếp: “Sau đó, căn nhà duy nhất mà bọn họ lưu lại bị mợ bán lấy hết tiền, tôi vào nhà mợ ở. Mợ khi nào cũng nói tôi đã khắc chết cha mẹ, làm hại bà phải nuôi một tên phế vật, đồ bỏ đi. Khi đó thân thể của tôi rất yếu, cái gì cũng không làm được, mợ liền đánh tôi, đánh không chết tôi, nên chuyển sang mắng chết tôi. Có đôi khi, mợ còn nói tại sao tôi không phải là nữ, như vậy bà cũng có thể đem tôi đi bán kiếm tiền. Cậu thích đánh bạc, mỗi lần đánh thua về luôn đánh tôi. Hai người họ luôn bắt tôi làm rất nhiều rất nhiều việc nguy hiểm, bọn họ ước gì tôi chết đi thì thật là tốt.”

Cung Lăng nghe đến đó, có chút đau lòng Hạ An. Đưa tay ôm lấy Hạ An, lúc này khóe mắt Hạ An chảy ra một giọt nước mắt, cậu nói tiếp: “Ngày đó, hai người bọn họ trở về nhà lại đánh tôi một trận, lần này không giống với ngày thường, bọn họ một bên mắng, một bên muốn đánh chết, tôi thực sợ hãi, muốn né ra, nhưng mợ kéo tôi đập đầu vào vách tường, sau đó tôi hôn mê. Khi...tỉnh lại, tôi nằm ở bãi rác. Ngày đó sấm lại đánh rất to.”

Sau khi Cung Lăng nghe xong, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Hạ An lại sợ hãi tiếng sấm. Ôm chặt Hạ An, nhưng không ngờ Hạ An không cần anh an ủi

Đẩy Cung Lăng ra, mỉm cười một cái nói: “Nhưng mà hiện tại tôi không sao, thật sự, tôi rất tốt, không có việc gì” Như vậy mà vẫn còn rất tốt? Cung Lăng cũng biết cậu đang cật lực, Hạ An, luôn luôn không muốn trở thành phiền phức của người khác

Cung Lăng nhìn cậu tươi cười, người này, thời thời khắc khắc đều cười, bất luận là vui hay không vui. Cung Lăng không thích cậu cật lực tươi cười, ôm Hạ An vào lòng, gặt gao, không cho phép cậu đẩy ra. Cung Lăng ghé vào tai cậu nhẹ nhàng, ôn nhu nói: “Hạ An, ở trước mặt tôi, cậu không cần kiên cường.” Cung Lăng đau lòng vì cậu, đau lòng vì những gì mà Hạ An đã trải qua.”Sau này, ít nhất tôi sẽ không bỏ cậu lại.”

Nói xong, Hạ An ở trong ngực Cung Lăng run rẩy. Bởi vì lời anh nói, toàn bộ kiên cường đều tan rã.

Hạ An cảm thấy mệt mỏi, hỗn loạn liền ngủ mất. Cung Lăng nhìn thấy Hạ An ngủ trong lòng mình, lơ đãng nở nụ cười.

Hạ An khi...tỉnh lại, đang nằm ở trên giường Cung Lăng. Hạ An đột ngột ngồi dậy nói: “Ngại quá, tôi lập tức sẽ rời đi, sẽ không quấy rầy đến anh.”

Cung Lăng đóng sách lại, nói: “Cậu hiện tại đã quấy rầy đến tôi. Hơn nữa, đêm đã khuya, cậu muốn đi như thế nào?”

A... Hạ An nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Nói đi.” Cung Lăng đột nhiên nói một câu. Dưới trời mưa to, cầm hành lý tới cửa nhà anh, lý do khẳng định không chỉ là sợ hãi.

Hạ An thật không ngờ Cung Lăng thông minh như vậy, đã có thể đoán được.

“Phòng thuê của tôi bị chủ nhà thu hồi làm phòng tân hôn, tiền tháng này của tôi đã tiêu hết, cho nên không có tiền đến khách sạn ở, sau đó trời mưa, sau đó đi đến nhà của anh.” Hạ An đành phải thành thật khai báo, “Nhưng mà, tôi sẽ không quấy rầy anh lâu. Tôi chỉ ở đây một buổi tối thôi, một buổi tối là đủ rồi.” Hạ An lập đi lập lại.

Cung Lăng cười khẽ một tiếng, sau đó đi đến trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống cậu, lấy tay xoa xoa đầu Hạ An nói: “Nhìn cậu đáng thương như vậy, tôi sẽ thu nhận và giúp đỡ cậu.”

Hạ An khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Cung Lăng nói: “Thật sự sao?”

“Ừ.”

“Cám ơn anh, Cung Lăng, có người bạn như anh thật sự là phúc khí của tôi.” Hạ An cảm tạ nói. Tuy rằng Hạ An thích Cung Lăng, nhưng mà cũng sẽ không vọng tưởng Cung Lăng cũng sẽ thích người như cậu. Cho nên chỉ có thể dùng bạn bè để hiểu.

Nhưng mà Cung Lăng nghe được đột nhiên không vui. Đứng dậy nói: “Cậu tiếp tục ngủ đi.” Sau đó ra ngoài.

Cung Lăng chờ đợi ở thư phòng một đêm, bởi vì anh đang suy nghĩ một chuyện. Trong đầu toàn bộ là một người —— Hạ An. Hạ An được mình cứu, Hạ An ở trong gió lạnh chờ mình nói muốn báo ân, Hạ An thật cẩn thận có chứa chút chờ mong, Hạ An sợ hãi tiếng sấm, Hạ An ở trong góc không được để ý tới, Hạ An quang minh chính đại nhìn mình, Hạ An tận tâm tận lực giúp mình tổ chức sinh nhật, Hạ An tùy tùy tiện tiện, Hạ An bị hôn, Hạ An vui vẻ cười rộ lên, Hạ An không vui cũng cựa mạnh cười rộ lên....

Toàn bộ, đều là Hạ An. Cung Lăng cười cười, xem ra, đúng là anh có tình cảm với cái người ngu ngốc kia.

13. Chương 13: Tiêu Nhan Xuất Hiện

Cung Lăng tới phòng Hạ An đang ngủ, mở cửa, Cung Lăng nhìn thấy Hạ An nằm trên giường im lặng ngủ, trong lòng âm thầm không biết đang suy nghĩ gì.

Buổi sáng hôm nay, khi Hạ An...tỉnh lại, Cung Lăng đã rời nhà. Hạ An đơn giản thu thập một chút liền đi học.

Giữa trưa, thầy giáo ở trên thao thao bất tuyệt, Hạ An cẩn thận ghi chép. Đột nhiên di động trong ngăn kéo rung lên, Hạ An rút ra nhìn thấy tin nhắn là Cung Lăng gửi tới: Lập tức tới đây!

Lúc này Hạ An cũng không có biện pháp định tâm, không ghi chép nữa, nhanh chóng nhắm lại: Làm sao vậy?

Rất nhanh tin nhắn đã tới rồi: Đừng nói nhảm, nhanh lên.

Hạ An nghĩ có lẽ là Cung Lăng có việc gì gấp, mới có thể như vậy. Cho nên nói với thầy giáo một câu sau đó chuẩn ra ngoài, chuẩn ra khỏi trường học. Hiện tại đúng 12 giờ trưa, xe công cộng đều chật ních, Hạ An nghĩ Cung Lăng tìm cậu rất gấp, nghĩ một chút, nhanh chân chạy bộ đến nhà Cung Lăng.

“Hô ~ hô ~” Hạ An vịn tường thở. Điều chỉnh hơi thở một chút, Hạ An mở cửa chính nhà Cung Lăng ra. Ở huyền quan không chỉ có một đôi giày của Cung Lăng, còn có một đôi.....giày cao gót. Ai tới sao? Hạ An đi lên bậc thang, đứng ở phòng khách, chứng kiến trên ghế sa lon Cung Lăng đang tán gẫu vô cùng vui vẻ cùng một cô gái xinh đẹp mà cậu chưa từng gặp qua. Nói chuyện tự nhiên nhưng hòa hợp, còn truyền đến tiếng cười của hai người.

Cô gái xinh đẹp vừa quay đầu lại, Hạ An liền nhìn rõ cô, mái tóc đen dài rối tung xinh đẹp, hé ra khuôn mặt khéo léo tinh xảo, ánh mắt cong cong như vầng trăng khuyết khi cười lộ lên, thật đúng là xinh đẹp.

Cô gái xinh đẹp thấy Hạ An liền hỏi Cung Lăng: “Lăng, đây là?” Lăng? Lại có thể gọi anh là Lăng? Cách gọi thân mật như vậy, quan hệ không tầm thường.

Cung Lăng giới thiệu nói: “Hạ An.”

“À, vậy cậu ta sao lại tới đây?”

“Nấu cơm, em mới vừa xuống máy bay, nhất định là đói bụng.” Cung Lăng ôn nhu nhìn cô gái, săn sóc nói. Mà Hạ An lại âm thầm cảm thấy mất mát, nguyên lai a, còn tưởng rằng tìm cậu là có chuyện trọng yếu gì, thì ra là gọi về để làm cơm, sáng sớm biến mất như vậy cũng là bởi vì cô bé này rồi. Hạ An nghĩ như vậy, trong lòng có chút khổ sở.

“Thì ra là như vậy a, vậy cậu ta chính là bảo mẫu rồi.” Cô gái kéo tay Cung Lăng nói.

Cung Lăng không trả lời cô, xoay người về phía Hạ An, thanh âm cũng trở nên lãnh đạm không ít, “Cậu đi làm cơm trước đi.”

“Vâng.” Hạ An quay đầu rời đi về phòng bếp, cảm giác có chút chua xót.

Cung Lăng liền mang cô gái tới ban công, hai người vừa uống cà phê, vừa nói chuyện.

Hạ An ở trong phòng bếp, trong đầu tất cả đều là động tác thân mật của Cung Lăng cùng cô gái kia, Cung Lăng đột nhiên đi ra vỗ vỗ bờ vai của cậu, Hạ An hoảng sợ, nhìn phía sau là Cung Lăng mới hỏi: “Sao anh

lại tới đây?” Anh không phải ở bên cạnh cô gái kia sao

“Nhắc nhở cậu, tiểu Nhan cô ấy không thích ăn tỏi, cậu đừng bỏ.” Đối với cô gái kia thật sự là ôn nhu a.

“Vâng, tôi đã biết.” Hạ An gật đầu, Cung Lăng xoay người muốn rời khỏi phòng bếp, nhưng mà Hạ An gọi Cung Lăng lại.

“Cô gái kia là ai?” Quả nhiên vẫn hỏi.

“Vị hôn thê của tôi, Tiêu Nhan.” Cung Lăng không quay đầu lại. Nói xong liền rời đi.

Nghe Cung Lăng nói, Hạ An cười khổ, thật là ngu, vì sao phải hỏi chứ. Không hỏi, có lẽ còn dễ dàng lừa gạt mình, bản thân sẽ không đau lòng như vậy. Biết rõ, không có khả năng với Cung Lăng, Cung Lăng đối với cậu mà nói, xa xôi không thể chạm đến được, toàn là tự mình đa tình thôi. Còn cô gái kia, xinh đẹp như vậy, tính cách nhất định cũng rất tốt. Người mà Cung Lăng trúng ý làm sao có thể kém được. Càng nghĩ trong lòng lại càng buồn.

Hạ An nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, thăm nghĩ đi ra ngoài tìm chỗ không có ai, phát tiết sự yếu ớt của mình.

Nhưng mà Tiêu Nhan lại giữ Hạ An lại, Cung Lăng cũng không nói gì.

Lúc ăn cơm, Cung Lăng đều gấp một ít thức ăn để vào trong bát Tiêu Nhan, Tiêu Nhan đối diện với Cung Lăng, cười cười. Những việc này rơi vào mắt Hạ An vô cùng chói mắt, thoát nhìn hai người họ chính là một đôi tình nhân thực hạnh phúc, không, hai người họ chính là tình nhân.

Hạ An không có tâm tình ăn cơm, tùy tiện nói: “Tôi còn có việc, đi trước.” Cậu muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Lúc trước, bởi vì Cung Lăng mà cảm thấy cao hứng, mà hiện tại cũng bởi vì Cung Lăng mà cảm thấy đau lòng.

Hạ An vừa rời khỏi, nụ cười ôn nhu của Cung Lăng liền thu lại, tiếp tục ăn cơm.

14. Chương 14: Sa Vào

Hạ An ra khỏi nhà Cung Lăng thì không biết đi đâu, ở trên đường một hồi lâu, lúc hoàng hôn, Hạ An gọi điện thoại kêu Khúc Uy đi uống rượu. Hạ An cầm một ly rượu mãnh liệt mà nốc, Khúc Uy thấy liền hoảng, “Ai, Hạ An, cậu làm sao vậy? Có chuyện gì đau lòng?”

Hạ An không nói lời nào, cứ uống rượu. Vừa nghĩ tới bộ dạng xúng đỗi của hai người họ, trái tim Hạ An liền đau nhói. Khúc Uy cũng không biết bây giờ phải làm sao cho tốt. Chờ Hạ An uống đến mức đứng cũng không vững nữa, Khúc Uy đi lên dìu cậu, Hạ An giơ tay tát một cái, còn thì thầm: “Cung Lăng, anh cái tên hỗn đản, anh đã có vị hôn thê rồi sao không nói sớm!”

Khúc Uy bụm mặt ủy khuất, Hạ An xem hắn là Cung Lăng. Khúc Uy giải thích: “Hạ An, cậu tỉnh táo một chút, tớ là Khúc Uy, không phải Cung Lăng.” Hạ An không có nghe lời của hắn, nói tiếp: “Tôi thật sự là một tên ngu ngốc! Vì sao lại yêu thích anh, vì sao lại là anh, lúc đầu tại sao tôi phải đi báo ân! Không đi báo ân thì sẽ không quen biết anh, không biết anh thì sẽ không yêu thích anh.” Khúc Uy đỡ lấy cậu, thầm nói, phải không, báo ân gì chứ, cậu xem, giao tâm ra luôn rồi. Khúc Uy vừa định an ủi cậu, Hạ An lại xoay người, Khúc Uy nhanh chóng trốn, Hạ An lại hô: “Cung Lăng, em thích anh, thật sự thích anh, thực thích anh.”

Khúc Uy khóc lóc trong lòng, Hạ An mượn rượu làm càn. Hạ An sẽ không làm chuyện gì với hắn chứ.

Sau đó, Cung Lăng xuất hiện, một phen đoạt lấy Hạ An: “Em ấy giao cho tôi.”

Khúc Uy tiến lên ngăn trở anh, “Anh là ai?”

Cung Lăng đảo mắt qua, lạnh lùng nói: “Cung Lăng “

Khúc Uy không có mở miệng, bởi vì ánh mắt Cung Lăng vừa mới quét về phía hắn, hắn cảm giác có tham muốn giữ lấy, xem ra, Cung Lăng này cũng không phải không có ý gì với Hạ An. Khúc Uy cười mờ ám, “Hạ An, tối hôm nay, thân thể xử nam mà cậu giữ gìn mười chín năm nay rất cực...” Nói xong lời cuối cùng, Khúc Uy thập phần kích động mà cười ha hả.

Hạ An cảm giác hỗn loạn, đầu choáng váng Giống như ngủ, sau đó đi ngủ.

Hạ An nằm ở trên giường, đột nhiên, một ngụm nước đá phun về phía Hạ An, còn có một vài cục đá nữa. Hạ An lập tức bị lạnh mà tỉnh, trợn mắt, liền nhìn thấy trong tay Cung Lăng cầm li, đứng ở bên giường.

“Anh làm gì thế...Tại sao hắt nước vào tôi... Tại sao tôi lại ở chỗ này?” Hạ An kích động hỏi Cung Lăng.

Mà Cung Lăng chỉ là thản nhiên nói: “Em uống say “

Hạ An nghĩ nghĩ, uống rượu sao? Mỗi lần uống say không có làm chuyện gì tốt, lần trước uống rượu còn đốt cả giường của Khúc Uy. Vậy lần này...”Tôi không có làm chuyện gì chứ?”

“Không có” A, vậy là tốt rồi. Hử. Không đúng, cậu đang cùng Khúc Uy uống rượu, sao lại nhìn thấy Cung Lăng?”Nhưng mà em nói một vài câu.”

Hạ An nghe xong tâm tình vừa buông lỏng liền khẩn trương lại: “Nói gì?” Có sự cảm không tốt.

“Em nói...” Cung Lăng ngồi ở bên giường nói: ” Tôi thật sự là một tên ngu ngốc! Vì sao lại yêu thích anh, vì sao lại là anh, lúc đầu tại sao tôi phải đi báo ân. Không đi báo ân thì sẽ không quen biết anh, không biết anh thì sẽ không yêu thích anh’ “

Hạ An chán nản, không thể nào, tại sao mình lại nói những lời này, Cung Lăng chắc chắn chán ghét cậu, bởi vì Cung Lăng không phải đồng tính luyến ái.”Anh nghe tôi giải thích... Tôi.... Kỳ thật....” Hạ An không biết nên nói cái gì.

“Cung Lăng, em thích anh, thật sự thích anh, thực thích anh” Cung Lăng lại tiến đến bên tai cậu nhẹ nhàng nói.

Hạ An nghe xong mặt đỏ bừng, làm sao bây giờ, đều bị Cung Lăng biết, anh sẽ hung hăng cười nhạo cậu a. Trong khoảng thời gian này phản ứng của mình trong mắt Cung Lăng nhất định là chuyện cười. Nghĩ đến đây, Hạ An đẩy Cung Lăng ra nói: “Được rồi, đúng vậy a, tôi chính là thích anh, làm sao? Không cho sao?”

Cung Lăng nghe cậu thông báo xong, cười cười, Hạ An nhìn thấy anh cười càng khó chịu, “Nhưng mà anh yên tâm, tôi sẽ rời đi. Sẽ không quấy rầy đến anh. Sau này chỗ nào có anh tôi sẽ trốn thật xa, tránh cho anh nhìn thấy tôi sẽ phiền lòng.” Hạ An nói xong cũng đứng lên phải muốn rời khỏi.

Cung Lăng đẩy Hạ An lên giường, một bàn tay đặt bên cạnh cậu nói: “Em thật ngu ngốc, anh khi nào thấy phiền lòng em?”

“Hử? Vậy anh có ý gì? Tôi là nam, tôi thích anh, nhưng mà anh lại không thích nam nhân...” Hạ An còn chưa nói hết, Cung Lăng liền cúi người xuống bắt lấy môi cậu, Hạ An kinh ngạc há miệng ra, Cung Lăng tìm được cơ hội xông vào, lưỡi Cung Lăng quấn lấy lưỡi cậu, tay anh cũng không an phận sờ soạng lên người cậu, nếu Hạ An phản kháng, nếu tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ sau này mình cũng không có tư cách chờ đợi bên người Cung Lăng...

Cứ sa vào một lần đi. Dù sao, cũng trốn không thoát.

15. Chương 15: Hạnh Phúc, Hạnh Phúc, Hạnh Phúc

Đau, rất đau.

Yếu ớt, thực yếu ớt.

Đây là toàn bộ cảm giác của Hạ An sau khi tỉnh dậy. Khi cậu cố sức mở to mắt, từng đợt đau đớn làm cho cậu nhin không được kêu ra tiếng. Mà Cung Lăng, một bàn tay vắt ngang thắt lưng của cậu, đang nằm

ngiêng bên phải.

Đối mặt tình cảnh như thế, Hạ An không biết nên làm sao bây giờ. Bọn hắn đều là nam nhân, hơn nữa, Cung Lăng đã có vị hôn thê, lại xảy ra cái loại sự tình này. Không có cảm giác thoải mái, cậu cảm thấy thân thể đau đều không có giờ phút này thật không vui vẻ. Hắn khó chịu rứt rứt người.

“Em đã tỉnh, có đau hay không?” Cung Lăng ôn nhu hỏi

Loại ôn nhu này là thế nào, hiện tại cậu cũng không biết phải làm sao, cho nên cậu lắc lắc đầu.

Cung Lăng nhìn phản ứng của cậu, tay kia nâng lên xoa khắp nơi trên người cậu, Hạ An phản kháng, “Anh... Anh đã có vị hôn thê, chúng ta không... không nên như thế này. Như vậy không tốt.” Tối hôm qua tạm thời nhận định là say rượu loạn tính đi, hôm nay thanh tỉnh, trăm triệu không thể xúc động như vậy.

“Có đau hay không?” Cung Lăng cố chấp hỏi, hơn nữa, không để ý Hạ An chống cự, tay sờ loạn khắp nơi.

Hạ An đỏ mặt lên, đành phải thành thật trả lời, “Có”

Được trả lời, tay Cung Lăng cũng dừng tay lại. Hai người nằm trên giường, yên tĩnh mấy chục giây. Rốt cục, Hạ An mở miệng, “Anh... tại sao... lại làm loại chuyện này với tôi?” Coi như mình say, nhưng mà Cung Lăng không có say.

“Có ý kiến?” Cung Lăng nhú mày.

Hạ An liền tức giận, đương nhiên có ý kiến, anh không thích cậu, tại sao phải làm cái loại chuyện tình khó có thể mở miệng này. Hơn nữa, ngày hôm qua chính mình thông báo cũng đã thông báo, còn bị người ta ăn sạch ở trên giường. Chính mình còn có thể nói cái gì, là do ngày hôm qua mình ngu ngốc mà tổ tình. Hiện tại ngẫm lại thật sự mất mặt. Dù sao đã mất mặt như vậy, cũng không thêm để ý nữa. Vì thế cậu nổi lên dũng khí, “Cung Lăng, hiện tại chúng ta đã làm qua loại chuyện này, anh... anh cũng không thể.. coi như xong.” Sao lại cảm thấy mình giống như tiểu cô nương bị mất đi sự trong sạch, nhưng mà mặc kệ, nếu không nói, sau này không có cơ hội ở chung với Cung Lăng nữa, chính mình sẽ hối hận chết.

“Vậy em muốn thế nào?”

“Tôi muốn...” Lòng của anh. Ba chữ sau Hạ An không có nói ra, điều kiện như vậy có phải quá mức tham lam hay không. Hèn mọn như mình sao có được người chơi mất như hắn. Đang lúc Hạ An tự ti, Cung Lăng giống như nhìn thấu cậu, kéo tay cậu qua, đặt ở ngực, nhẹ nhàng nói, “Có thể.” Hạ An lập tức không có kịp phản ứng, sao lại thế này, tay Cung Lăng nắm tay cậu đặt trên lồng ngực Cung Lăng, Hạ An cảm thấy trái tim cậu như muốn rớt ra ngoài. Có thể? Có thể? Là có ý gì? Là ý tứ mình có thể ở cùng với anh ấy sao? Có thể có được trái tim của anh sao? Có thể sau này ở bên cạnh anh thật lâu thật lâu thật lâu sao?” Anh.... là có ý gì?”

Cung Lăng thất bại, “Chẳng lẽ anh biểu hiện còn không rõ ràng sao? Ngu ngốc! Em muốn, anh sẽ cho em.” Câu nói sau cùng, Cung Lăng thực chăm chú dùng ánh mắt thâm tình nhìn Hạ An.

Nhất thời, Hạ An cảm thấy thật hạnh phúc! Cung Lăng nói, cậu muốn, anh có thể cho cậu. Như vậy có nghĩa là, cậu muốn tim của anh, Cung Lăng cũng sẽ cho!”Kia... Chúng ta” Hạnh phúc tới quá mau, hơn nữa, tương phản lớn như vậy, Hạ An vẫn mở miệng hỏi.

“Cho nên, chúng ta ở cùng nhau đi!” Cung Lăng ôm lấy Hạ An nói.

Nghe được, một câu này, khiến cho Hạ An cảm thấy trước đây đau lòng muốn chết đều đáng giá. Thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Như vậy chuyện đêm qua, không phải là không có cảm tình. Hạ An cũng dùng sức ôm lấy Cung Lăng, vùi đầu vào bộ ngực của anh, ngửi hương vị độc đáo trên người anh, cảm thụ một khắc hạnh phúc này.

“Bây giờ còn sớm, em ngủ thêm một chút đi.” Cung Lăng ghé vào lỗ tai cậu, nhẹ giọng nói.

“Vâng” Hạ An gật gật đầu.

Đau đớn trên thân thể dần dần bị hạnh phúc trong lòng thay thế, hiện tại, có thể cùng một chỗ với Cung Lăng, có thể có được trái tim anh, sau này có thể cùng anh thật lâu thật lâu thật lâu.

16. Chương 16: Hạ An Cũng Là Hạnh Phúc Của Cung Lăng

Ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi vào cửa sổ, Hạ An mở to mắt, Cung Lăng đã không còn bên cạnh. Cậu dùng tay chống người ngồi dậy, cảm giác không còn đau đớn như trước nữa.

Xuống lầu bước đến phòng khách, không thấy ai, tiếp tục xoay người, liền nhìn thấy Cung Lăng mang tạp dề, trong tay bưng một chén cháo đặt ở trên bàn cơm, nhìn Hạ An đi chân trần xuống, vẫy vẫy tay với Hạ An, “Lại đây.”

Hạ An nghe lời đi qua, ngồi ở ghế trên, nhìn chén cháo vẫn còn bốc khói trước mặt, quay đầu lại hỏi Cung Lăng: “Đây là anh làm?”

“Vô nghĩa.”

“Nhưng mà, sao anh lại biết làm cơm chứ?” Hạ An thấy kì lạ, không phải mình dùng công việc bảo mẫu để báo ân nên Cung Lăng mới đồng ý sao?

“Biết lâu rồi.” Cung Lăng thản nhiên nói.

“Nhưng mà... Nếu anh biết làm cơm, lúc trước tại sao còn đáp ứng điều kiện của em chứ?”

“Nếu không nói như vậy, tối hôm qua sao có thể làm thịt em được.” Cung Lăng tiến đến bên tai cậu nhỏ giọng nói.

Mặt Hạ An đỏ lên, biết mình nói không lại anh, cúi đầu húp cháo. Thật không tệ! Sắc hương vị đều đủ! Xem ra trù nghệ của Cung Lăng khá tốt a! Vậy chính mình lúc trước không phải là ở trước mặt anh múa rìu qua mắt thợ sao, Hạ An liền nén giận, thông tin tình báo của đám nữ sinh kia thật không đáng tin tưởng a!

Nhưng mà, hiện tại không cần, bởi vì hiện tại Hạ An ở cùng một chỗ với Cung Lăng, không cần thông qua người khác để hiểu biết Cung Lăng.

“Chà chà. Tình ý nồng đậm a. Xem ra người ta bị Lăng lợi dụng nha.” Tiêu Nhan không biết từ đâu nhảy ra phá hư không khí. Hạ An nhìn thấy Tiêu Nhan thì có chút không được tự nhiên, bởi vì cô là vị hôn thê của Cung Lăng, nhưng mà, hiện tại mình lại ở cùng một chỗ với Cung Lăng, đây chính là Tiểu Tam truyền thuyết. Hạ An nhất thời cảm thấy áy náy với Tiêu nhan.

“Nếu không thì em có ích lợi gì.” Cung Lăng biết suy nghĩ của Hạ An, tên ngu ngốc này, không muốn làm mọi chuyện thêm phiền phức vì thế liền lạnh lùng nói.

“Ai nha, sao lại có thể trái ngược lớn như vậy. Lăng, tim người ta thật lạnh giá nha.” Tiêu Nhan khoa trương che ngực nói.

“Anh tới cho em ấm áp.” Không đợi Cung Lăng nói chuyện, một thanh âm vang lên. Hạ An nhìn xung quanh, thì thấy cái người chưa thấy bóng đã nghe tiếng kia! Lại là người rất dễ nhìn, nhưng mà Hạ An nói thật, so với Cung Lăng, vẫn là kém...một chút.

Nhìn thấy hần, Tiêu Nhan cười càng vui vẻ “Thiên, thật sự sao?”

“Đương nhiên.” Người kia gật gật đầu.

Sau đó, hai người liền ôm nhau, sau đó nữa, là coi thường sự tồn tại của Hạ An cùng Cung Lăng mà hôn môi. Hạ An hóa đá, đây là tình huống gì, Tiêu Nhan không phải vị hôn thê của Cung Lăng sao, vì sao lại hôn môi với một người không quen biết, hơn nữa còn làm trò trước mặt vị hôn phu của cô. Hạ An kéo góc áo Cung Lăng, khó hiểu.

Cung Lăng nhìn hai người, nói, “Dừng lại cho tôi.”

Hai người đành phải dừng động tác lại. Vị nam nhân kia ôm eo Tiêu Nhan nói: “Cậu ta là?” Tiêu Nhan ghé vào lỗ tai hần nói nói mấy câu, sau đó hần liền ha ha cười, đến trước mặt Hạ An nói: “Xin chào, tôi là bạn của Cung Lăng, Giản Thiên.” Nói xong còn muốn sờ sờ mặt Hạ An, “Thoạt nhìn thật đáng yêu.”

Nhưng mà khi tay hắn còn chưa có thực hiện được, Cung Lăng đã dùng sức chụp tay Giản Thiên lại.

“Một vừa hai phải.”

“Lăng, tham muốn chiếm giữ của cậu thật sự rất mạnh.” Giản thiên bất mãn oán hận.

“Này... Đây rốt cuộc là sao thế này? Tiêu Nhan cô ấy không phải vị hôn thê của anh sao?” Rõ ràng lúc trước đối với cô còn ôn nhu như vậy, tốt như vậy, sao hiện tại lại trái ngược lớn như vậy chứ? Còn đột nhiên lòi ra một người tên Giản Thiên nữa!

“Cô ấy thật sự là vị hôn thê của anh, nhưng chỉ là chủ ý của cha mẹ hai nhà thôi. Giản Thiên, là bạn trai Tiêu Nhan.” Cung Lăng chậm rãi giải thích.

“Hơn nữa ba chúng tôi ở cùng nhau từ nhỏ tới giờ, hai nhà thực chấp nhất hôn sự này, cho nên Lăng cùng tiểu Nhan mới ứng phó trước, đến tốt nghiệp Lăng sẽ hủy bỏ, cho nên, cậu không cần lo lắng nha.” Giản Thiên còn bổ sung thêm.

“Được rồi, hai người thật vô nghĩa, còn không mau đi ra ngoài.” Cung Lăng không vui nói.

“Biết rồi biết rồi, quấy rầy thời gian vui vẻ của hai người, hiện tại chúng tôi rời đi ngay.” Tiêu Nhan kéo tay Giản Thiên cười nói với Cung Lăng: “Lăng, hiện tại ba chúng ta đều được hạnh phúc.” Sau đó liền rời đi.

“Cung Lăng, nếu Tiêu Nhan với Giản Thiên là lưỡng tình tương duyệt, vậy lúc trước anh đưa cô ấy đến trước mặt em, còn biểu hiện thân mật, như vậy ân ái, anh còn ôn nhu với cô ấy như vậy, là tại sao?” Hạ An cảm thấy không đúng, ép hỏi Cung Lăng.

Mà Cung Lăng lại đi tới ngồi lên ghế sa lon, nhún nhún vai nói: “Vì kích thích em a.” Quả nhiên! Là anh biết! Tên gia hỏa tồi tệ này!

“Em biết.”

“Biết mà em còn hỏi ~ “

“Anh....” Hạ An tức giận không biết nói như thế nào.

“Anh mà không kích thích em, chuyện sau đó, chúng ta còn có thể tiếp tục sao?” Cung Lăng xấu xa nhún mày nói.

Hạ An lại chiến bại. Nhưng vừa vặn câu nói kia của Tiêu Nhan cứ luẩn quẩn trong đầu Hạ An, nói như vậy, mình cũng là hạnh phúc của Cung Lăng, Hạ An cao hứng nở nụ cười, cúi đầu ngọt ngào

húp cháo. Mà Cung Lăng ngồi trên ghế sa lon thông qua gương chứng kiến bộ dáng của Hạ An cũng cười khế.

17. Chương 17: Mùa Thu

Sau khi hai người ở cùng một chỗ, Hạ An coi như là danh chính ngôn thuận vào nhà Cung Lăng ở, mặc dù có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà thật sự thật sự thật sự, cậu và Cung Lăng đang ở cùng một chỗ! Mỗi khi nghĩ đến chuyện này Hạ An liền vui vẻ ngây ngô cười, bất luận thời gian hay địa điểm.

Vì thế...

“Hạ An, từ lúc lên tiết đến nay cậu cứ ngồi cười liên tục, cậu cười cái gì!” Giảng viên thực tức giận hỏi.

“A, đúng, đúng, không nhận được.” Hạ An hoàn hồn, vội vàng đứng lên giải thích.

“Hừ, sau khi tan học cậu ở lại quét dọn phòng học, chỉ một mình cậu, quét dọn một tuần!” Giảng viên nổi giận đùng đùng nói.

Hạ An nhìn phòng học to như vậy, thở dài.

Sau khi tan học, Khúc Uy liền chạy tới chỗ Hạ An, “Ai, Hạ An, cậu ngày hôm nay đều cười như điên rồi, có phải có chuyện gì tốt hay không a?”

“Không, không có a.”

“Cậu thôi đi, tớ còn không rõ cậu sao. Nhất định có liên quan tới Cung Lăng.” Khúc Uytỏ vẻ đã nhìn thấu Hạ An nói.

“Vậy thì thế nào.” Khúc Uy này, sao cái gì cũng biết.

“Hi hi, ngày hôm qua, cậu uống say, hai người...” Cuối cùng cũng không nói ra miệng, nhưng vẻ mặt tà ác của Khúc Uy làm Hạ An rất không thoải mái. Hạ An muốn nói gì đó để lừa gạt cho qua chuyện, nhưng mà Khúc Uy là bạn tốt của cậu, cũng không có cái gì giấu diếm, ấp úng nói ra: “Tớ, tớ với anh ấy đang ở cùng nhau.”

Khúc Uy vừa nghe liền kinh hãi vỗ vỗ tay: “Tớ thấy thật kì quái, Cung Lăng không phải là bị mù chứ? Sao lại trúng ý cậu?”

Hạ An tức giận nói: “Cậu thôi nha, quản chính mình đi.”

“Chẹp chẹp, không biết ai ngày hôm qua xem tố thành Cung Lăng, còn đưa tay tát tố một cái, ở chỗ nào đó mượn rượu làm càn a” Khúc Uy tức giận nói, một cái tát của Hạ An thật sự rất mạnh, bây giờ còn đau đây này!

“Thật sự a? Xem ra tố thực sự có lỗi với cậu.” Hạ An có điểm áy náy nhìn lên nửa bên mặt Khúc Uy, có chút sững sờ.

“Hừ, nếu không phải Cung Lăng đến bắt cậu đi, lúc ấy tố sẽ ném cậu lên đường mặc kệ người.”

“Cậu đi chết đi! Bị đánh đáng đời!” Áy náy của Hạ An đối với hắn lập tức biến mất, trực tiếp đánh người.

Ra về, các học sinh đều cầm sách giáo khoa lục tục rời khỏi phòng học, mà Hạ An chỉ có thể đứng ở trong phòng học, chờ tất cả mọi người đi ra ngoài mới có thể bắt đầu quét dọn. Bởi vì ở nhà Cung Lăng cũng thường xuyên quét dọn như vậy, cho nên không có tốn bao nhiêu thời gian.

Hạ An thả bức rèm cửa xuống, đeo ba lô lên, khóa cửa phòng học, rồi chậm chậm từ từ đi về, đi qua hành lang, đi qua phòng học của Cung Lăng, đi qua rừng cây nhỏ kia, cuối cùng tới chỗ để xe. Mà có bóng người đang đứng một mình, ở chỗ rẽ đi ra, là Cung Lăng.

“Sao người còn ở đây?”

“Chờ em a.” Cung Lăng nói. Điều này làm cho trái tim Hạ An ầm ập.

Cung Lăng lấy chiếc xe đạp của Hạ An, dùng một ánh mắt, ý bảo cậu lên xe. Hạ An cũng không có nhiều lời, liền leo lên.

Cung Lăng chở Hạ An chạy trên con đường yên tĩnh, hiện tại đoạn đường này thực im ắng, không có người nào, cho nên, Hạ An ôm lấy Cung Lăng từ phía sau, mặt dán lên tấm lưng dày rộng của anh. Đây là lần thứ hai Cung Lăng chở Hạ An về nhà. Lần đầu tiên, Hạ An cảm thấy người này rất tuấn tú, tim đập đặc biệt nhanh, kỳ thật, lúc ấy cũng có chút lo lắng, anh tốt đẹp như vậy sau này sẽ cùng người khác bên nhau. Lần thứ hai, người này vẫn đặc biệt đẹp trai, nhưng mà, hiện tại, người này là của cậu. Từ phía sau Hạ An liếc lưng Cung Lăng, Cung Lăng cũng không có nói gì, khóe miệng cong cong gợi lên nụ cười.

Cung Lăng chở Hạ An, đi qua một chỗ, trời nổi lên một trận gió, cây bên đường sôi nổi rụng lá. Rớt trên người của bọn họ. Hoàng hôn, chân trời thực hồng, thực ngọt, hai người chậm rãi di chuyển. Cung Lăng mang Hạ An, chạy về hướng trời chiều đây tốt đẹp.

“Mùa thu.”

“Ừ.”

18. Chương 18: Một Nơi Yên Tĩnh

Mùa thu, là mùa Hạ An thích nhất. Cho nên, cậu đưa ra một đề nghị với Cung Lăng, “Cung Lăng, chúng ta đi ra ngoài chơi được không?”

“Được.” Cung Lăng ngồi trước máy tính gật gật đầu, bởi vì anh biết Hạ An thích mùa thu, hơn nữa, đi ra ngoài đi một chút không tồi.

“Thật sự?” Trong mắt Hạ An có vài tia kinh hỉ.

“Ừ”

“Thật tốt quá!” Hạ An từ phía sau ôm lấy Cung Lăng nói.

“Vậy đi đâu đây?” Hạ An bắt đầu nghĩ đến chỗ muốn đi.

“Anh sẽ sắp xếp.” Ánh mắt Cung Lăng không có rời khỏi máy tính, nhưng vẫn vào lúc Hạ An rối rắm nói như vậy.

Như vậy hiện tại, Hạ An chỉ phụ trách bảo trì thể lực, đến lúc đó cứ chơi hết sức!

Cung Lăng ngồi ở vị trí lái xe hét lớn một tiếng với Hạ An: “Còn không mau chạy.” Hạ An mới hồi phục lại tinh thần hỏi, “Sao anh có xe này?”

“Sao? Không thể?” Cung Lăng nhú mày.

“Không phải, em hỏi anh nha, xe này có phải anh ăn trộm hay không.” Hạ An tới gần Cung Lăng nhỏ giọng nói.

Cung Lăng lườm cậu một cái, nói, “Em muốn đi ra ngoài hay không, còn dong dài một câu anh sẽ quăng em ở chỗ này.”

Hạ An nhanh chóng lên xe, bắt quá ngấm lại, Cung Lăng có nhà lớn như vậy, có chiếc xe cũng không có gì ngạc nhiên.

Cung Lăng lái xe tốc độ khá nhanh, Hạ An ngồi ở ghế phụ, nhìn phong cảnh xẹt qua nhanh trước mắt, trong bụng từng trợn trợn không thoải mái, buổi sáng hôm nay không có ăn điểm tâm, chỉ có uống một ly sữa mà thôi. Hạ An khó chịu mặt nhăn mày nhú. Nhưng mà, Hạ An cảm thấy tốc độ xe dần dần

chậm lại, khó chịu trong bụng cũng giảm bớt, cậu nghiêng đầu nhìn Cung Lăng đang lái xe, ánh mắt Cung Lăng vẫn nhìn phía trước. Mấy phút đồng hồ sau, một bàn tay của Cung Lăng vỗ vỗ đầu của cậu nói: “Em vẫn nên ngủ một lát đi, tới nơi anh sẽ gọi em.” Hạ An ngoan ngoãn tựa vào trên ghế ngủ. Xe lấy tốc độ nhất định chạy trên con đường rất thưa thớt người ở.

Lúc Hạ An mông lung mở hai mắt, cậu vẫn còn đang ngồi trên ghế phụ, không những vậy còn dựa vào vai Cung Lăng.

Hạ An nhìn địa phương xa lạ xung quanh, hỏi: “Đây là đâu a? Chúng ta đã đến rồi sao?”

“Đã tới lâu rồi.”

“A, vậy tại sao anh không gọi em dậy?”

“Còn không phải con heo nào đó tựa vào vai của anh ngủ như chết.” Kỳ thật rõ ràng là nhìn thấy Hạ An yên ổn ngủ nên không đành lòng quấy rầy.

“Anh mới là heo ấy!” Hạ An cãi lại nói. Xuống xe quan sát bốn phía, bọn hắn đang đứng trên một con đường nhỏ, phía trước có bậc thang phủ đầy hoa cỏ xanh mướt, lá của đại thụ hai bên bị gió thổi qua rụng xuống. Hoàn cảnh thực yên tĩnh, ấn tượng đầu tiên của Hạ An đối với nơi này cũng không tệ lắm.

Cung Lăng xuống xe, kéo tay Hạ An nói: “Đi thôi.” Hạ An đi theo anh, bước lên bậc thang.

Bậc thang cũng không phải rất dốc, rất rộng, cũng không phải rất cao. Hai bên còn có phong cảnh, Hạ An nhìn thấy phong cảnh bên cạnh, hỏi Cung Lăng: “Đây là chỗ nào?”

Cung Lăng nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ An nói: “Trước kia ông nội của anh hay dẫn anh tới chỗ này, bình thường không có người.”

Chẳng trách lại yên tĩnh như vậy, một lúc lâu, hai người mới lên tới đích, đưa mắt nhìn, một rừng cây, giẫm dưới chân cũng là một mảnh mặt cỏ non. Ở giữa còn có một cái nhà gỗ, nhà gỗ nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Phía sau nhà gỗ còn có một cái hồ, bên cạnh còn có hoa sen cùng hoa súng. Thực sự là một chỗ yên lặng.

“Thế nào? Có thích không?” Cung Lăng cúi đầu nhìn Hạ An hỏi.

“Thích.” Hạ An thỏa mãn trả lời. “Thật không ngờ còn có địa phương an tĩnh như vậy.”

“Ừ, vào trong nghỉ một chút trước, sau đó sẽ mang em đi tìm trò vui chơi.” Cung Lăng sủng nịch nói.

Hạ An gật gật đầu. Cung Lăng dẫn cậu vào nhà gỗ, nhà gỗ thực sạch sẽ, giống như có người quét dọn qua, “Chỗ này không phải là không có người đến sao? Sao có thể sạch sẽ như vậy?”

“Ông nội của anh mỗi tháng trở về nơi này ở lại vài ngày.”

Hạ An lại nhìn chung quanh một lần, mỗi cái góc đều có dây leo mọc ra, trên bàn còn có một bộ ấm trà, trong phòng khách có một cái giá sách, trên đó có rất nhiều rất nhiều sách, còn có một cái cái giá, phía trên có một ít nhạc cụ cổ đại như tiêu, đàn tranh, đàn hạc, sáo, Hạ An quay đầu lại kinh hỉ nhìn Cung Lăng, “Anh còn có thể chơi mấy thứ này?”

Cung Lăng tiến lên nói: “Ừ, ông nội đã dạy một ít.”

“Vậy khi nào đó anh thổi cho em nghe đi.” Hạ An chỉ vào sáo nói với Cung Lăng.

Cung Lăng xoa xoa đầu của cậu nói: “Được.”

19. Chương 19: Chỗ Vui Chơi Thời Thơ Ấu Của Cung Lăng

Tối chiều, Cung Lăng thần thần bí bí mang Hạ An đến một chỗ, từ sau nhà gỗ còn phải đi lên rất nhiều rất nhiều đường mới tới. Đường đi càng lúc càng hẹp, hai bên là cây phong, mấy khúc cua tròn tròn, xung quanh không còn đường đi nào khác, khắp nơi đều là dây leo đan xen nhau hợp thành một bức tường cổ tự nhiên, nhìn về phía trước là bầu trời xanh ngắt, những đám mây chậm chậm trôi, nhìn xuống dưới, hoặc là lá cây khô héo, hoặc là cây non vừa mới mọc

Ở giữa sắp đặt một vài trò chơi đơn giản, xích đu, còn có một cái bập bênh.

Hạ An nghi hoặc nhìn địa phương vẫn chưa tới 10 mét vuông này hỏi: “Chỗ này là?”

Cung Lăng không nói, dắt tay Hạ An tới chỗ xích đu, vươn tay đụng vào dây xích đu đã qua nhiều năm mưa gió, như suy nghĩ gì đó, nói: “Thế nào?”

Hạ An gật gật đầu nói: “Ừ, rất tốt.”

“Muốn chơi không?” Cung Lăng đột nhiên quay đầu lại hỏi Hạ An.

Hạ An cười cười, nhưng vẫn nói: “Muốn.”

Hai người chơi bập bênh trước, Cung Lăng chơi xấu dùng lực ép thấp xuống, Hạ An nhiệt tình liều mạng

đẩy, đẩy đẩy a, đẩy đẩy a, nhưng mà một chút động tĩnh cũng không có, Cung Lăng nhìn bộ dạng hăng say của Hạ An, nhin không được nở nụ cười, Hạ An tức giận vừa gọi: “Cung Lăng.” Ngay lúc Hạ An không để ý, Cung Lăng thu hồi lực, Hạ An bị đẩy lên cao, cậu bị dọa hét to một tiếng, nếu không có nắm vững thì đã sớm ngã xuống rồi. Hạ An tức giận nhìn về phía Cung Lăng, mà anh chỉ bình tĩnh nhìn trời.

Hiện tại Hạ An treo cao trên không trung, muốn đi xuống, nhưng mà Cung Lăng lặp lại chiêu cũ, Hạ An muốn xuống lại xuống không được. Hai chân cong lên lấy sức, cũng không còn để ý hình tượng, như vậy rất giống con ếch a.

Chỉ là một trò chơi đơn giản như vậy, nhưng mà hai người đều đùa bắt diệp nhạc hồ. À... Vui hình như chỉ có mỗi Cung Lăng. Cái tên bại hoại này.

Lúc sau, Hạ An ngồi trên xích đu, Cung Lăng ở phía sau đẩy, ngay từ đầu còn không có gì, sau đó, càng lúc càng cao, Hạ An gắt gao bắt lấy dây hai bên, muốn Cung Lăng chậm một chút, nhưng mà, Hạ An dù sao cũng là con trai, lại bị trò chơi trẻ con này hù dọa, như vậy rất mất mặt a, cho nên Hạ An chết cũng sẽ diện không chịu mở miệng. Cung Lăng ở phía sau dùng sức càng lúc càng lớn, rốt cục, Hạ An không chịu nổi hét to một tiếng, tay cũng nới lỏng dây cầm, Cung Lăng đứng lúc ở phía sau ôm lấy Hạ An, khuỷu tay Hạ An đưa về sau đâm một cái nói: “Anh cố ý.”

Hạ An thật sự cũng không nặng, Cung Lăng ở phía sau ôm chặt lấy Hạ An, cũng không có nói gì, cậu cảm thấy Cung Lăng hình như là có tâm sự gì đó, mở miệng nói: “Em muốn nghe anh thổi sáo.”

Cung Lăng buông cậu ra, cùng Hạ An ngồi lên xích đu, lấy ra một cây sáo tinh xảo, đưa lên miệng, từng tiếng nhạc buồn buồn phát ra, Hạ An mặt nhăn mày nhíu lại kéo góc áo của anh nói: “Không muốn loại này...” Lập tức, âm điệu vốn thê lương, giờ còn kèm theo một ít tiếng nhạc vui vẻ. Cái cảm giác loại này làm Hạ An nói không nên lời, nhưng cậu thực hưởng thụ ở bên cạnh Cung Lăng, nhìn thấy anh, nghe anh thổi sáo. Khúc nhạc kết thúc, Hạ An còn chưa có hồi phục lại tinh thần, Cung Lăng vươn tay vỗ vỗ trán cậu, cậu che cái trán lại, còn ngây ngốc nói: “Anh thổi sáo thật là dễ nghe. Sau này anh thường xuyên thổi cho em nghe, được không?”

“Ừ.” Cung Lăng nhìn vào không trung, đột nhiên nói: “Chỗ này trước đây là niềm vui duy nhất của anh.”

“Hử?” Hạ An đối với việc anh đột nhiên nói ra những lời này cảm thấy khó hiểu.

“Trước đây, anh phải học thật nhiều thật nhiều thứ, lộ trình một ngày của anh đều bị cha gắt gao sắp xếp kín hết, không ngày nào được nghỉ, đủ loại áp lực, kỳ vọng đặt trên người của anh, bởi vì anh là người thừa kế tương lai của Cung gia.” Cung Lăng dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói, nhưng mà, Hạ An nghe lại thấy đau lòng. Lúc Cung Lăng còn nhỏ, đã phải thừa nhận áp lực lớn như thế, suốt một ngày không thể tự mình làm chủ, còn phải học cái này học cái kia. Tuổi thơ của anh, không có tự do, không có khoái hoạt. Hạ An gắt gao kéo lấy tay anh.

“Nơi này, là chỗ mà ba tháng anh mới có thể đến đây tự do tự tại chơi một ngày. Nơi này, đều là do ông nội tự mình làm.” Cung Lăng nói tiếp.

Hạ An rút cuộc hiểu rõ, địa phương chưa tới 10 mét vuông này, lại là chỗ vui chơi mà 3 tháng Cung Lăng mới có một ngày tự do ở đây. Chẳng trách, nơi này trang bị đơn giản như vậy, nhưng mà, cho dù là đơn giản, cũng có thể khiến Cung Lăng lúc đó cảm thấy được tự do. Bởi vì anh là người thừa kế tương lai của Cung gia, anh không có tuổi thơ giống người thường, tuổi thơ của anh đều được quy hoạch tốt. Thời thơ ấu của anh không có Cừu vui vẻ, không có Ultraman, không có thám tử lừng danh Conan, không có Shin cậu bé bút chì.... Tuổi thơ của anh không trọn vẹn. Thật đáng thương, Hạ An cũng có một tuổi không tốt, cho nên cậu hiểu rõ được cảm giác của Cung Lăng. Hiện tại Cung Lăng, chỉ cần một người hiểu.

Hạ An tựa vào vai anh, hai người đồng loạt đẩy đẩy xích đu, “Cung Lăng.”

“Hử?”

“Cám ơn anh, đã nói quá khứ của anh với em.” Một đoạn đã qua này, Cung Lăng sẽ không dễ dàng nói cho người khác biết, tựa như quá khứ của Hạ An, chỉ muốn nói cho người quan trọng biết

“Nên làm.” Cung Lăng nói.

“Sau này, em sẽ sáng tạo một tuổi thơ hạnh phúc cho anh” Hạ An nắm tay Cung Lăng, ánh mắt kiên định nhìn Cung Lăng nói.

Cung Lăng lắc đầu nói: “Không cần.” Sau đó cầm ngược lại tay Hạ An, “Ồ với anh là đủ.”

“Được, vậy phải ở bao lâu đây?” Hạ An lại tựa lên vai anh.

“Cái này sao...” Cung Lăng giả vờ suy nghĩ.

“Cả đời có đủ không?” Hạ An không để ý tới anh suy nghĩ, cười nói.

“Không đủ.”

“Oa, anh thật tham lam a.” Hạ An ở trên vai Cung Lăng lắc lắc.

“Có ý kiến?” Cung Lăng cúi đầu nhìn thẳng cậu.

“Không dám. Anh muốn bao lâu em sẽ ở cùng anh bấy lâu.” Trong mắt Hạ An tràn đầy ý cười.

Hạ An vừa nói xong Cung Lăng liền hôn cậu, tay ôm chặt thắt lưng của cậu, kéo gần khoảng cách của mình với Hạ An, đầu lưỡi linh hoạt chui vào miệng khoang miệng của cậu, xâm lược bốn phía. Hôn đến lúc Hạ An sắp không thở nổi, Cung Lăng mới buông cậu ra, Hạ An bị hôn vô lực ngã vào trong ngực của anh, Cung Lăng cũng để cho cậu ngồi dựa vào ngực mình, hai người ở trên xích đu lắc lắc a, lắc lắc a.

20. Chương 20: Dị Tính Luyện Ái Thì Không Có Kết Quả Tốt

Tối lúc hoàng hôn, Cung Lăng mới đứng lên, kéo tay Hạ An nói: “Không còn sớm, chúng ta về thôi.”

“Ừ” Hạ An gật gật đầu.

Trở lại nhà gỗ, bụng Hạ An thăm thì kêu lên, cậu rất lúng túng nhìn bụng của mình, Cung Lăng trêu ghẹo nói: “Đói bụng?”

“Đói bụng.” Hạ An quất quất miệng, lúc này ở chỗ vui chơi lại không có cảm giác gì cả.

“Ha ha, chờ một lát, anh đi làm.” Nói xong liền đi vào bếp. Từ khi hai người ở cùng nhau, Cung Lăng quả thực rất sủng nịch Hạ An, Hạ An cảm thấy bản thân siêu hạnh phúc.

Trong chốc lát, Cung Lăng đã bưng một chén thức ăn nóng hôi hổi đặt trước mặt Hạ An, trong không khí tản ra mùi mì sợi. Hạ An dùng sức hít một cái nói: “Thơm quá! Nhất định là ăn rất ngon.” Nói xong liền bắt đầu ăn, Cung Lăng chỉ ngồi bên cạnh nhìn thấy Hạ An ăn mì “Sao chỉ có một chén, anh không đói bụng sao?”

“Mình em ăn là được rồi.” Cung Lăng xoa xoa đầu cậu nói.

“Không được không được.” Nói xong dùng đũa gấp một sợi mì thật dài bỏ lên muống, đổ mặt đưa tới trước mặt Cung Lăng, nói: “Anh cũng ăn đi.”

Cung Lăng cười cười, kỳ thật anh thật sự không đói bụng, nhưng vẫn mở to miệng mà nuốt vào.

Nhìn thấy Cung Lăng ăn, Hạ An thật cao hứng, lấy thêm một ngụm đưa đến trước mặt anh, có điều Cung Lăng lại đẩy muống thức ăn lại trước mặt cậu nói: “Em ăn.” Hạ An hiểu ý chậm rãi bỏ vào miệng.

Hai người cứ như vậy, anh một ngụm, em một ngụm, một chén mặt rất nhanh đã hết sạch. Hạ An ngồi trên ghế sa lon vỗ vỗ bụng nói: “No rồi, hiện tại em muốn xem phim.”

“Tự mình chọn.”

Hạ An tùy tiện lấy một bộ phim, nói về quá trình từ quen biết đến yêu nhau của một đôi tình nhân, gặp phải đủ loại khó khăn, cha mẹ diễn viên nam sắp xếp một kế hoạch, làm cho diễn viên nữ hiểu lầm diễn viên nam không còn yêu cô nữa, đau lòng khó sống một thời gian dài, nhốt mình trong phòng, không ra khỏi cửa, không ăn cơm, không lâu sau đó diễn viên nữ phát hiện mình bị ung thư, cuối cùng thì chết, sau khi diễn viên nam biết được chân tướng, cả đời không lập gia đình.

Phim điện ảnh thật nhàm chán, Cung Lăng nghĩ thầm. Nhưng mà vừa quay đầu nhìn, hai mắt Hạ An đã đỏ lên, chứa đầy nước, nói: “Tình yêu của bọn họ thật thâm thúy!”

Cung Lăng bất đắc dĩ nói, “Cũng không phải là em.”

“Nhưng mà, nhưng mà, bọn họ thật sự rất thâm thúy a.” Hạ An đã sắp khóc lên, nếu sau này cậu và Cung Lăng cũng thâm thúy như vậy, cậu nhất định sẽ đau lòng mà chết.

Cung Lăng an ủi nói: “Đừng khóc, em xem.” Cung Lăng chỉ vào một con vật nho nhỏ tỏa ánh sáng bay vào nhà gỗ. Quả nhiên Hạ An nhìn theo hướng anh chỉ, ngạc nhiên nói: “Đom đóm” Lập tức ngay cả ý định muốn khóc cũng biến mất, cậu kinh ngạc nhìn vào con đom đóm luôn chuyển động “Cung Lăng, chúng ta đi ra ngoài xem đom đóm.” Không đợi Cung Lăng đáp lại, Hạ An đã lôi kéo anh đi ra ngoài.

Bên ngoài nhà gỗ, bầu trời lấp lánh ánh sao, tất cả đều vây quanh ánh trăng rực rỡ. Có vài chục con đom đóm đang vờn quanh rừng cây bên cạnh ở nhà gỗ.

Hạ An kéo Cung Lăng chạy nhanh đến chỗ đám đom đóm, thật cẩn thận vươn tay, một con đom đóm đậu lên tay cậu, Hạ An vui vẻ quay đầu lại nhìn Cung Lăng nói: “Anh xem, ha ha, ” Nghĩ đến một chuyện, Hạ An nhanh chóng thu tay về, đối mặt với hàng chục con đom đóm, chắp hai tay vào nhau.

“Em làm gì thế?” Cung Lăng nghi hoặc hỏi.

“Vào mùa hè mới có nhiều đom đóm, tới mùa thu, may sinh mệnh này phải thật vất vả mới sống sót được, bà nội nói, chỉ cần mọi người thành tâm cầu nguyện, thì có thể trở thành sự thật nha.” Hạ An ngốc nghếch trả lời nghi hoặc của Cung Lăng. Sau đó thì thảo tự nói với đám đom đóm: “Hi vọng, tình yêu của chúng tôi sẽ không thâm thúy như bọn họ.”

Cung Lăng nghe được cảm giác rất muốn cười, tên ngu ngốc này, vẫn còn để ý đến bộ phim kia, anh cầm hai bàn tay đang hợp lại của Hạ An nói: “Yên tâm, dị tính luyện ái thì không có kết quả tốt. Còn chúng ta, sẽ không.”

Hạ An đột nhiên nhận ra, đúng vậy, dị tính luyện ái thì liên quan gì đến hai người chứ, cậu và Cung Lăng nhất định sẽ không thâm thúy như vậy”Ừ. Chúng ta sẽ luôn luôn tốt đẹp.” Hạ An ngẩng đầu lên nhìn Cung Lăng nói.

“Ừ. Sẽ.” Cung Lăng cam đoan, bất kể như thế nào, anh cũng sẽ cố gắng bảo vệ tình yêu của hai người, ai cũng đừng nghĩ phá hư!

Hạ An vui vẻ ôm lấy thắt lưng Cung Lăng, Cung Lăng cũng đưa tay ra ôm Hạ An, hai người cùng nhau nhìn những sinh mệnh cuối cùng đã phải đấu tranh để có thể sống từ mùa hè đến mùa thu.

21. Chương 21: Hạ An Thẹn Thùng

Hai người đến một nơi mới, trải qua cuộc sống ngọt ngào mật mật, Cung Lăng vô cùng cưng chiều Hạ An, Hạ An cũng vui vẻ chấp nhận ân sủng, trong lòng thật sự ngọt ngào như mật đường

Ngày cuối cùng ở nhà gỗ, Hạ An nói với Cung Lăng: “Chúng ta ra sông nhỏ phía sau bắt cá đi”

“Em biết sao?” Cung Lăng cầm một quyển sách trong tay, toàn là chữ mà Hạ An không hiểu.

“Đương nhiên, chúng ta đi thôi.” Hạ An làm nũng với Cung Lăng.

“Được rồi.” Cung Lăng khép sách lại nói.

Hai người đi tới phía sau nhà gỗ, Hạ An nhìn thấy mấy con cá đang tự do bơi qua bơi lại trong nước, cậu cao hứng nhảy xuống sông nhỏ, kết quả, vào mùa thu nhiệt độ tương đối lạnh làm Hạ An run rẩy. Cung Lăng ở trên bờ cười nhìn bộ dạng Hạ An run rẩy. Hạ An tức giận kêu to: “Cung Lăng, sao anh không xuống.” Cung Lăng không trả lời, ôm tay. Hạ An tức giận đi tới dưới chân Cung Lăng, dùng sức kéo một cái, Cung Lăng không có chú ý đã bị kéo xuống, anh bị sặc uống một ngụm nước, nhìn Hạ An, cậu hì hì cười nhìn bộ dạng Cung Lăng té xuống nước

Chậm rãi, hai người thích ứng nhiệt độ của nước, ở trong nước khá thoải mái. Hạ An thật cẩn thận xoay người hai tay đưa về một con cá đang đứng yên. Hạ An cho là mình sẽ thành công, hai tay mạnh mẽ chụp một cái, nhưng không ngờ con cá kia lập tức chạy trốn. Hạ An bổ nhào về phía trước, uống mấy ngụm nước, Cung Lăng giễu cợt: “Nhìn em xem, rất không có duyên với cá.” Hạ An nhìn lại, trong sọt của Cung Lăng đã có một con cá

“Hừ! Em sẽ bắt nhiều hơn anh.” Hạ An không cam lòng yếu thế nói. Sau đó đứng lên tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, không lâu, cậu tìm được một con cá đang nhắm mắt dưỡng thần trong góc, Hạ An cẩn thận cẩn thận đi tới chỗ của nó, chống nạnh nói “Hi hi, bó tay chịu trời đi!” Nghe Hạ An nói làm Cung Lăng bật cười, tên ngu ngốc này.

Hạ An vươn tay về phía con cá, lúc này, Hạ An mạnh mẽ bắt được. Cậu cao hứng giơ lên cao đắc ý nói với anh: “Cung Lăng, anh xem, em bắt được! Lợi hại chứ! Ha ha” Ngay lúc Hạ An cười đắc ý, con cá lập tức tỉnh lại, phát hiện đang nằm trong tay Hạ An, không thể đào thoát, con cá vùng vẫy, có điều cậu dùng sức nắm chặt, đưa con cá đến trước mặt mình đắc ý nói: “Hừ, mày đừng có mong trốn được. Ha ha ha... A!” Vào lúc Hạ An cười ha ha con cá thiếu kiên nhẫn dùng đuôi đập vào tay Hạ An một cái, cậu bị đau kêu lên, nhẹ buông tay, cá rơi xuống, muốn bắt lại, nhưng con cá đã trốn mất tiêu rồi.

Mà Cung Lăng ở một bên xem cười đến cong cả lưng. Hạ An quay đầu lại nhìn thấy Cung Lăng nói, “Không được phép cười! Anh có bắt được nhiều đâu.”

Cung Lăng chỉ chỉ giỏ cá, Hạ An đi về phía trước nhìn, thật là lợi hại, có 3 con “Sao anh bắt được?”

“Dùng cái này.” Cung Lăng lắc lắc dụng cụ vừa dài vừa bén nhọn trong tay.

Hạ An vừa nhìn đã tức chết rồi! Chẳng trách, anh có thể bắt được nhiều cá như vậy. “Anh. Tại sao anh không nói sớm.” Hạ An chỉ vào Cung Lăng nói.

“Em không hỏi” Cung Lăng nhún nhún vai.

Hạ An tức giận không nói được gì, đột nhiên một trận gió thổi qua, cả người Hạ An đều ướt đẫm, gió khê thổi, cảm giác rất lạnh. Cung Lăng nhìn cậu, nói, “Chúng ta về thôi, đứng một chút nữa em sẽ cảm lạnh.”

“Ừ.” Hạ An vội vàng gật đầu, lạnh muốn chết.

Trở lại nhà gỗ, Hạ An bị Cung Lăng nhanh chóng ném vào phòng tắm. Hạ An mở máy nước nóng ra, bôi sữa tắm lên khắp người, thật ấm thật ấm a, mở nước rửa sạch bọt trên cơ thể, lúc này cậu mới ý thức được mình không có mang theo quần áo vào, nhẹ nhàng mở cửa, kêu “Cung Lăng, lấy quần áo của em lại đây.”

Cung Lăng đứng dậy đến phòng, cầm một bộ quần áo, đến cửa phòng tắm, gõ gõ cửa, Hạ An mở ra một khe nhỏ, lấy quần áo, Cung Lăng nhìn cậu thấy buồn cười nói: “Cũng đã làm rồi, nhìn cũng nhìn hết, em còn thẹn thùng cái gì “

Bên trong, Hạ An nghe được lời Cung Lăng nói, mặt đỏ lên: “Cái gì nhìn hết, nói cái gì đó?”

Cung Lăng mạnh mẽ mở cửa, nâng cậu lên “Trên người em có chỗ nào anh chưa nhìn thấy.”

Hạ An bị nói xấu hổ không ngẩng đầu lên được “Anh mau đi ra ngoài, em còn phải mặc quần áo.”

“Không cần mặc.” Cung Lăng trực tiếp bắt lấy mỹ nhân vừa mới tắm xong này, một đường ôm đến phòng ngủ, không để ý đến phản kháng của Hạ An, khăng khăng hôn xuống, Hạ An bị anh hôn một hồi, cũng không phản đối được nữa.

Sau đó không lâu, trong phòng ngủ của nhà gỗ truyền ra từng đợt thở gấp cùng rên rỉ kiều mỵ

Buổi tối, Hạ An tỉnh lại, lưng đau muốn chết, Cung Lăng chết tiệt, bảo anh dừng lại anh cũng không chịu dừng. Hạ An nén giận xoa xoa thắt lưng, Cung Lăng không có bên cạnh, cậu đi đến phòng khách, Cung Lăng đã nấu mấy con cá bắt được thành mấy món nhìn rất hấp dẫn, kho, hấp, còn có cá dưa chua. Oa, bộ dạng có vẻ rất ngon. Hạ An ăn một ngụm, “Ăn ngon.” Nhìn mấy món ngon trên bàn, quyết định lần này sẽ tha thứ cho Cung Lăng không biết tiết chế.

Cung Lăng cười xoa đầu cậu, “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút” Cần phải bổ sung năng lượng nhiều hơn, đến lúc đó mới có thể không ngất trên giường.

Hạ An cảm giác Cung Lăng chút mờ ám, khẳng định không có chuyện tốt lành gì. “Đừng có cười như vậy”

Cung Lăng cười, không nói lời nào.

Hạ An này, thật sự rất thẹn thùng, mà Cung Lăng không phải không thừa nhận, anh đối với bộ dạng thẹn thùng này của Hạ An....., nhịn không được lại động động ngón trỏ.

22. Chương 22: Sáng Tạo Tuổi Thơ

Đối với chỗ này, Hạ An rất thích thú, sung sướng cùng Cung Lăng ở đây vài ngày không có ai quấy rầy, làm cho cậu thật sự rất luyện tiếc khi phải rời đi.

Ngồi trên xe về nhà, Hạ An còn lưu luyến không ngừng quay đầu nhìn lại, cậu rầu rĩ nói, “Cung Lăng, sau này chúng ta vẫn có thể đến đây nữa chứ?”

“Chỉ cần em muốn, thì có thể.”

“Thật sự sao?”

“Ừ.”

Chỗ này từng là tuổi thơ tốt đẹp duy nhất khi Cung Lăng nhớ lại, nghĩ tới trên xích đu ngày đó, Cung Lăng kể cho cậu nghe về tuổi thơ không trọn vẹn của anh, trong lòng liền âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải để Cung Lăng hưởng thụ được một tuổi thơ tươi đẹp.

Cung Lăng nhìn qua gương thấy bộ dạng lập lờ thề son sắt của Hạ An, đưa tay qua vỗ đầu của cậu nói: “Lại nghĩ lung tung gì đó?”

Hạ An đương nhiên không thể nói cho anh biết, liền thu hồi quyết tâm nói: “Không có gì, anh lo lái xe đi.”

Cung Lăng quay đầu nhìn Hạ An, bỗng nhiên, có một dự cảm không tốt.

Về đến nhà, mấy ngày nghỉ thu xem như đã hết. Sau đó phải đi học lại. Hạ An có chút hoài niệm thời gian vừa rồi. Nhưng mà hiện tại cậu có một việc quan trọng hơn cần phải làm.

Cậu lén lút chuẩn bị ra khỏi nhà, qua nửa giờ, Cung Lăng mặt nhăn mày nhu, nói: “Sao vẫn chưa về?” Vừa mới không để ý tới cậu đã lén lút chuẩn bị đi, còn tưởng rằng cậu muốn làm gì đó.

Lại qua mười phút, cuối cùng Hạ An cũng đá văng cửa lớn, ôm một đồng lớn đồ đạc linh kinh, ngay cả mặt của cậu Cung Lăng cũng không thể nhìn thấy được.

Hạ An đem toàn bộ đồ đạc đặt lên ghế sa lon, thở hồng hộc giải thích: “Cung Lăng, em, bây giờ chúng ta sẽ sáng tạo tuổi thơ cho anh” Nguyên lai thì ra là vì vậy.

“Quả nhiên không phải chuyện gì tốt.” Dự cảm lúc trước của Cung Lăng là hoàn toàn chính xác.

Cung Lăng tiện tay cầm lên vài thứ trong đồng đồ lộn xộn kia, vừa nhìn, chính là Cừu vui vẻ và sói xám, còn có Anh em Ultraman, Shin, cậu bé bút chì, Thám tử lừng danh Conan

“Em muốn làm cái gì?” Cung Lăng rốt cục phải hỏi.

“Sáng tạo tuổi thơ a,” Hạ An vừa thở vừa tức, sau đó cầm Cừu vui vẻ và sói xám lên nói, “Chúng ta cùng xem đi.”

Không chờ Cung Lăng trả lời, Hạ An đã bắt đầu mở phim.

“Cừu Vui vẻ, Cừu Xinh đẹp, Cừu lười biếng, Cừu Sôi nổi, Cừu Chậm chạp mềm nhũn cùng Sói xám...” Âm thanh truyền đến lời bài hát vui vẻ, Cung Lăng đầu đầy hắc tuyến. Nhưng mà Cung Lăng cũng không có cự tuyệt ý tốt của Hạ An

“Cừu vui vẻ đáng ghét, ta nhất định sẽ quay lại.” Sói xám đã không biết bao nhiêu lần phải lặp lại thề như vậy, Cung Lăng cắt một tiếng nói, “Đã nhiều tập như vậy rồi mà cũng không ăn được con nào. Thật sự là một con sói thất bại.”

“Nếu Sói xám mà ăn được Cừu thì phim không còn tiếp tục được nữa.”

Sau đó Hạ An lại đổi cái khác, lần này là Thám tử lừng danh Conan. Hai người dựa lên ghế sa lon, nhìn thấy Shinichi 17 tuổi bị teo nhỏ thành Conan 7 tuổi, sau đó cùng thám tử Mori phá án.

“Thám tử Mori đoán sai nhiều lần như vậy, không phải bị ngốc chứ?” Hạ An nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì hầu hết thời gian, ông ta không có chỗ để dùng trí thông minh.” Cung Lăng từ từ nói. Kỳ thật năng lực của thám tử Mori còn lợi hại hơn cả Conan. Là một người đàn ông, Cung Lăng đánh giá cao thám tử Mori hơn.

“A, đúng vậy, đôi khi ông ấy rất lợi hại nha. Em vẫn luôn cảm thấy ông ấy không có vô dụng như vậy.” Hạ An khá nhạy cảm, ít nhất có thể nhìn ra năng lực của thám tử Mori là không đơn giản, Cung Lăng nghĩ thầm.

Khi Conan tìm kiếm bằng chứng quanh hiện trường vụ án, Hạ An dùng tay chọc chọc Cung Lăng bên cạnh nói: “Hung thủ là ai?”

“Người mang mũ.”

“Tại sao có thể là hắn?” Hạ An mở to hai mắt nói, “Thoạt nhìn là một người tốt a.”

Cung Lăng không nói gì, thoạt nhìn hữu dụng sao? Có đôi khi Hạ An thật sự rất đơn thuần.

Quả nhiên, Edogawa Conan phát hiện, sau đó tổ giác chân tướng, “Thật là lợi hại, thật giống như anh nói nha.”

Hai người hòa vào thế giới phim hoạt hình, mãi cho đến buổi tối, Hạ An đã mệt mỏi gật gù ngủ trên vai Cung Lăng, Cung Lăng dùng phương thức ôm công chúa ôm cậu về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường, nhẹ giống như đang đối đãi với trân bảo.

Cung Lăng quay lại phòng khách, nhìn mấy thứ mà Hạ An mua trên ghế sa lon, anh cầm món đồ trên cùng lên, là mô hình Ultraman, còn có Shin cậu bé bút chì mới, Thám tử lừng danh Conan, đám Cừu, bốn cái gối ôm. Có tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng, poster. Ngoài ra còn có một túi kẹo que lớn. Còn có một chút đồ lớn lớn nhỏ nhỏ gì đó, dù sao cũng toàn là mấy thứ ngây thơ. Cung Lăng vừa bực mình vừa buồn cười, “Tên ngu ngốc này.” Trong đầu chứa những gì vậy? Làm ra nhiều đồ như vậy, lại còn muốn sáng tạo tuổi thơ cho anh.

Còn hơn cả mình, tuổi thơ của cậu không phải còn thảm hại hơn sao? Nhìn mấy thứ kia, tuy rằng Cung Lăng rất muốn vứt đi, nhưng vừa nghĩ tới biểu cảm của Hạ An vào sáng sớm ngày mai thì lại không nhẫn tâm. đành phải giữ lại hết.

Cung Lăng tắm rửa sạch sẽ xong, cầm khăn lau tóc, Hạ An nằm ngủ trên giường thì ào ào nói: “Cung Lăng, tuổi thơ, tuổi thơ,...”

Cung Lăng không nói gì đi qua, ngủ mà vẫn còn suy nghĩ chuyện này. Anh nhẹ nhàng ngồi lên giường in trên trán Hạ An một nụ hôn “Ngoan, ngủ ngon.” Quả nhiên, Hạ An không nói mớ nữa, ngoan ngoãn chui vào lòng Cung Lăng ngủ.

23. Chương 23: Cha Mẹ Cung Lăng? ? ?

Cứ như vậy, Hạ An vẫn nhiệt tình dùng cách thức của cậu để sáng tạo tuổi thơ cho Cung Lăng khiến Cung Lăng không thể cự tuyệt. Từng ngày từng ngày ngọt ngào trôi qua, hai người chìm đắm trong niềm hạnh phúc, bất tri bất giác, đã đến mùa đông.

Hạ An thổi hơi lên bề mặt cửa sổ sát đất, một lớp khói mỏng bám lên đó. Cậu dùng ngón tay vẽ lên một hình trái tim, bên trong viết một chữ: Lãng. Hạ An ngây ngô cười lên nhìn cái hình, Cung Lăng đột nhiên ở phía sau vỗ Hạ An một cái nói: “Thật không ngờ, em lại yêu anh như vậy.” Hạ An giật mình quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười xấu xa của Cung Lăng, nhanh chóng xóa đi nói: “Không có, anh đừng đắc ý.” Sau đó lại quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, từng bông tuyết trắng tinh bay bay trong không khí, lại nghĩ tới, mình và Cung Lăng, từ mùa hè tới mùa đông, không có gì khó khăn, từng ngày trôi qua thực hạnh phúc.

Trên đường đến trường, Hạ An rúc cổ vào lớp quần áo thật dày, cúi đầu đi, không nghĩ tới lại đụng phải người, người nọ lập tức ngã nhào trên đất “Ai da...” Hạ An nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một ông lão té lăn trên đất, còn kêu thảm thiết.

Hạ An nhanh chóng nâng dậy ông lão dậy, giải thích, “Ông à, thực xin lỗi, vừa nãy con không có nhìn đường, ông không bị gì chứ?”

Có điều ông lão căn bản là không đứng lên nổi, lấy tay chống hông của mình nói: “Thất lưng của ta a, chỉ sợ là bị gãy rồi.”

Hạ An vừa nghe liền bị hù ngậy người, nhanh chóng nói: “Ông ơi, con mang ông đi bệnh viện.”

“Không, ta không động dậy được, hơn nữa ta không có tiền.” Ông già không chịu đứng lên

“Không có việc gì, việc này con sẽ chịu trách nhiệm.” Hạ An hoàn toàn không ý thức được bản thân gặp phải “Tên lừa đảo” trong truyền thuyết, còn cởi áo khoác của mình ra choàng lên người ông lão nói: “Bây giờ là mùa đông, trên mặt đất rất lạnh, con sẽ nhanh chóng đưa ông đến bệnh viện, nếu không sẽ cảm lạnh.”

Hạ An tìm một chiếc xe taxi, đỡ ông lão đang ngạc nhiên lên xe, sau đó đưa đến bệnh viện, nhưng không phát hiện có một chiếc ô tô màu đen nãy giờ vẫn đi theo phía sau.

Đỡ ông lão ngồi ở hành lang bệnh viện, sau đó đi đăng ký, chờ Hạ An quay trở lại, đã không thấy bóng dáng ông lão đâu, Hạ An tìm khắp nơi cũng không thấy, hỏi người bên cạnh cũng không có tin tức gì, đột nhiên nhớ tới còn phải đến trường học, đành phải mang theo cảm giác kỳ quái rời khỏi bệnh viện.

Hạ An vội vội vàng vàng chạy đi, chạy đến phòng học, cậu thở phà phò bị giáo viên giảng giải lí lẽ quy định một chút. Bởi vì, lúc cậu đến đã là nửa buổi học rồi. Sau khi tan học, Hạ An đi theo giáo viên đến văn phòng, nói nguyên nhân cậu đi trễ một lần nữa, giáo viên nổi nóng nói: “Cậu nghĩ tôi không biết cái gì gọi là ‘Tên lừa đảo’ sao, đi trễ thì nói đi trễ còn dám bịa ra lý do như vậy, nếu có thật như vậy, bán cậu đi cũng không đủ bồi thường cho nhà người ta.”

Hạ An ủy khuất, cậu nói thật mà, tại sao không ai chịu tin chứ.

Tan học, Hạ An chuẩn bị đi về nhà, từ xa đã nhìn thấy Tiêu Nhan và Giản Thiên đã gặp mặt lần trước, tuần nam mỹ nữ, đương nhiên đi tới đâu cũng có người thích. Mà hai người họ cũng nhìn thấy Hạ An, chui

qua đám người chạy đến trước mặt Hạ An, chào hỏi: “Hi, Hạ An.”

“Sao hai người lại ở đây?”

“Chúng tôi đặc biệt tới tìm cậu nha” Tiêu Nhan dựa trên vai Giản Thiên nói.

“Tìm tôi? Chuyện gì?” Hạ An hỏi.

Tiêu Nhan nhìn thoáng qua Giản Thiên, ý bảo là muốn hắn nói. Giản Thiên cũng không dám không theo ”
Cha mẹ Cung Lăng đã trở lại.”

Hạ An vừa nghe xong có chút lo lắng, chuyện hai người bên nhau, ngoại trừ đám bạn thân, không có ai biết. Nếu như cha mẹ Cung Lăng biết, mình đã bề cong đứa con trai hoàn mỹ của họ, nhất định sẽ tức giận.

“Kỳ thật, bọn họ thực chấp nhất đối với hôn sự của Cung Lăng cùng Tiêu Nhan, nhất là cha của Cung Lăng. Có chút khó đối phó, cậu cần cẩn thận nhiều.” Ngữ khí lúc Giản Thiên nói tới hôn sự của Cung Lăng với Tiêu Nhan vẫn có chút không vui, tuy rằng hắn che dấu vô cùng tốt, nhưng mà Tiêu Nhan hiểu, cô càng dùng thêm sức gắt gao ôm lấy cánh tay Giản Thiên.

“Vâng, tôi đã biết. Cảm ơn hai người.” Hạ An thu hồi lo lắng, nói với bọn họ.

Trước khi đi, Tiêu Nhan vỗ vỗ vai Hạ An nói: “Hạ An, yên tâm, chúng tôi sẽ nói với người nhà, người tôi yêu là Thiên, tôi sẽ không kết hôn với Lăng. Chỉ cần hai người thông qua cửa ải cha của Cung Lăng, sau này không cần lo lắng.”

“Vâng. Tôi biết, tôi với Cung Lăng sẽ không vì bọn họ mà dễ dàng tách ra, tôi cũng chúc hai người hạnh phúc.” Hạ An cười nói, cậu tin tưởng tình yêu của cậu với Cung Lăng, tình cảm của bọn hắn sẽ luôn luôn luôn luôn luôn tốt đẹp, cậu sẽ không để cha mẹ Cung Lăng phá hư tình yêu của cậu.

“Biết rồi” Tiêu Nhan vui vẻ nhìn Giản Thiên bên cạnh nói, hiện tại cũng rất hạnh phúc.

Bởi vì có chút chậm trễ, cho nên, khi về đến nhà, đã tối rồi, đi qua cửa, Hạ An vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, có một số việc kéo dài thời gian, cho nên về trễ.” Cung Lăng không nói gì, chỉ ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt không tốt. Hạ An đi đến ghế sa lon, nhẹ nhàng hỏi: “Anh làm sao vậy?” Cung Lăng như trước không nói, nhưng hình như đang ẩn nhẫn lửa giận gì đó.

Hạ An nhìn lại, trên bàn có hai chén nước “Vừa mới có người tới sao?”

“Ừ.”

Hạ An còn muốn hỏi là ai, sắc mặt Cung Lăng đã dịu lại: “Nhanh đi nấu cơm đi.”

Hạ An gật gật đầu vào phòng bếp, ngày hôm nay Cung Lăng, thật kỳ quái.

Lúc ăn cơm, Cung Lăng đã khôi phục lại bộ dáng trước đây, trái ngược hoàn toàn với lúc nãy, Hạ An vẫn có chút vui vẻ, bởi vì lúc nãy Cung Lăng như vậy, cậu rất không thích, nhưng mà bên trong sự vui vẻ vẫn có chứa chút nghi hoặc.

24. Chương 24: Vì Tương Lai

Buổi tối ngủ, Hạ An nằm ở trên giường mơ mơ màng màng nói: “Cung Lăng, ngày hôm nay Tiêu Nhan với Giản Thiên đến tìm em, hai người họ nói cha mẹ anh đã trở về.” Cung Lăng vẫn đang bận rộn gì đó trên bàn đột nhiên dừng động tác.

Toàn bộ tình huống lúc tối lại xuất hiện trong đầu anh.

.....

“Có việc gì thế?” Cung Lăng tựa vào ghế sa lon miễn cưỡng đối diện với người đàn ông trung niên quần áo cẩn thận, sắc mặt xanh mét.

“Con tốt nhất giải thích cho cha chuyện của thằng nhóc kia là như thế nào.” Người nọ tức giận nói.

“Chính là như vậy.” Cung Lăng tỏ vẻ không sao cả nói.

Thái độ này của anh làm cho người nọ càng tức giận, “Cha đã thử qua thằng nhóc kia, quả thực là một tên ngu ngốc. ” Ngay cả tên lừa đảo cũng nhìn không ra, không phải ngu ngốc thì là cái gì, người nọ trực tiếp đem tình cảm của Hạ An, từ thiện lương trở thành ngu ngốc rồi.

Cung Lăng nghe cũng có chút không thoải mái, nói, “Ông không có tư cách nói em ấy.”

“Cha không có tư cách? Cha cho con biết, con tốt nhất là phải ngoan ngoãn kết hôn với tiểu Nhan, đừng có làm ra chuyện gì điên khùng.”

“Không thể.” Cung Lăng từ chối.

“Hừ, vậy đừng trách cha không khách khí.” Người nọ hừ lạnh nói.

“Ông cho là ông có thể hù dọa được tôi?”

“Cha cho con thời gian, tốt nhất giải quyết sạch sẽ nhanh lên.” Người nọ đứng lên.

“A, đừng tưởng rằng ông là cha tôi, thì có thể nhúng tay vào tình yêu của tôi.” Cung Lăng cười lạnh trả lời

“Có thể hay không thể, con phải thử một chút mới biết được không phải sao?” Thì ra người này chính là cha của Cung Lăng, ông ta lạnh lùng nói.

“Không được đụng tới em ấy. ” Cung Lăng cũng đứng lên, nhìn thẳng ông ta, tức giận nói.

“Cha sẽ hủy hoại cậu ta.” Cha Cung Lăng cũng không chịu thua mà lên giọng, sau đó rời đi.

.....

Ánh mắt Cung Lăng càng lúc càng sâu, anh ôm chặt lấy Hạ An bên cạnh.

“Cung... Cung Lăng, làm sao vậy?” Bị ôm chặt làm Hạ An không thoải mái hỏi.

Cung Lăng nói lỏng cánh tay một chút. Đáp: “Không có việc gì, ngủ đi.”

“Này... Ủ.” Hạ An nói xong cũng nhắm mắt lại ngủ.

Ba ngày tiếp theo, Cung Lăng trở nên bận rộn nhiều việc, ngồi trước máy vi tính hết sức chăm chú không biết làm những gì, ngay cả trường học cũng không đến.

Lúc Hạ An hỏi, anh cũng qua loa nói không có gì. Hạ An cũng không hỏi nữa, bởi vì cậu biết, Cung Lăng làm việc có chừng mực, anh nhất định có chuyện rất quan trọng. Cho nên, cậu đi làm cơm, chờ anh xuống lầu ăn, cậu sẽ mở sẵn nước tắm, điều chỉnh độ ấm, cậu sẽ pha cà phê đặt bên cạnh máy tính, cậu sẽ ở bên cạnh Cung Lăng cùng anh ngủ.

Ba ngày sau, Cung Lăng chuẩn bị xong việc cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm, xoay xoay cổ, nhắm mắt lại, cho dù ba ngày nay được Hạ An chăm sóc, nhưng vẫn hao tổn không ít tinh lực, làm việc liên tục ba ngày thân thể có chút chịu không nổi, hiện tại vừa thả lỏng một cái cảm thấy rất mệt, quá đau. Đột nhiên, một đôi tay lạnh lạnh để lên vai anh, nhẹ nhàng xoa bóp từng chỗ một. Qua một lúc lâu, Cung Lăng đề đôi tay chuyển động không ngừng kia lại nói: “Được rồi, anh khỏe hơn nhiều rồi.”

“Xuống lầu ăn cơm đi.” Hạ An nói.

Hạ An hâm nóng lại đồ ăn, sau đó mới ngồi xuống.

Cơm nước xong, hai người ngồi trên ghế sa lon xem Cừu vui vẻ vẫn chưa xem hết, chuông cửa đột nhiên vang lên, Hạ An chạy tới mở cửa, vừa nhìn là hai người Tiêu Nhan cùng Giản Thiên “Sao hai người lại tới đây?”

“Tới thăm cậu nha!” Tiêu Nhan cười khẽ nói.

Hai người họ đi đến phòng khách. Sau đó, trầm mặc. Trầm mặc, tiếp tục trầm mặc, đại khái sau ba mươi giây, hai người đồng thời cười ha hả, nhất là Tiêu Nhan, hoàn toàn đã không có hình tượng thực nữ. Cười to điên cuồng, Cung Lăng mặt nhăn mày nhu nói: “Này, hai người đã cười đủ chưa?”

“Ha ha, Lăng, từ khi nào mà cậu biến thành như vậy vậy, cậu muốn quay lại thời trẻ con hồn nhiên sao?” Giản Thiên mở miệng đầu tiên. Vừa nhìn phòng khách, trên ghế sa lon toàn là Cừu vui vẻ, Conan, Cừu lười, gối ôm Ultraman, ở ban công còn treo một cái chuông gió, trên TV còn đang chiếu Cừu vui vẻ nữa. Cái này hoàn toàn khác xa phong cách bình thường của Cung Lăng a.

“Cậu quản được tôi.” Cung Lăng đối mặt nhìn Giản Thiên đang cười to, tức giận nói.

“Em còn tưởng hai người còn đang vô cùng lo lắng tìm cách giải quyết, hiện tại xem ra... Hai người, thực hưởng thụ. Có cần em nói với Doraemon mượn cỗ máy thời gian không, cùng nhau trở lại tuổi thơ a.” Tiêu Nhan trêu ghẹo nói.

“Hai người. Còn phát biểu thêm một câu nữa, tôi sẽ tiêu diệt cả hai người.” Cung Lăng động động các đốt ngón tay nguy hiểm nói.

Hai người nhanh chóng biết điều thu miệng. Lúc này, Hạ An đã bưng trà ra cho hai người, Tiêu Nhan tiếp nhận nước mỉm cười nói với Hạ An: “Tiểu An, thật lợi hại nha” Có thể khiến Cung Lăng biến thành như vậy, có thể không lợi hại sao.

“A?” Đối với Tiêu Nhan đột nhiên khích lệ, Hạ An không hiểu gì cả.

Cung Lăng nâng nâng ngón giữa, Tiêu Nhan nhanh chóng quy củ uống trà.

“Thế nào?” Cung Lăng cầm chén trà lên uống một ngụm ánh mắt vẫn nhìn thấy TV nói.

“Người giám hộ thực tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.” Tiêu Nhan thành thật trả lời.

“Vậy em làm thế nào mà ra ngoài được?”

“Em lén lút chạy ra ngoài, đúng rồi, cha Cung đã biết rồi chứ?” Tiêu Nhan hỏi.

“Ừ.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiêu Nhan vừa mới còn cười khẽ, cảm xúc không biết đã chạy đâu mất tiêu rồi, ngược lại có chút lo lắng nói.

“Cha mẹ bên kia, ngừa bài đi.” Tay Cung Lăng cầm cái chén, ngón tay giữa vẽ vòng tròn

“Còn đằng kia.” Giản Thiên hỏi.

“Cứ tiếp tục như vậy trước đã, cẩn thận một chút.” Cung Lăng quyết đoán hạ mệnh lệnh.

“Ừ. Đã biết.” Giản Thiên gật đầu.

Hạ An cảm giác rất kỳ quái đối với cuộc nói chuyện của mấy người bọn họ, bởi vì một câu cậu cũng nghe không hiểu. Kỳ thật cậu cũng muốn nói leo, có điều chưa từng thấy qua bộ dáng nghiêm túc như vậy của Cung Lăng còn có Tiêu Nhan cùng Giản Thiên, nên cũng không nói gì.

Chờ hai người họ đi rồi, Hạ An kéo góc áo Cung Lăng nói: “Có phải anh có việc gì giấu em đúng không?”

Cung Lăng cười cười, kéo Hạ An qua, hôn nhẹ lên trán cậu một cái “Ừ, có.”

“Em không thể biết sao?” Hạ An nhú mày, hai người bên nhau, có cái gì không thể nói.

Cung Lăng ôm thắt lưng của cậu, cầm đặt trên đầu cậu nói, “Em chỉ cần biết rằng, những gì anh làm hiện tại, là vì tương lai của chúng ta.”

Hạ An ngẩng đầu nhìn anh, Cung Lăng, đang chuẩn bị vì tương lai của hai người. Thì ra, mấy chuyện khó hiểu mấy ngày nay cũng là vì sau này hai người bên nhau, Hạ An cảm động ôm lấy anh.

25. Chương 25: Hạ An Chịu Khổ

Một tuần qua, Cung Lăng vẫn tương đối bận giống như tuần trước. Sau khi Hạ An nghe anh nói là vì tương lai hai người bọn họ, cho nên, cũng không hỏi nhiều chỉ lo chiều cổ anh

Vào một ngày, Hạ An nhận được điện thoại con gái của mẹ — Dương Du. Bên kia thúc giục của cậu trở

về, nói là có chuyện gì đó quan trọng. Tuy rằng Hạ An không thích nơi đó, nhưng cuối cùng vẫn nói với Cung Lăng có chuyện riêng rồi ra ngoài.

Chờ Hạ An vội vàng vàng chạy về, Mợ và Cậu đã bày ra vẻ mặt tức giận ngồi trong phòng khách. Nhìn thấy Hạ An trở về, vẻ mặt của mợ liền khó chịu nói: “Mày còn biết đường về hả?”

Hạ An không quan tâm, nói: “Gọi tôi về làm gì?”

“Chuyện gì? Hừ! Mày làm ra cái gì mà mày lại không biết.” Cậu đứng lên, chỉ vào Hạ An nói.

Trái tim Hạ An run lên, hay là bọn hắn đã biết. Chuyện này, Khúc Uy nhất định sẽ không nói, nơi này cách trường học xa như vậy, bọn hắn càng không có khả năng biết. Như vậy chỉ có một. Vị kia, cha của Cung Lăng mà mình chưa bao giờ gặp qua.

“Tao nuôi mày lớn như vậy, lại có thể làm ra loại chuyện không phải người như vậy.” Mợ đi lên tát Hạ An một cái, một cái tát này thực sự rất mạnh, không chỉ như thế, móng tay dài của bà còn quẹt lên mặt Hạ An, một tia máu chảy ra. Hạ An nâng mặt lên nói, “Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Hừ. Chuyện của mày, tao nuôi mày lớn như vậy, hiện tại mày làm ra chuyện khiến hai người bọn tao mất mặt, truyền ra ngoài, mày bảo chúng tao làm sao có thể đi ra ngoài gặp người khác. Cái đồ phế vật, sao mày không chết đi chứ?” Mợ nói ra lời ác độc, vừa mắng to, vừa dùng tay chỉ vào mặt Hạ An.

“Vậy bà có thể đừng gặp.” Hạ An cũng không sợ hãi trừng mắt nhìn bà. Đến lúc này, cậu sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn nữa. Cậu muốn bảo vệ tình yêu của cậu.

“Mày. Mày giỏi, còn dám mạnh miệng, còn dám trừng tao. Xem tao có thu thập mày không.” Mợ giận dữ, cầm lấy cái giá treo quần áo bên cạnh đánh lên người Hạ An. Hạ An kêu lên một tiếng đau đớn, lại không nói được một lời. Tùy ý bà ta đánh. Khúc cây to liên tục đánh lên người cậu, mỗi lần xuống tay, đều là làm ra một vết thương mới. Cuối cùng, cái giá gãy đôi, cậu cũng bị đá bay ra ban công

“Mày cái tên phế vật, không làm được chuyện gì tốt. Sao trước đây mày không chết cùng ba mẹ mày luôn đi! Làm hại chúng tao phải nuôi cái đứa chết tiệt như mày!” Trong tay mợ còn cầm một đầu của cái giá, bà ta vẫn không chịu buông tha Hạ An, dùng cái đầu bị gãy kia tiếp tục đánh cậu, dầm gỗ đánh lên mặt Hạ An, xuất hiện một vết cắt dài hẹp. Nuôi tôi? A, hai người nuôi tôi vất vả bao nhiêu, hai người tham tiền còn nhiều hơn. Hạ An cười lạnh trong lòng.

Hạ An nắm chặt nắm tay, kiên định nói, “Tình yêu của tôi, không cần các người quản.” Nói xong liền muốn đi ra khỏi cửa. Nhưng mà cậu bị mợ kéo lại, “Mày muốn đi đâu?”

Hạ An hất tay bà ta ra, nói, “Không cần bà quan tâm.”

“Có phải mày muốn đi tìm thằng kia không, không được đi! Mày còn muốn làm bọn tao mất mặt tới lúc

nào?” Mợ ngăn cản cậu, hét to.

“Tôi muốn đi.” Hiện tại cậu phải trở về bên cạnh Cung Lăng, chỉ cần có anh bên cạnh, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập an toàn.

Mợ hét to tên Cậu, Cậu tiến lên, dùng sức kéo cậu vào trong, Hạ An té trên mặt đất, “Mày không được đi ra ngoài! Ở đây cho tao.” Sau đó nhốt Hạ An trong phòng, Hạ An phản kháng, nhưng mà khí lực của cậu không mạnh, Cậu ném Hạ An vào phòng, từ bên ngoài khóa lại. Chỗ hành lang có thấp thoáng một bóng dáng nhỏ bé đang trốn tránh.

Hạ An bị ném vào phòng, đưa tay lấy điện thoại di động ra, có điều di động đã hết pin.

Gió từ cửa sổ bị hư thổi lên người Hạ An, cậu run rẩy, đột nhiên cảm thấy vết thương trên người rất đau. Toàn thân đều đau, lạnh. Cậu nhớ... Cung Lăng, muốn trở về bên cạnh anh, muốn chui vào ngực anh, muốn sự dịu dàng của anh. Chỗ này không có anh, ngay cả hô hấp cũng khiến cậu rét run.

Hạ An bị giam ở bên trong mãi cho đến tối, cửa đột nhiên mở ra, Hạ An ngồi xổm trong góc tường ngẩng đầu lên, là Dương Du, trên tay cô bé bưng đồ ăn, áy náy nói: “Thực xin lỗi, không phải em cố ý lừa gạt anh.”

“Không trách em.” Hạ An thản nhiên nói, dù sao con bé vẫn là trẻ con. Thấy con bé bưng đồ ăn: “Đem ra ngoài đi, anh không muốn ăn.”

“Anh mau ăn đi, nếu không ba mẹ sẽ tức giận, tức giận thì sẽ lại đánh anh.” Bộ dạng Dương Du như sắp khóc. Hạ An là của anh họ của cô, trước đây ở nhờ nhà cô, đương nhiên từ nhỏ cùng cô lớn lên, mãi cho đến đại học, Hạ An khẳng khái dọn ra ngoài. Nhưng mà, lúc Hạ An bị đánh, từ nhỏ cô đã thấy nhiều.

“Không muốn ăn.” Nói xong Hạ An lại vùi đầu vào giữa hai chân. Dương Du thấy cậu như vậy, đem thức ăn đặt trên bàn, rời khỏi phòng.

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, mợ tiến vào, thấy đồ ăn trên bàn không hề thay đổi, tức giận dùng sức đập cậu một cước, nói, “Mày cho là mày tuyệt thực thì có thể khiến tao cảm thấy không đành lòng, sau đó thả mày ra ngoài? Mày đi chết đi!”

A, Bà ta đối với Hạ An không đành lòng? Cậu chưa từng có suy nghĩ như vậy, người này chẳng qua là muốn cậu chết càng nhanh càng tốt.

Mợ thấy Hạ An một bộ không để ý đến bà ta, đột nhiên lại tức giận, đi ra bên ngoài xách một thùng nước vào, đổ từ trên đầu cậu đổ xuống. Hạ An đột nhiên run lên. Mà mợ còn ngoan độc nói: “Mày, tốt nhất là bệnh chết!”

Hiện tại Hạ An ngoài việc có thể suy nghĩ ra, trên thân thể mỗi một chỗ đều vô cùng đau đớn, hơn nữa,

còn rất lạnh, thật sự lạnh quá. Hạ An gắt gao ôm chặt chính mình, hai tay xoa xoa cánh tay của mình, muốn ma sát để tạo ra chút nhiệt. Hạ An duy trì tư thế như vậy mãi cho đến buổi tối. Lướt mở cửa thứ ba, lần này là ai đây? Hạ An mơ mơ màng màng nghĩ.

“Hạ An, Hạ An, sao cậu lại ra thế này?” Khúc Uy bay nhanh đến trước mặt cậu lo lắng nói.

Vừa nghe tiếng Khúc Uy, Hạ An cố sức ngẩng đầu lên, “Ồ... Sao cậu lại tới đây?”

“Nghe nói cậu về nhà, tớ đến xem thử, quả nhiên, lại là cả người tổn thương.” Hiện tại trên mặt Hạ An đã không còn chảy máu, toàn thân đều là dấu vết bị đánh, còn có quần áo ẩm ướt. Chặt vật ngồi xồm trong góc tường. Khúc Uy muốn dìu cậu, khẽ đụng đến thân thể khiến Hạ An kêu lên: “Cơ thể cậu sao lại nóng như vậy?” Sau đó vươn tay sờ sờ trán cậu “Thật nóng. Cậu phát sốt.”

Một phen dìu cậu, một cơn chóng mặt xong lên đầu cậu, cậu choáng váng nghiêng ngã. Được Khúc Uy giúp đỡ, nếu không cậu đã ngã xuống đất.

“Ồ... Mệt.” Hạ An yếu ớt nói.

“Sao cậu lại bị bọn họ giam giữ?” Khúc Uy giúp đỡ hẳn, nghi ngờ nói. Từ sau khi Hạ An rời khỏi đã không còn trở về đây nữa.

“Bọn họ đã biết chuyện của tớ với Cung Lăng.” Hạ An thấp giọng đáp.

“Sau đó giam giữ cậu sao, đáng giận, cứ nhiên còn tưới nước lạnh lên người cậu! Đây không phải cố ý muốn hại người chết sao!” Khúc Uy cũng lớn lên cùng Hạ An, thủ đoạn của mọi người như thế nào cậu cũng biết.”Mụ đàn bà độc ác” Khúc Uy mắng.

“A, cậu vẫn nhanh nhanh đi đi, để bà ta trở về, ngay cả cậu cũng trốn không thoát.” Giọng nói của Hạ An trở nên suy yếu hơn.

Vừa nói xong, mọi người của Hạ An đã đứng trước cửa, mụ đàn bà đánh đá không nói lí lẽ này nói mấy câu rồi để Khúc Uy không thể làm gì rồi đi.

“Hừ, sao? Tao cho mày biết, mày ở đây suy nghĩ đằng hoàng cho tao. Nếu không đừng nghĩ tới việc đi ra ngoài.”

Khúc Uy đi ra khỏi nhà mọi người của Hạ An, vì bạn thân của mình mà thở dài một hơi, đột nhiên nghĩ đến Cung Lăng. Vội vàng chạy tới một chỗ cách rất xa chỗ này.

26. Chương 26: Hạ An, Chờ Anh

Mà Cung Lăng bên này đương nhiên cũng không sống dễ chịu chút nào.

Cha Cung đã bắt đầu áp dụng biện pháp, chính vào cái ngày Hạ An rời đi, Hạ An đã bị nhà trường đuổi học. Bây giờ toàn bộ trường học đều biết về Hạ An, cha Cung thả ra một ít ảnh chụp, tất cả đều là Hạ An chủ động hôn Cung Lăng, bên cạnh còn có đầu đề ‘Hạ An câu dẫn Cung Lăng, chủ động hiến thân’. Trong lúc nhất thời phần lớn mọi người lấp bắp kinh hãi, mà các nữ sinh lại càng tức giận mắng Hạ An. Cung Lăng nhìn thấy vụ tai tiếng, tức giận xé nát.

“Nghe đây tôi sẽ không kết hôn với Tiêu Nhan. Sau này ông đừng làm những chuyện không có ý nghĩa như vậy.” Cung Lăng về Cung gia tức giận ném mấy thứ này lên bàn.

“Cha cho con thời gian.” Cha Cung coi thường sự tức giận của anh, thản nhiên nói.

“Thật đúng là không ngờ đường đường tổng tài Cung thị mà cũng biết làm loại chuyện vô sỉ dâm tiện này.” Cung Lăng nhin tức giận xuống, trào phúng nói.

“Còn không phải bởi vì con. Chỉ cần con ngoan ngoãn kết hôn cùng tiểu Nhan, việc này cũng không phát sinh!” Cha Cung cũng tức giận, vứt chén trà lên mặt đất.

“A, cùng cô ấy kết hôn thì ông sẽ có được ích lợi phải không?” Vận mệnh thương gia, toàn bộ đều do cha mẹ quyết định, cuộc sống cũng thế, hôn sự cũng vậy. Nếu Cung Lăng cùng Tiêu Nhan bên nhau, đúng vậy, quan hệ song phương tiến một bước, ích lợi đương nhiên cũng rất lớn. Nhưng mà, như vậy hậu quả là hủy hoại hạnh phúc của bốn người.

“Sao con có thể nói thế, nếu con vẫn tiếp tục như vậy, cha cũng có thể làm cho cậu ta vĩnh viễn biến mất...khỏi trái đất này. “

“Tôi có thể làm công ty của ông phá sản.” Cung Lăng nhìn người trước mắt, đem thành bại của công ty ra so thì lúc nào cũng quan trọng hơn con người.

“Hừ, con không có năng lực đó.” Cha Cung cười cậu.

“A, Cung Hoa, ông tốt nhất đừng ép tôi.” Cung Lăng cúi xuống ở bên tai cha ruột của mình nguy hiểm cảnh cáo, sau đó liền rời đi.

Cha Cung phần nộ nhìn bóng lưng đi xa, lời cảnh cáo có chứa nguy hiểm của Cung Lăng cứ vọng bên tai ông. Đột nhiên có cảm giác, Cung Lăng thật sự có thể làm cho công ty phá sản, nhưng ông vẫn suy nghĩ, cậu sẽ không.

Mẹ Cung ở trên lầu thở dài nhìn hai người khắc khẩu, Cung Lăng, trưởng thành, sẽ bảo vệ thứ mà mình

muốn.

Ngày thứ ba Hạ An rời đi, cả nhà trống vắng, cảm giác rất cô độc. Đến hiện tại ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, một cái tin nhắn cũng không thấy, gọi điện thoại thì là tắt máy, tuy rằng anh biết Hạ An về nhà mẹ, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ có chút bất an.

Cung Lăng mặt nhăn mày nhú, cầm lấy Laptop, tập trung tinh thần làm việc. Đột nhiên chuông cửa vang lên, Cung Lăng bỏ công việc lại, mở cửa, không phải người muốn thấy, mà là Khúc Uy.

Khúc Uy lo lắng nói: “Cung Lăng, anh nhanh đi cứu Hạ An.”

Vừa nghe đến Hạ An, Cung Lăng liền khẩn trương nói: “Em ấy bị làm sao?”

“Mỗi lần cậu ấy quay về nhà mẹ, đều là cả người tổn thương. Hiện tại đã biết chuyện của hai người, càng không cần phải nói.”

Biết? Cung Lăng không cần nghĩ cũng biết cha mình giả trò quỷ. Anh cũng biết, từ nhỏ mẹ của Hạ An đã ngược đãi cậu. Nhưng mà, hiện tại, bên này vẫn không thể rời đi, còn một chuyện cuối cùng phải giải quyết.

“Nghe, trước tiên cậu hãy mang Hạ An ra khỏi nhà mẹ của em ấy. Tôi còn có một chút chuyện.” Cung Lăng nắm chặt tay hạ mệnh lệnh. Cung Hoa, đây là do ông ép.

Khúc Uy gật gật đầu rời khỏi.

Cung Lăng trở lại máy tính, hai tay ở trên bàn phím chuyển động nhanh như bay.

Ở chỗ vui chơi của Cung Lăng, Hạ An cùng Cung Lăng bên nhau, hít thở chung một bầu không khí, ở chung một không gian, yêu nhau. Sau đó Cung Lăng hôn Hạ An.

“Cung Lăng, Cung Lăng...” Hạ An hô hoán tên của anh, đột nhiên lại có một thùng nước lạnh từ trên đầu đổ xuống. Hạ An cố sức mở to mắt, ba ngày, không đụng vào mấy thứ đồ ăn bà ta mang tới, dạ dày của cậu đau như lửa đốt, còn sốt cao liên tục, làm cả người đều đỏ ửng

Mà mỗi lần lúc cậu vất vả chịu đựng sự đau đớn để ngủ, thì lại có một thùng nước lạnh từ trên trời rơi xuống.

Mẹ đi vào mắng vài câu rồi lại ra ngoài, ba ngày này Hạ An mệt nhọc nhưng vẫn nhớ về Cung Lăng.

Buổi sáng ngày thứ tư, Dương Du bưng trên tay một chén cháo cùng một ly sữa đi vào.

“Anh họ, hiện tại ba mẹ đi ra ngoài, anh ăn một chút đi.” Dương Du đến trước mặt của cậu, ngồi xổm xuống nói.

Hiện tại ngay cả khí lực giờ tay lên cũng không có, cậu ăn như thế nào?

“Anh họ, nếu không ăn anh sẽ chết đó.” Dương Du cũng sắp khóc “Anh ăn một chút được không, vừa rồi Khúc Uy ca ca nói sẽ dẫn anh ra ngoài gặp người anh thích, nếu anh không chịu ăn, anh sẽ không thể gặp được người đó.”

Nghe được câu nói kế tiếp của Dương Du, Hạ An mới ngẩng đầu lên nói: “Cung Lăng? Cung Lăng.” Cái đó cho cậu hi vọng, Cung Lăng chiếu một luồng ánh sáng vào cuộc sống của cậu.”Được rồi, muốn gặp anh ấy, thấy anh ấy.” Muốn gặp anh, nhất định phải gặp anh.

“Vâng, cho nên anh ăn nhanh lên đi.” Dương Du nâng chén cháo lên, vừa nghĩ tới Cung Lăng, từng tế bào trên thân thể Hạ An sống lại, quên mất đau đớn trên người, nhận lấy, Hạ An uống vài ngụm, trong bụng có chút thức ăn, cuối cùng không còn đau như trước nữa.

Đột nhiên, lại một bóng người tiến vào, hắc vôi vàng nâng Hạ An dậy nói: “Đi, thừa dịp bọn hắc đi vắng, chúng ta rời khỏi cái chỗ này.”

“Ừ.” Hạ An gật gật đầu, rồi nói với Dương Du: “Cảm ơn.”

Khúc Uy dẫn cậu ra cửa, một trận gió thổi qua, Hạ An run rẩy “Cái đêch, mụ đàn bà kia lại tưới nước lạnh lên người cậu.” Nói xong cởi áo khoác ra choàng lên người Hạ An “Tớ mang cậu đến bệnh viện.”

“Không... Không đi, tớ muốn đi tìm Cung Lăng.” Hạ An cự tuyệt. Hiện tại cậu thậm chí mong nhanh chóng được nhìn thấy Cung Lăng.

“Không được, cậu như vậy phải nhanh tới bệnh viện, nếu không, xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ.” Khúc Uy lo lắng nói.

Hạ An đẩy Khúc Uy ra, cố chấp nói: “Tớ không đi bệnh viện, tớ muốn gặp Cung Lăng.”

Khúc Uy thật sự không biết làm gì đối với sự chấp nhất của bạn thân, cho dù là chính mình không giúp cậu, cậu nhất định sẽ tự mình đi tìm anh ta. Hắc thở dài một hơi nói: “Được được, tớ mang cậu đi.” Nói xong liền đi đến nhà ga.

Mà bên này lúc Cung Lăng hoàn thành xong việc cuối cùng, ngay lập tức chạy vội đến xe, dùng tốc độ cực nhanh chạy, Cung Lăng nắm chặt tay lái. Trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Hạ An.

Hạ An, chờ anh.

27. Chương 27: Rốt Cục Cũng Nhìn Thấy Anh

Cung Lăng vượt không biết bao nhiêu cái đèn đỏ, thiếu chút nữa đụng phải vài người, xe của anh chạy rất nhanh, phong cảnh hai bên xẹt qua, đột nhiên, ánh mắt của anh dừng lại tại một bóng dáng.

“Hạ An, hay là chúng ta đi bệnh viện trước đi.” Khúc Uy lo lắng nói, hiện tại Hạ An chỉ duy trì một tín niệm là muốn gặp Cung Lăng, ngoài ra cậu không quan tâm đến gì cả. Khúc Uy thực sợ cậu sẽ xảy ra chuyện.

“Không, tớ muốn gặp anh ấy.” Hạ An yếu ớt nói.

“Tới bệnh viện, tớ sẽ gọi anh ta tới.”

“Không, không, tớ muốn đi gặp anh ấy.” Hạ An lắc đầu nói.

“Nếu em không đi bệnh viện, anh sẽ để em vĩnh viễn cũng không gặp được anh.” Thanh âm quen thuộc vang lên, Hạ An ngẩng đầu, Cung Lăng ngày nhớ đêm mong đang ở ngay trước mặt cậu. Hạ An vươn tay ra đụng đụng anh, rất sợ đây chỉ là một giấc mộng. Lúc bàn tay lạnh cứng của cậu chạm vào gương mặt anh, Hạ An tái nhợt cười nói: “Thật tốt, rốt cục cũng nhìn thấy anh.”

Cung Lăng vuốt ve tay Hạ An, thay Khúc Uy đỡ cậu, kéo qua ôm chặt lấy cậu. Vừa nhìn cậu, trên mặt thậm chí cả chỗ cổ đều chẳng chịt vết thương, hơn nữa, cả người ẩm ướt, thân nhiệt nóng dọa người, cho nên thân thể cậu đều ửng hồng. Những cái này cũng mới chỉ là vết thương nhìn thấy bên ngoài, Cung Lăng nhìn những vết thương đó liền phần nộ nói to “Khốn nạn, dám biến em thành như vậy.” Lại có thể dám biến người của anh thành cái dạng này.

Hạ An nhìn thấy anh tức giận, vội vàng an ủi nói: “Không có chuyện gì, em không đau.”

“Đừng nghe cậu ấy nói bừa, Cung Lăng, vợ Hạ An là một người cuồng ngược đãi, luôn giam giữ cậu ấy, không cho cậu ấy ăn, còn đánh cậu ấy, tưới nước lạnh lên người cậu ấy nữa. Bây giờ anh nhìn thấy cũng chỉ là những vết thương bên ngoài, bên trong cũng bị thương nữa đó.” Khúc Uy thấy Hạ An cậy mạnh nói không đau, bật người nói ra toàn bộ tội ác của vợ cậu.

Cung Lăng nghe được lại nổi nóng, thậm chí gân xanh cũng nổi hết lên, “Đáng chết, anh muốn giết bọn họ.” Nói xong lại muốn quay người đến nhà vợ. Hạ An chưa từng nhìn thấy khuôn mặt Cung Lăng tràn ngập phần nộ còn chứa sát ý như vậy.

“Đừng... Đừng đi, van cầu anh, đừng rời đi...” Thanh âm của Hạ An càng lúc càng yếu ớt. Rốt cục cũng nhìn thấy Cung Lăng, chỉ một chút như vậy thôi cũng đã làm cậu thấy thỏa mãn. Hạ An mất ý thức ngất đi, nhưng vẫn cảm thấy chặt tay Cung Lăng.

“Hạ An.” Cung Lăng đứng lúc ôm lấy cậu, kêu to tên của cậu. Sau đó một phen ôm lên, bỏ vào trong xe, rất chạy nhanh tới bệnh viện. Khúc Uy đứng ở tại chỗ, thở ra một hơi, có Cung Lăng, Hạ An sẽ an toàn, cũng không cần lo lắng nữa.

Gió thổi qua, Khúc Uy rụt rụt cổ nói: “Lạnh quá a.” Áo khoác vẫn còn trên người Hạ An.

Trong bệnh viện.

Cung Lăng ngồi thẳng người bên cạnh Hạ An, một tắc cũng không rời. Mà Hạ An nằm ở trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Vừa nhớ tới lời bác sĩ, lúc giúp Hạ An thay quần áo, Cung Lăng ngây người, trên thân thể tuyết trắng đầy những vết thương xanh xanh tím tím, mù mịt chết tiệt, sao có thể đối đãi với Hạ An như vậy. Liên tục bốn ngày không có ăn uống gì lại còn sốt cao, phổi của cậu thiếu chút nữa đã bị rách thành lỗ to. Cung Lăng nghĩ tới những việc này, trong lòng liền hận không thể giết chết đám người kia, dám đối đãi với Hạ An như vậy. Anh nắm chặt tay Hạ An, chờ cậu tỉnh lại, không bao giờ ... để Hạ An trở lại chỗ đó nữa.

Hạ An khó chịu rên một tiếng, cả người đều đau, từng đầu khớp xương cũng kháng nghị.”Ồ...”

“Em đã tỉnh? Cảm thấy thế nào?” Cảm thấy người bên cạnh có chút động tĩnh liền vội vàng đi lên ân cần thăm hỏi

Là Cung Lăng, rốt cục nhìn thấy Cung Lăng, rốt cục trở lại bên cạnh anh, cảm giác tốt đẹp như thế, thật hạnh phúc.”Gặp lại anh, thì sẽ không đau.” Đúng vậy, nhìn thấy anh, cảm giác đau đớn đã được hạnh phúc thay thế.

“Thực xin lỗi, anh tới trễ, để em chịu khổ.” Cung Lăng tự trách nói. Đều do anh, không có bảo vệ tốt Hạ An.

“Không có gì, hiện tại không phải chúng ta đã ở cùng một chỗ rồi sao.” Hạ An cười nói. Có thể ở cạnh nhau là tốt rồi. Chỉ cần có thể cùng Cung Lăng bên nhau, chịu khổ thêm nữa cũng không có vấn đề gì.

Cung Lăng ôm cậu, cam đoan nói, “Hạ An, anh sẽ không để cho em bị thương nữa.”

“Ừ.” Hạ An cũng ôm anh.

Cung Lăng buông cậu ra: “Em ngủ thêm một chút.”

Hạ An gật gật đầu, sau đó liền mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Cậu không có nhìn thấy, sau khi ngủ, biểu tình phần nộ của Cung Lăng.

“Hạ An, anh sẽ không để cho em chịu khổ không công.” Cung Lăng hôn hôn trán cậu nói.

28. Chương 28: Bắt Đầu Phản Kích

Chờ Hạ An đi vào giấc ngủ, Cung Lăng lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho khúc uy.

Mợ trở về nhìn thấy Hạ An đã trốn thoát thực tức giận, gọi Dương Du ra mắng to một trận. Đột nhiên, cửa bị đá văng ra, Cung Lăng từ bên ngoài đi vào, phía sau còn có khúc uy, mợ biết Hạ An trốn được nhất định có liên quan tới khúc uy, vừa định chửi âm lên, đã bị Cung Lăng hung hăng đánh một quyền.

“Tôi không đánh phụ nữ, nhưng cái này là do bà gây ra.” Cung Lăng đánh xuống từng quyền không hề nhẹ. Nghĩ đến đây mẹ đàn bà này đã đối đãi với Hạ An như thế nào, lực trên tay Cung Lăng càng lúc càng lớn. Quân bà ta là nam hay nữ, làm Hạ An bị thương thì phải trả gấp bội. Mỗi cú đấm của Cung Lăng đánh xuống từng vị trí trên người bà ta, khiến mẹ đau đớn kêu to.

Lúc này tóc tai bà ta đã rối loạn, bà ta muốn chạy, nhưng mà, bị Cung Lăng dùng sức kéo tóc, mợ bị đau kêu một tiếng, “Dám tưới nước lạnh lên người em ấy đúng không. Khúc uy, mang nước lạnh tới đây.” Nói xong cởi áo khoác trên người mợ ra, khúc uy mang một thùng nước lạnh đến trước mặt của anh, Cung Lăng nâng lên tưới xuống. Bà ta oa oa kêu to lên, sau đó Cung Lăng kéo bà ta ra ban công khóa cửa lại, mùa đông rét lạnh gió thổi, mẹ đàn bà kia liều mạng đập lên cửa sổ, mắng to lên. Cậu nghe được tiếng động, mở cửa ra thì nhìn thấy Cung Lăng nhốt vợ ông ta ngoài ban công, chỉ vào anh nói: “Mày làm gì thế? Mày là ai?”

“Người đàn ông của Hạ An.” Cung Lăng giơ chân đạp một cước lên bụng ông ta, Cậu nằm dài trên đất, Cung Lăng hung hăng giẫm lên người ông ta nói.

Cậu đứng lên, nhổ một bãi nước miếng nói, “Thì ra là nó, sao cái thằng phé vật đó còn chưa chết.”

Vừa nói xong, ông đã bị đá bay, “Ông không được phép nói em ấy như thế.” Cậu đứng lên, chìa nắm tay ra, Cung Lăng bắt lấy, sau đó dùng sức vặn ngược chiều kim đồng hồ, còn bắt lấy tay kia, vặn ngược tay bên này. Hiện tại hai bàn tay của ông ta như muốn rời ra, Cung Lăng vẫn không chịu buông tha, một cước đá lên đầu gối, tiếng xương cốt bị gãy vang lên, Cậu nửa quỳ trên mặt đất “Con mẹ nó, Hạ An dám để mày đối xử với ông đây như vậy, ông đây nhất định phải giết chết nó.” Cậu mắng.

Ông ta càng nói Cung Lăng lại càng tức giận, lại đá lên người Cậu một cái, hiện tại ông ta đang quỳ gối trước mặt Cung Lăng, tứ chi của hắn đều bị Cung Lăng tra tấn thống khổ không chịu nổi, đau đớn chảy cả nước mắt.

“Quỳ với tôi? Ông không có tư cách.” Cung Lăng lạnh lùng nói, sau đó đạp một phát lên cằm lão già, ông

ta té trên mặt đất, không thể nhúc nhích được, hơn nữa cằm của ông ta có vẻ bị lệch một chút.

Cung Lăng ngồi trên một cái ghế, một chân gác lên một chân. Đầu của anh quay về phía sau, nói với khúc uy: “Thả mụ đàn bà kia ra.” Khúc uy gật gật đầu, mở khóa, ngay lập tức mợ chạy đến chỗ chồng bà ta, kêu to: “Tao muốn báo cảnh sát, mày là thằng điên.”

Cung Lăng cười lạnh hơi cúi người về phía trước, nói: “VẬY BÁO ĐI.”

“Nhất định là cái thằng Hạ An chết tiết bảo mày tới, cái thằng đáng chết không có lương tâm, nếu biết như thế này, tao đã sớm giết chết nó.” Mợ đổ hết trách nhiệm lên người Hạ An, chửi bới nói.

Cung Lăng nghe xong, hai mắt nheo lại, đứng lên, túm lấy tóc mụ ta, thanh âm lạnh khốc nói: “Bà, sau này cẩn thận một chút cho tôi, hiện tại Hạ An là người của tôi, trước đây, các người đối xử với em ấy như thế nào trong lòng các người hiểu rõ, nhưng mà hiện tại, hai người dám động đến một sợi lông tơ của em ấy, tôi nhất định giết chết các người. ” Câu nói sau cùng, Cung Lăng tới gần bên tai của bà ta, nhẹ nhàng nói.

Mợ cảm thấy thập phần sợ hãi đối với người trước mắt này, giống như là thấy ma quỷ, ngơ ngẩn ngẩn nói: “Tôi, tôi đã biết.”

Sau khi nhận được đáp án, Cung Lăng buông lỏng tóc của mụ ra, xoay người rời khỏi chỗ này.

Khúc uy đi theo phía sau anh, không nói được một lời, mới vừa rồi Cung Lăng tựa như ma quỷ, nhất định không giống Cung Lăng thường ngày.

“Chuyện hôm nay, không được nói với Hạ An.” Cung Lăng đột nhiên ở phía trước nói.

“Yên tâm, tôi biết.” Khúc uy vội vàng thề.

Cung Lăng lập tức lên xe về, thời gian không còn sớm, chắc Hạ An cũng sắp tỉnh. Anh cần trở về bên cạnh cậu trước khi cậu tỉnh dậy.

Khúc uy nhìn xe rời đi, trong lòng cảm thán, may mắn mình không có đụng phải Cung Lăng, bằng không thì toi mạng. Cung Lăng mà điên lên, mức độ nguy hiểm cũng không phải là cao bình thường a! Bất quá cũng cảm ơn Cung Lăng, có anh, sau này, Hạ An có thể sống rất tốt. Nghĩ đến tương lai hạnh phúc của bạn thân, khúc uy cười cười. Sau đó lại đi tìm bạn gái của mình, Đình Đình.

Tới bệnh viện, Hạ An vẫn chưa tỉnh lại, Cung Lăng canh giữ bên cạnh cậu, đột nhiên, điện thoại của anh vang lên, Cung Lăng đi tới bên cạnh cửa sổ bắt máy.

“Lăng, mọi chuyện giải quyết xong.” Trong thanh âm của Giản Thiên có chứa một tia mệt mỏi.

“Ừ. Cực khổ rồi.” Cung Lăng gật gật đầu.

“Có điều, chúng ta làm như vậy, có phải là ... quá đáng quá không?”

“Là do ông ấy ép. Nếu tôi kết hôn với tiểu Nhan, bốn người chúng ta đều không hạnh phúc.”

“Ừ, bên cha mẹ tiểu Nhan đã bắt đầu dao động, tin chắc rằng bọn họ rất nhanh sẽ có thể chấp nhận sự thật tôi cùng tiểu Nhan bên nhau.”

“Bây giờ cậu nghỉ ngơi nhiều đi.” Cung Lăng dặn dò.”Chúc hai người hạnh phúc.”

“Ừ.”

Trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc xinh đẹp, văn phòng hoa lệ, Cung Hoa tức giận ngã ném bể li thủy tinh “Các người làm việc như thế nào, một dự án lớn như vậy mà cũng không lấy được. Cậu có biết như thế công ty tổn thất bao nhiêu không?”

Một người cúi đầu nói: “Cung tổng, thực xin lỗi, vốn dự án này đã xong, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Giữa đường đột nhiên nhảy ra một công ty chưa bao giờ nghe qua, người bên đó còn nói kế hoạch của công ty làm rất tốt. So với chúng ta... tốt hơn nhiều.” Giọng nói của thư ký càng lúc càng nhỏ, sợ nói không cẩn thận làm ông chủ nghe xong không thoải mái, hẳn biết phải làm sao.

“Điều tra cho tôi.” Cung Hoa đưa lưng về phía bọn hắn, tức giận nói.

Thư ký nhanh chóng đi làm việc. Cung Hoa đứng ở cửa sổ, độ cao này, giống như có thể đụng tới mây trắng, dưới chân rậm rạp người, xe, còn có vô số tầng trệt thấp bé. Kinh doanh chưa từng thất bại vậy mà bây giờ ông lại bị một tên tiểu bối vô danh hót tay trên. Cung hoa mơ hồ cảm giác bất an.

29. Chương 29: Đùng Cướp Đoạt Hạnh Phúc Của Anh Ấy Nữa

Hạ An ở trong bệnh viện nghỉ ngơi điều dưỡng một tuần, vết thương trên cơ thể cũng tốt lên không khác trước lắm. Mà một tuần này Cung Lăng đều ở cùng cậu mỗi ngày. Vào ngày ra viện, Tiêu Nhan kéo tay Giản Thiên đi vào.

“Tiểu An, tôi tới đây.” Tiêu Nhan đi đến trước mặt của cậu ngồi xuống.

“Này...Cô sắp kết hôn?” Hạ An chú ý tới chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay bé nhỏ thon dài của Tiêu Nhan.

Tiêu Nhan duỗi thẳng tay ra ngọt ngào nói: “Đúng a, ba mẹ tôi đã chấp nhận Thiên rồi. Hôn sự giữa tôi với Lăng cũng hủy bỏ. Tôi nha, hiện tại chính là vị hôn thê của giản thiên. Tuần sau sẽ kết hôn.” Giản Thiên cũng tiến tới ôm eo nhỏ của cô.

“Tuần sau? Nhanh như vậy.” Hạ An giật mình nói.

“Đúng a, cái này phải cảm ơn Lang rất nhiều, công lao của anh ấy rất lớn nha.” Tiêu Nhan nói.

“Có điều, Lăng, cậu như vậy, bác trai thực tức giận.” Giản Thiên nói với Cung Lăng.

“Mặc kệ.” Động đến tình yêu của Cung Lăng anh, thì phải trả giá thật nhiều.

Giản Thiên bất đắc dĩ cười cười nói: “Hôn lễ nhất định tới tham gia nha.”

“Ừ, nhất định.”

Chờ Cung Lăng đưa Hạ An về nhà, trong phòng khách có một người ngồi, Hạ An hoảng sợ, Cung Lăng vỗ vỗ lưng của cậu nói, “Ông ấy chính là cha của anh.”

Cung Lăng đi vào phòng khách nói: “Ông đã đến rồi.”

“Hừ, con có biết con đang làm gì hay không.” Cung Hoa nhìn cơn tức giận xuống nói.

“Biết, phá hủy công ty của ông.” Cung Lăng rót hai chén trà, đặt một ly trước mặt ông.

“Đầu óc con có vấn đề sao. Con biết rõ công ty quan trọng như thế nào với ta mà, tại sao phải làm như vậy.” Cung Hoa cũng không nhịn được nữa lớn tiếng nói.

“Vậy ông có biết em ấy quan trọng như thế nào với tôi không?” Cung Lăng cũng tăng âm lượng.

“Con... rốt cuộc muốn thế nào?”

“Rất đơn giản, đừng nhúng tay vào tình yêu của tôi.” Cung Lăng uống một ngụm trà nói.

Cung Hoa không nói gì, đứa bé trước mắt này, là con trai ông, từ nhỏ đã được huấn luyện để trở thành

tổng tài tương lai của Cung thị, vì tình yêu, lại muốn công ty bị hủy.

“Từ nhỏ tôi đã được ông huấn luyện, hiện tại khiến công ty phá sản cũng không quá khó khăn. Nếu, ông còn nghi ngờ năng lực của tôi, tôi đành phải tự mình chứng minh cho ông xem.” Cung Lăng thấy ông không nói gì, lại mở miệng cảnh cáo.

“Ta là cha con.” Cung Hoa nói. Năng lực của anh đã không cần phải chứng minh nữa, có thể làm cho công ty của ông tổn thất nhiều như vậy, có thể làm cho một người bách chiến bách bại như ông thất bại, năng lực của anh đương nhiên không cần phải nói.

“A, ông là cha tôi được mấy ngày?” Cung Lăng cười lạnh nói.

“Con....” Cung Hoa tức giận.

“Chú...” Một thanh âm khác vang lên, Hạ An từ huyền quan đi đến.

“Chú, chú nợ Cung Lăng một thời thơ ấu.” Hạ An đối mặt với cha Cung Lăng vẫn có chút khấn trương, dù sao Cung Hoa cũng đã ở trên thương trường nhiều năm, cả người có một loại khí chất đáng sợ. Hạ An vẫn cố lấy dũng khí nói: “Từ nhỏ chú đã ép buộc, không để ý đến nguyện vọng của anh ấy, bắt anh ấy học đủ loại kiến thức kinh doanh, chú huấn luyện anh ấy thành người thừa kế tương lai, chứ không phải con trai của chú. Hơn nữa, anh ấy... cũng không phải là công cụ thu lợi của chú. Anh ấy chỉ là Cung Lăng.”

“Cậu... Cậu có tư cách gì nói tôi.” Cung Hoa tức giận lớn tiếng nói với Hạ An.

“Chú, từ nhỏ anh ấy đã phải nghe lời của chú học đủ thứ tràn ngập cả tuổi thơ của anh ấy, hiện tại, chú không những muốn lấy đi tuổi thơ còn muốn lấy luôn tình yêu của anh ấy sao?” Hạ An đứng trước mặt Cung Hoa không hề sợ hãi nói.

Cung Hoa nghe xong không biết trả lời như thế nào, nhìn về phía Cung Lăng, phát hiện Cung Lăng cũng đang nhìn ông, bỗng nhiên, ông muốn né tránh ánh mắt của Cung Lăng, bởi vì trong lòng đột nhiên có một tia... áy náy. Cuối cùng, Cung Hoa thở dài một hơi, rồi rời đi.

Ngồi ở trên ghế sa lon Cung Lăng vẫy tay với Hạ An, Hạ An đi qua, Cung Lăng kéo cậu ngồi xuống, hôn cậu, một lát, mới buông ra, “Xem như thưởng cho em.”

Hạ An si ngốc cười nói: “Chút này đủ rồi sao.”

“Sao, muốn lên giường?” Cung Lăng nhướn mày.

Hạ An lập tức đỏ mặt, quả nhiên, về phương diện này vẫn là không đấu lại Cung Lăng. Vội vàng nói sang chuyện khác, “Anh không phải thật sự sẽ làm công ty của cha anh phá sản chứ.” Nếu mà như vậy, cũng

không tốt, dù sao Cung Hoa cũng là cha của anh, làm như vậy thì một chút tình cảm cũng không còn, cho dù Cung Hoa đã làm nhiều chuyện quá đáng, nhưng ông ấy vẫn luôn luôn là cha của Cung Lăng a.

“Sẽ không, chỉ để cho ông ta tổn thất ít tiền.” Cung Lăng thản nhiên nói.

“Thì ra, lúc trước anh bận rộn như vậy chính là vì những việc này a.” Hạ An ngồi trên ghế sa lon dựa vào ngực anh nói.

“Ừ, bây giờ mọi chuyện đều đã được giải quyết.” Cung Lăng vòng một cánh tay lên người Hạ An.

Sau khi Cung Hoa về nhà liền nhốt mình trong thư phòng, đã hai ngày, không có đi ra.

Mẹ Cung đẩy cửa, bưng một ly sữa nóng vào, mở cửa, nhìn thấy Cung Hoa vuốt ve một khung ảnh luôn được đặt ở bên cạnh máy tính trong thư phòng.

Mẹ Cung mẫu đi đến trước bàn, để ly sữa nóng trước mặt của ông nói: “Từ nhỏ thằng bé đã không thích chụp ảnh, tấm ảnh là ngày đó ông lên chụp được.” Kỳ thật, Cung Hoa cũng sẽ nhớ con trai, ông để tấm hình này bên cạnh, mỗi ngày đều phải nhìn một lúc lâu. Có điều, Cung Hoa vẫn xem nặng công ty, ông ấy hận không thể ở công ty vào toàn bộ thời gian, mà Cung Lăng, con trai ruột của ông, có được quyền thừa kế, từ nhỏ đã bị huấn luyện, cũng không quan tâm đến nguyện vọng của anh, không để ý anh có thích hay không.

“Hoa, từ nhỏ ông đã huấn luyện thằng bé thành người thừa kế của ông, chưa từng nghĩ tới cảm thụ của thằng bé, tuổi thơ mà những đứa nhỏ khác có nó lại không có, ông đã tước đoạt của nó bao nhiêu niềm vui rồi? Chúng ta đừng ép thằng bé nữa được không, cũng đừng cướp đoạt hạnh phúc của thằng bé.” Mẹ Cung ngồi xổm xuống, lời nói thấm thía nhìn cung hoa.

Cung hoa nhìn đôi mắt sắp khóc của vợ mình. Trong đầu tất cả đều là những lời nói lúc ở nhà Cung Lăng.

“Từ nhỏ chú đã ép buộc, không để ý đến nguyện vọng của anh ấy, bắt anh ấy học đủ loại kiến thức kinh doanh, chú huấn luyện anh ấy thành người thừa kế tương lai, chứ không phải con trai của chú. Hơn nữa, anh ấy... cũng không phải là công cụ thu lợi của chú. Anh ấy chỉ là Cung Lăng.”

“Từ nhỏ anh ấy đã phải nghe lời của chú học đủ thứ tràn ngập cả tuổi thơ của anh ấy, hiện tại, chú không những muốn lấy đi tuổi thơ còn muốn lấy luôn tình yêu của anh ấy sao?”

“A, ông là cha tôi được mấy ngày?”

Cung hoa bắt đầu nhớ lại, trước đây đối đãi với Cung Lăng, số lần hai người gặp mặt nhau trong một năm cũng không tới 5 lần. Từ nhỏ thằng bé đã không thể đi ra ngoài chơi, mỗi lần khi thằng bé một mình đối mặt với sự trống trải, căn phòng lớn tối đen trong lòng nó đã sợ hãi như thế nào, mà chính mình chưa từng cho nó tình thương của cha. Bản thân thực sự đã nợ Cung Lăng một thời thơ ấu, không thể tiếp tục nợ nó

một phần tình yêu. Bà xã nói rất đúng, từ nhỏ thằng bé rất nghe lời của ông, lúc này, nó muốn bảo vệ tình yêu của nó, mình không thể tiếp tục cướp đoạt hạnh phúc của nó. Ông cũng nhìn ra được, Cung Lăng thật sự yêu Hạ An.

“Ai, ngẫm lại, trước đây tôi thật sự sai lầm rồi.” Cung Hoa thở dài một hơi, nâng mẹ Cung dậy nói: “Được, tôi không cướp đoạt hạnh phúc của nó, để mặc tội nó thôi.”

“Ừ.” Mẹ Cung cảm động khóc lên.

Ra khỏi thư phòng, mẹ Cung nhanh chóng gọi điện thoại cho con trai.

“Cha của con đã đồng ý. Hai đứa cứ sống với nhau thật tốt.”

“Vâng, nhất định.”

“Còn có, con trai, con cũng biết cha con sĩ diện, ông ấy cũng biết chính mình trước đây đối đãi với con như vậy là sai, nhưng không có mặt mũi giải thích, con cũng đừng trách ông ấy, tha thứ cho ông ấy được không?”

“Mẹ, con chưa từng trách cha.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hai ngày sau, tiền tổn thất của công ty Cung Hoa đã lấy về toàn bộ, ty hoạt động tài chính của công khôi phục bình thường. Cung Hoa nhìn ảnh chụp trong tay, cười cười.

Tấm hình kia, là dáng vẽ hạnh phúc của Cung Lăng và Hạ An bên nhau.

30. Chương 30: Hôn Lễ Của Bọn Họ

Lại qua một ngày, chính là hôn lễ của Giản Thiên với Tiêu Nhan. Hạ An chuẩn bị một món quà, là một quả cầu thủy tinh, bên trong là mô hình hoạt hình của Giản Thiên và Tiêu Nhan, vừa quay, thì sẽ phát ra tiếng nhạc, sau đó hai mô hình càng lúc càng tới gần, cuối cùng hôn lên môi nhau.

Ngồi trên xe Cung Lăng, thấy Cung Lăng không chuẩn bị gì cả, kỳ quái hỏi: “Cung Lăng, anh tặng cái gì làm quà mừng kết hôn cho hai người họ?”

Cung Lăng không chút do dự đáp: “Tiền.”

“Tặng tiền làm quà? Một chút tâm ý cũng không có.” Cậu đã cẩn thận chuẩn bị một món quà rất có thành ý đây này.

“Tặng tiền bớt việc.” Cung Lăng thản nhiên nói.

“Quan trọng là ... Tâm ý! Tâm ý hiểu không.” Hạ An cường điệu.

“Không hiểu.”

Hạ An cũng lười nói về vấn đề tâm ý hay không tâm ý với anh. Trong chốc lát, đã tới nơi. Vừa mở cửa ra, bên trong có rất nhiều người đang đứng nói chuyện với nhau. Ngay cả Giản Thiên cũng đang nói chuyện với một nhóm khách quý tới tham dự hôn lễ chính thức của mình. Thấy Cung Lăng cùng Hạ An đi vào, vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện với nhóm người đó, chạy đến trước mặt bọn họ nói: “Hai người tìm chỗ ngồi trước đi, chờ một chút tôi sẽ ra tiếp đãi hai người.”

Hai người tìm một góc không ai chú ý ngồi xuống, Hạ An nghiêng đầu nói: “Hôn lễ thật sự rất đông người a.”

“Ừ.” Cung Lăng cúi đầu chơi di động.

“Em đi vệ sinh một chút.” Hạ An nói xong liền chạy.

Không lâu, góc yên tĩnh biến thành ồn ào, Cung Lăng không kiên nhẫn ngẩng đầu, kết quả có một đám phụ nữ đang vây quanh anh xì xào bàn tán. Ngay từ đầu khi Cung Lăng bước vào, đám phụ nữ kia đã chú ý đến anh, anh đẹp trai trăm năm khó gặp nha, sao có thể bỏ qua cho được.

Một người phụ nữ xinh đẹp cầm li rượu tiến tới nói: “Anh đẹp trai, có phiền nếu em ngồi với anh không?” Còn không ngừng liếc mắt đưa tình.

Đáng tiếc Cung Lăng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, cúi đầu tiếp tục chơi di động nói: “Phiền.”

Mỹ nữ nhất thời không lùi bước được, tiếp tục trêu đùa nói: “Anh, là một mình sao?”

Vừa lúc Hạ An đã quay trở lại, vừa đi tới nơi liền nhìn thấy Cung Lăng bị một đám phụ nữ vây quanh, còn có một người can đảm tiến lên trêu chọc anh.

Tức giận sôi gan, vừa muốn tiến lên, thì nghe thấy Cung Lăng nói: “Tôi có bạn gái.” Con tức giận lập tức tiêu tán toàn bộ.

Vị mỹ nữ kia bị cự tuyệt không còn mặt mũi, đành phải rời đi. Mà đám phụ nữ vây quanh anh cũng thất

vọng mà giải tán.

Đợi Hạ An một mình đi tới chỗ ngồi liền ngây ngô cười. Lại đột nhiên nghĩ tới nói: “Ai là bạn gái a, em cũng không phải nữ.”

Cung Lăng không để ý tới cậu.

Đột nhiên, tiếng nhạc kết hôn vang lên, cửa lớn mở ra, Tiêu Nhan mặc một chiếc áo cưới dài màu trắng, tay cầm hoa tươi, mái tóc được đánh rối phủ sau lưng, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, Tiêu Nhan từng bước từng bước đi về phía vị hoàng tử trong cuộc đời cô. Hạ An cảm thấy hiện tại Tiêu Nhan thật sự rất xinh đẹp.

Bọn họ bắt đầu tuyên thệ, dùng một đời một kiếp để bảo vệ lẫn nhau, sau đó trao nhẫn, chứng tỏ bọn họ đã trở thành một.

Sau đó Giản Thiên ngồi trên ghế Piano, hai tay đánh lên một đoạn âm nhạc dễ nghe, Tiêu Nhan cười cười, ở bên cạnh Giản Thiên múa một bài. Âm nhạc tuyệt vời phối hợp với điệu múa duyên dáng, trai tài gái sắc. Trên mặt của bọn họ tràn đầy hạnh phúc.

Hạ An hâm mộ nhìn hôn lễ của hai người họ, hôn lễ như vậy là bản thân cậu không thể có được, bởi vì cậu là đàn ông. Hạ An uể oải nghĩ ngợi. Cung Lăng ở bên cạnh cũng biết suy nghĩ của cậu, ôm lấy thắt lưng cậu. Lập tức, Hạ An tự thấy buồn cười với cái suy nghĩ vớ vẩn vừa rồi, hôn lễ thì sao chứ, chỉ cần người mà mình yêu luôn luôn ở bên cạnh mình là tốt rồi.

Hôn lễ đi qua, mọi người cũng giải tán, chỉ còn lại bốn người, giờ phút này, trên mặt Tiêu Nhan đã có chút say bởi vì uống nhiều, hơi ửng đỏ, nhưng lại khiến cô còn trở nên xinh đẹp vô cùng.

“Lăng, em kết hôn. Ha ha, em kết hôn.” Tiêu Nhan tựa vào vai Giản Thiên ngây ngô cười.

“Ừ, thấy được.” Cung Lăng gật gật đầu.

Tiêu Nhan lôi kéo Hạ An tới một góc, để lại Giản Thiên với Cung Lăng uống rượu, nói chuyện phiếm với nhau.

“Tiểu An...” Tiêu Nhan đã có chút say khướt “Tôi nói với cậu nha, cậu đấy, phải nhanh chóng xong việc với Cung Lăng đi.”

Hạ An hiểu cô đang nói tới việc kết hôn, mặt cậu hơi đỏ lên nói: “Này... Kỳ thật hai người ở bên nhau là tốt rồi.”

“Mới không tốt, Tiểu An, cậu xem xem bộ dáng Lăng lớn lên đẹp trai như vậy, sau này sẽ dẫn đến rất nhiều

tình địch với cậu, cậu, hai người kết hôn nhanh lên, công khai mối quan hệ, xem thử còn ai dám có ý đồ với Lăng.” Tiêu Nhan khoa chân múa tay nói.

Hạ An nhìn về phía Cung Lăng, đúng vậy, bất kể thế nào thì anh cũng rất vĩ đại, rất tuấn tú. Công khai quan hệ thật sự quan trọng sao? Có thể khiến Cung Lăng bị ảnh hưởng hay chịu tổn thương không. Ở cái xã hội hiện tại này, có bao nhiêu người có thể chấp nhận tình yêu giữa cậu với Cung Lăng.

Cung Lăng đột nhiên nhìn về phía sau, Hạ An hoảng sợ, bất quá trong chốc lát, Hạ An liền cười với anh. Cung Lăng cũng cong cong khóe miệng.

“Tiêu Nhan, chúng tôi như vậy đã tốt lắm rồi, có thể bên nhau là được.” Mặc dù vẫn có chút mong chờ đối với hôn lễ, nhưng mà, được ở bên nhau như bây giờ đã là tốt lắm tốt lắm rồi. Cứ yên tĩnh ở cạnh nhau như vậy.

“Sao Tiểu An lại, cậu nói với cậu...” Còn chưa nói xong, Tiêu Nhan đã gục xuống, Giản Thiên chạy tới, ôm lấy cô mà nói: “Không có việc gì, tiểu Nhan say. Hai người về trước đi. Bữa khác lại gặp nhau.” Nói xong liền ôm Tiêu Nhan ra khỏi hiện trường hôn lễ.

“Ah, cẩn thận một chút.”

Cung Lăng cùng Hạ An cũng đi ra cửa, gió rét lạnh thổi qua, Cung Lăng ôm sát cậu, Hạ An đỏ mặt, trên đường còn có người, hơn nữa, Cung Lăng còn để tay cao như vậy nữa.

“Ha ha, không có gì, bọn họ thích xem thì cứ xem đi. Dù sao anh yêu em.” Cung Lăng cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai cậu, khiến trái tim cậu tràn ngập cảm giác an toàn.

Hạ An cảm động nhìn Cung Lăng. Đúng vậy a, việc gì phải để ý tới ánh mắt thế tục, quan tâm bọn họ có thể chấp nhận không làm gì, yêu là yêu, không phân biệt giới tính.

Hạ An nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, sau đó nhanh chóng rút lui, mặt đỏ cúi thấp.

Cung Lăng lúc đầu ngây ra một lúc, sau đó cười ra tiếng. Ôm Hạ An lên xe, về nhà.

31. Chương 31: Công Khai

Ngày hôm nay, Hạ An đi học lại, tuy rằng lúc trước nhà trường đã đuổi học Hạ An rồi, nhưng mà Cung Hoa đã đồng ý cho hai người bên nhau, cho nên, dễ dàng, Hạ An lại được tiếp tục đến trường, có điều cậu không biết chuyện mình đã từng bị đuổi học.

Trên đường đi đến phòng học, có rất nhiều người nhìn cậu, còn đứng xa xa xì xào bàn tán, chỉ trỏ. Hạ An nghi hoặc nhìn một vòng từ trước ra sau, phía sau cũng có đám người đang tụm lại một chỗ, cậu từ từ đi về phía trước, nhưng không ngờ đám người đứng vây xem càng lúc càng đông, tiếng nói của bọn họ cũng càng lúc càng lớn. Rốt cục có một cô gái chịu không nổi đứng dậy kêu to: “Không ngờ cậu lại không biết xấu hổ như vậy, còn dám vác mặt tới trường.”

Hạ An thấy kì quái, bình thường không phải đều coi thường cậu sao, hiện tại sao lại có nhiều người vây quanh cậu như vậy, hơn nữa, còn rất tức giận.

“Hừ, cái loại người như cậu, còn muốn cậu dẫn Cung Lăng, thật đúng là không biết lượng sức mình.” Giọng nói chế giễu của cô gái khiến Hạ An cảm rất không vui, mặt nhăn mày nhíu, cậu dẫn Cung Lăng? Cậu cậu dẫn Cung Lăng lúc nào chứ? Mình là đang ở cùng với anh ấy

“Tôi, cậu dẫn anh ấy? Lúc nào chứ?”

“Hừ, cậu bớt giả ngu đi. Tôi hỏi cậu có biết ghê tởm hay không, chúng tôi van cầu cậu buông tha Cung Lăng đi.” Cô gái kia vừa nói xong thì đám người bên cạnh lên tiếng phụ họa theo, còn có một vài nữ sinh nói những câu rất khó nghe nhục mạ Hạ An.

“Mấy người rốt cuộc đang nói cái gì?” Hạ An lui về sau một bước, đám người kia liền bước tới một bước.

“Tôi nói cậu đừng giả bộ nữa, vài phần xinh đẹp cũng không có. còn đòi cậu dẫn Cung Lăng, đầu óc cậu có vấn đề sao. Tôi hỏi cậu là cố ý bày ra trò này đúng không, muốn bôi đen Cung Lăng sao?” Từng câu nói của cô gái làm Hạ An không biết trả lời thế nào, bởi vì cậu căn bản là không biết trả lời như thế nào. Cái gì cậu dẫn, cái gì bôi đen, Hạ An sắp hồ đồ rồi, cậu lắc lắc đầu, nhưng mà cô gái kia không chịu buông tha cậu, dùng sức đẩy cậu một cái, Hạ An còn chưa kịp phản ứng, đã bị đẩy ra phía sau, cậu nhắm chặt mắt lại, vốn tưởng rằng sẽ té xuống vô cùng thê thảm. Đột nhiên, một thân ảnh từ trong đám người bước vào, đúng lúc ôm thắt lưng của cậu kéo cậu ra. Ngửi được là mùi hương trên người Cung Lăng, cậu mở to mắt, kinh hãi nói: “Cung Lăng.”

Cung Lăng xuất hiện, một đám nữ sinh bắt đầu hét rầm lên, Cung Lăng vẫn lạnh lùng nói: “Các người, còn để tôi nghe được những lời khó nghe như vừa rồi nói về em ấy, thì đừng trách tôi không khách khí.” Anh để Hạ An ra sau lưng, Hạ An ngẩng đầu nhìn bộ dáng của anh, Cung Lăng, là đang bảo vệ cậu. Không biết tại sao, cho dù ở chỗ nào đi nữa chỉ cần có Cung Lăng, cảm giác thật an toàn a.

“Nhưng mà, cậu ta cậu dẫn anh a, cậu muốn anh mất uy tín. Tại sao anh còn muốn ra mặt giúp cậu ta.” Có một nữ sinh không phục nói.

“Bởi vì...” Cung Lăng dừng dừng, nghiêng người kéo Hạ An qua, nâng cằm cậu lên, tay ôm chặt lấy thắt lưng cậu, cúi đầu, hôn lên. Nụ hôn này kéo dài một chút, không ít trái tim nữ sinh tan vỡ, các cô thất vọng thậm chí có chút không tin nhìn hai người hôn môi. Buông Hạ An ra, kiêu ngạo nói: “Em ấy là người của tôi.”

Hai chân Hạ An vô lực, Cung Lăng làm trò hôn môi với cậu trước mặt nhiều người như vậy, còn nói cậu là

người của anh ấy, đây... là muốn công khai quan hệ của hai người sao? Cậu nghi hoặc nhìn Cung Lăng, mà Cung Lăng cúi đầu cắn cắn vành tai cậu nói: “Không sao, để cho bọn họ biết, chúng ta yêu nhau.” Hạ An lập tức đỏ mặt. Ở nơi này, thân mật trước mặt nhiều người, thật đúng là không quen. Cậu kéo kéo góc áo Cung Lăng, ý bảo muốn rời khỏi cái chỗ đông người này.

“Sau này, không được tìm Hạ An gây phiền toái, nếu không, tôi sẽ cho các người biết phiền toái là như thế nào.” Cung Lăng lạnh lùng nói với đám người kia, sau đó mang Hạ An rời khỏi chỗ này.

Hai người đi tới cái rừng cây nhỏ yên tĩnh kia, Cung Lăng nằm trên ghế đá nhắm mắt lại, Hạ An ngồi bên cạnh anh, nhìn vẻ ngoài đẹp trai của anh, nhớ tới bản thân cũng từng như vậy, ở bên cạnh anh, lẳng lặng, lại tham lam thở chung bầu không khí với anh.

Thế giới đen tối bắt đầu của cậu được chiếu vào một tia sáng, làm hiện tại của cậu, trở nên vô cùng hạnh phúc, thế giới của cậu bởi vì Cung Lăng mà sáng ngời.

Nhớ tới những lời mà Cung Lăng vừa nói với đám người kia, trong lòng thầm vui mừng một trận, Cung Lăng bảo vệ cậu, còn ở trước mặt mọi người, tuyên bố sở hữu cùng quyền sở hữu của anh.

“Cung Lăng.”

“Hử?”

“Em yêu anh.”

“Anh biết.”

“Vậy còn anh?”

“Yêu.” Một từ yêu ngắn gọn nhưng lại khiến Hạ An cười như nở hoa rồi, ý cười lan đến cả ánh mắt.

32. Chương 32: Cung Lăng Ngụy Hiểm

Một học kì trôi qua rất nhanh, ngày nghỉ thứ ba, đột nhiên có một vị khách không mời mà đến. Bà ta không chút khách khí, đặt mông ngồi lên ghế salon “Hử, chỗ ở của mày cũng không tệ lắm, xem ra mày leo được lên người kẻ có tiền.”

Hạ An mặt nhăn mày nhu nói: “Bà làm thế nào mà tìm được chỗ này?”

“Sao? Tao không thể tới đây, tao đến là muốn bọn mày bồi thường tiền, mày tìm người tới quấy rối nhà tao, hiện tại cầm của Cậu mày bị lệch, mày cần phải bồi thường tiền thuốc men. ” Người tới chính là mợ Hạ An, lần trước bọn họ bị Cung Lăng thu thập xem ra vẫn không nhớ lâu.

“Tôi tìm người tới nhà bà quấy rối lúc nào chứ?” Hạ An Kỳ quái hỏi.

“Hừ, đừng giả bộ, nhanh đưa cho tao 100 vạn, nếu không tao sẽ ở đây không đi.” Bà thấy căn nhà này lớn như vậy, xinh đẹp như vậy, liền há mồm đòi 100 vạn.

“Ở đâu tôi có nhiều tiền như vậy chứ, hơn nữa, đó là chuyện của nhà bà.” Hạ An giật mình nói, cậu cũng biết mợ tham lam, vừa có cơ hội thì sẽ đòi tiền, hơn nữa, thái độ làm người còn cay nghiệt đánh đá.

“Tao không quan tâm, hiện tại cầm của Cậu mày bị lệch, mày không đưa tiền tao sẽ ở lì đây không đi.” Mợ không nói lý lẽ.

Hạ An nhin tức giận xuống nói: “Chỗ này không phải nhà của tôi, hơn nữa tôi không có tiền.”

“Ai nha, mày không phải leo được lên người kẻ có tiền rồi sao? Chỉ cần ở trên giường mày ra sức một chút, hẳn sẽ cho mày tiền.” Bà ta mở miệng cười to, nói cứ như chuyện đương nhiên. Mà Hạ An nhìn bà ta như vậy liền cảm thấy ghê tởm, “Bà đi ngay cho tôi.” Nói xong cũng kéo bà ta ra khỏi nhà.

Bà hất tay nói: “Tao nói rồi mày không trả tiền, tao sẽ không đi.”

“Hừ.” Hạ An hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc không thể chịu đựng được nói: “Tiền, từ nhỏ bà đã lấy bao nhiêu rồi? Sau khi ba mẹ tôi tự sát, để lại một căn nhà, ngay cả đồ đạc của ba mẹ bà cũng không cho tôi cơ hội thu thập mà đã bán sạch, toàn bộ tiền chui hết vào túi của bà. Số tiền đó, cũng đủ cho bà sống cả đời, hiện tại bà vẫn còn đòi tiền tôi?” Việc này cậu cũng không muốn nói, cậu nghĩ nhin một chút là được rồi, nhưng mà, lòng tham của con người là vô tận, mà lòng tham của mợ lại càng khiến cậu cảm thấy ghê tởm. Rốt cục không thể nhin được nữa.

“Mày...” Mợ ấp úng nói: “Chúng tao nuôi mày lớn như vậy, sao mày có thể nói chúng tao như vậy, chúng tao bắt mày bỏ ra một chút tiền thì sao chứ?” Hơn nữa, càng nói càng thấy mình có lý.

“Tôi đã sớm nhìn thấu cái tính tham lam của bà rồi, tham lam dơ bẩn. Nuôi tôi? A, bà hãy nghiêm túc suy nghĩ lại xem bà đã nuôi tôi như thế nào” Ngực Hạ An phập phồng tức giận.

“Mày, mày, sao mày dám nói chuyện với tao như vậy. Có người như mày sao, Có phải mày không muốn sống nữa đúng không.” Nói xong liền giơ tay lên muốn giáng cho Hạ An một cái tát để trút cảm phần.

Lúc bàn tay chuẩn bị chạm đến mặt Hạ An, đột nhiên, tay bà ta bị bắt chặt, sau đó bị hất qua một bên. Mợ bắt ngờ ngã xuống đất, phần nộ quay đầu lại nhìn về phía Hạ An, lập tức kinh hoảng.

“Bà, có phải thật sự không muốn sống nữa đúng không?” Cung Lăng đi đến trước mặt bà ta, ngồi xổm bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng, một bàn tay giật giật lỗ tai của bà “Hay nói cách khác, lỗ tai của bà có vấn đề, cho nên không nghe lọt lời nói của tôi.”

“Không, không phải.” Mợ vừa mới còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ lập tức trở nên yếu đuối, ngay cả nói chuyện cũng cà lăm.

“A, vậy bà đến đây làm gì, muốn thử xem coi thường lời cảnh cáo của tôi thì sẽ có hậu quả gì sao? ” Cung Lăng nguy hiểm nheo mắt lại, giọng nói phát ra càng trở nên lãnh khốc.

Mợ cảm thấy ngay cả không khí để hô hấp cũng trở nên rét lạnh, hình ảnh lần đó Cung Lăng đến nhà bà cảnh cáo xuất hiện trong đầu bà, bà ta sợ hãi nói không ra lời.

“Còn muốn 100 vạn không?”

“Không, từ bỏ.” Nói không chừng ngay sau đó sẽ không còn mạng, mợ nghĩ tới dạng này. Người nguy hiểm như vậy, cần nhanh chóng tránh xa mới được.

“Vậy còn không mau cút đi. Sau khi đừng để tôi nhìn thấy bà.” Cung Lăng đứng lên nói, bà ta vội vàng đi ra ngoài. Thật sự sợ nếu chậm thêm một bước thì sẽ không còn mạng nữa.

Cung Lăng nguy hiểm như vậy, cũng là lần đầu tiên Hạ An thấy, nhưng mà cậu không hề sợ hãi, cậu tiến lên, ôm lấy Cung Lăng từ phía sau, mặt dựa lên lưng anh nói: “Cám ơn.”

Cung Lăng cười, cảm giác nguy hiểm vừa mới làm cho người ta lông tóc dựng đứng lập tức không biết chạy đi đâu mất, lấy lại ôn nhu của mình.

Hiện tại, Hạ An tựa hồ có thể thấy được tương lai của cậu và Cung Lăng, hai người sẽ luôn luôn nắm tay cho đến lúc già đi, chết đi.

Cung Lăng xoay qua, kéo Hạ An đến ngồi lên ghế sa lon. Ra hiệu bảo cậu mở TV.

Lần này Hạ An lựa chọn xem Shin cậu bé bút chì, nhóc Shin đáng yêu nghịch ngợm phá rối làm cho Hạ An lập tức bật cười. Cung Lăng ôm cậu, cậu cũng vui vào lòng Cung Lăng.

Hiện tại, phiền toái, khó khăn, thương tâm, không vui đã biến mất, phải thật sự quý trọng thời gian ở cùng nhau. Hai người sẽ bên nhau hạnh phúc thật lâu thật lâu thật lâu.

33. Chương 33: Đứa Nhỏ Đơn Thuần Dương Du

Lại trải qua vài ngày, cuộc sống bình thản nhưng ấm áp của hai người từ từ trôi qua, có đôi khi cả ngày chỉ ở nhà xem “Tuổi thơ” còn chưa có xem hết.

Một ngày, Hạ An đi ra ngoài mua thức ăn, từng đợt gió lạnh thổi qua, Hạ An thầm nghĩ mua đồ ăn nhanh nhanh để trở về căn nhà ấm áp kia.

Ở góc đường, trong cơn gió lạnh, truyền đến tiếng khóc nức, Hạ An nhìn qua, nhưng bị một đám người che lại, trong miệng bọn họ đều thì thầm, thật đáng thương, thật đáng thương, bọn họ chỉ biết sự thương hại ngoài miệng, chứ không có một người nào chịu giúp đỡ cô bé.

Hạ An vốn cũng không muốn quan tâm chuyện này, dù sao không liên quan đến cậu. Hạ An tăng tốc độ bước đi, chưa được mấy bước, nghe thấy có người ở kêu, ca ca. Nghe rất giống giọng của Dương Du, cậu nhìn lại, là từ phía cô bé kia truyền tới. Hạ An nghi hoặc chui qua đám người, liền nhìn thấy, một thân hình mềm mại ngồi ôm hai chân, bắt lực khóc lóc.

“Dương Du?” Hạ An giật mình nói.

Cô bé ngẩng đầu lên thấy là Hạ An, liền khóc lớn hơn, gục trong lòng Hạ An nói: “Ca ca, em không tìm thấy anh, em lạc đường. Oa a a.” Dương Du từng giúp đỡ cậu, hơn nữa, cô bé cũng là một đứa nhỏ thiện lương, cho nên, lúc nhìn thấy Dương Du ngồi khóc trên đường như vậy, Hạ An lập tức cảm thấy cô bé đáng thương, cậu cúi người thấp xuống, lau nước mắt trên mặt Dương Du, nhẹ giọng nói: “Ngoan, bây giờ không phải là em đã tìm được anh rồi sao, làm thế nào mà em tới chỗ này?” Hơn nữa còn là một mình, bình thường mợ đối xử với cậu không tốt, nhưng đối với đứa con do bà ta sinh ra, vẫn rất yêu thương.

Dương Du vẫn còn đang khóc, nước mắt không ngừng chảy ra, khóc đến nói không ra lời, Hạ An nhanh chóng an ủi, chờ đến lúc thật vất vả tiếng khóc mới ngừng lại được, một tiếng ùng ục truyền đến, Dương Du hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp nói: “Em đói...”

Hạ An không để ý những gì thắc mắc nữa, đành phải đưa cô bé về nhà trước, cậu nắm tay nhỏ của Dương Du nói: “Chúng ta về nhà.”

Lúc về đến nhà, Cung Lăng đang ngồi trên ghế xem TV, nghe được tiếng cửa mở liền nói: “Sao lại lâu như vậy?”

“À... Đột nhiên có chút việc.” Hạ An vừa nói xong, Dương Du đã đi đến, nhìn xung quanh nhà nói: “Wow, ca ca, nhà của anh thật lớn thật đẹp nha.”

Nghe được còn có tiếng của người khác, Cung Lăng quay đầu lại khó hiểu nhìn về phía Hạ An, Hạ An đứng ở đó, giải thích nói: “Đây là con gái của mợ em, Dương Du.” Cung Lăng lại càng thấy khó hiểu, Hạ An vẫn còn liên hệ với mợ cậu?

“Con bé thật sự là một đứa nhỏ rất thiện lương, đơn thuần, thời gian đó, em có thể trốn khỏi nhà mẹ cũng dựa vào sự giúp đỡ của con bé.” Thấy biểu tình khó hiểu của Cung Lăng, Hạ An lại nhanh chóng nói.

Cung Lăng dường như đã hiểu rõ, gật đầu, chỉ cần là người không có nguy hiểm với Hạ An, anh có thể bỏ qua.

Nhìn thấy Cung Lăng gật gật đầu, Hạ An thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn tưởng rằng anh không thích cậu mang Dương Du nhà.

Hạ An cúi đầu, sờ sờ đầu cô bé nói: “Em đi chơi trước được không, anh sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ.”

Dương Du ngồi lên ghế sa lon trong phòng khách, trái đụng đụng, phải sờ sờ, có điều cảm thấy hứng thú nhất vẫn là Cung Lăng đang cùng cô bé ngồi trên ghế sa lon nhưng lại không nói một lời, cô bé tiến lên nói: “Em tên là Dương Du, anh tên là gì a?”

“Cung Lăng.” Mặt anh không chút thay đổi.

“Anh là bạn rất thân với ca ca sao?”

“Không phải.” Tiếp tục mặt tê liệt.

“Vậy tại sao anh lại ở trong nhà ca ca a?” Dương Du hoàn toàn không hiểu rõ sự tình, cũng không biết này căn nhà này là của Cung Lăng.

“Đây là nhà tôi.”

“Oh.” Dương Du dường như hiểu được, dùng sức gật đầu một cái, lại hỏi: “Vậy tại sao ca ca lại ở trong nhà của anh chứ?”

Cung Lăng nghiêng đầu, cười khế nói: “Bởi vì, em ấy là người của tôi a.”

Dương Du bị nụ cười của Cung Lăng làm cho mất hồn nói: “Anh thật sự rất đẹp trai.” Rõ ràng hoàn toàn không để ý đến câu nói mập mờ vừa rồi của Cung Lăng.

Cung Lăng đẹp trai là sự thật, anh thu hồi nụ cười, tiếp tục xem TV, mà Dương Du cứ liên tục hỏi anh. Anh đều trả lời qua loa ứng phó. Một lát sau, Hạ An đã đi ra khỏi nhà bếp, Dương Du ngửi được mùi, chạy như điên đến bàn cơm, ánh mắt lấp la lấp lánh nhìn món ăn trước mắt, Hạ An thấy phản ứng của cô bé thì buồn cười nói: “Em đói bụng lâu như vậy, nhanh ăn đi.” Hạ An vừa dứt lời, cô bé liền ăn như hổ đói. Đợi cô bé ăn no, ợ một cái nói: “Ca ca làm đồ ăn thật ngon.”

Hạ An bắt đầu đặt câu hỏi: “Sao một mình em lại tới đây?”

Dương Du vốn đang rất cao hứng, bị hỏi như vậy, cúi thấp đầu nói: “Em bỏ nhà đi.”

Hạ An giật mình trừng to mắt nói: “Tại sao?”

“Sau khi anh đi, tính tình ba mẹ càng ngày càng không tốt, hai người họ cứ đánh em. Hơn nữa, còn không cho phép em làm cái này cái kia, sau đó em bỏ nhà đi.” Dương Du cố nén nước mắt nói Hạ An ôm cô bé vào lòng an ủi “Thực xin lỗi, đều là lỗi của anh.” Đều là bởi vì cậu, liên lụy tới Dương Du. Cô bé thật đáng thương.

“Em bỏ đi mấy ngày rồi?” Hạ An hỏi.

“Hai ngày, lúc em đi tới đây, muốn tìm anh, nhưng mà em tìm không thấy anh...” Hốc mắt Dương Du đã tràn ngập nước mắt, cảm giác tùy thời sẽ khóc lên, Hạ An càng có cảm giác áy náy với Dương Du, vỗ vỗ lưng cô bé nói: “Được rồi, được rồi, đừng khóc.”

Lúc này Cung Lăng đi tới bàn cơm, không hài lòng nhìn bộ dạng Hạ An ôm Dương Du nói: “Chỉ một chút chuyện nhỏ mà khóc cái gì.”

Dương Du sau khi nghe được càng thấy khó chịu, oa một tiếng, nước mắt lập tức chảy ra, Hạ An nhanh chóng lau lau nước mắt cô bé: “Đừng khóc đừng khóc, năng lực kháng đả kích của vị ca ca này mạnh đến mức không thuộc loại con người, không giống với em.” Mặt Cung Lăng đầy hắc tuyến, đối với việc dỗ đứa nhỏ khóc... Hạ An hoàn toàn không có năng lực giải quyết, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Ngắc đầu xin Cung Lăng giúp đỡ, mà Cung Lăng tỏ vẻ xa lạ không thèm để ý cậu, Hạ An kéo góc áo của anh nói: “Anh làm con bé khóc, mau khiến nó hết khóc đi.” Cung Lăng tiếp tục không để ý.

Hạ An sốt ruột nói: “Giúp đỡ một chút đi mà.”

Cung Lăng nghiêng qua liếc mắt nhìn cậu một cái: “Anh được lợi gì?”

“Anh muốn cái gì?”

“Buổi tối, trên giường.” Cung Lăng liền từ từ nói.

Mà Hạ An vừa nghe thấy mặt liền đỏ bừng, không nói gì, nhưng mà tiếng khóc của Dương Du không có dừng lại, ngược lại còn càng khóc càng lớn, khóc đến tê tâm liệt phế, sắp không thở được rồi. Hạ An đành phải bất đắc dĩ nói: “Được.” Cung Lăng cười cười, trong lòng lại thầm nghĩ buổi tối nhất định phải tra tấn cậu, ai bảo cậu dám nói anh như vậy, hơn nữa, còn coi thường sự không hài lòng của anh.

Cung Lăng lấy ra một cây kẹo que, đưa tới trước mặt Dương Du nói: “Cầm đi, đừng khóc.” Đối phó với

trẻ con đều sẽ dùng chiêu này, Hạ An lại không nghĩ ra, thật đúng là ngu ngốc.

Dương Du nghe tiếng ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy kẹo que, tiếng khóc lập tức dừng lại. Cầm qua kẹo que bỏ lên miệng cắn cắn.

Hạ An hóa đá tại chỗ, đêch, sao mình lại không nghĩ tới chứ, cái chuyện vừa mới đáp ứng, buổi tối bản thân chắc chắn sẽ không dễ chịu.

“Con nít năng lực kháng đả kích yếu ớt không thuộc phạm vi nhân loại.” Cung Lăng nhìn Dương Du như vậy, châm chọc nói.

Phải nói rằng, tham muốn chiếm giữ của Cung Lăng thật đúng là mạnh liệt, như vậy tối hôm nay Hạ An liền chuẩn bị nhận sự trừng phạt của Cung Lăng đi!

34. Chương 34: Chuyện Sáng Sớm

Cả đêm triền miên. Trên giường lớn đã không còn thân ảnh Cung Lăng, chỉ có mỗi Hạ An nằm lỳ ở trên giường bày ra bộ dạng bị người khác chà đạp mấy trăm lần.

Xương sống, thắt lưng của Hạ An đau đớn không đứng dậy được, đành phải mắng mắng ngoài miệng: ”Cung Lăng chết tiệt, lưu manh, đê tiện, vô sỉ, khốn kiếp.”

Lúc này, ở trong phòng tắm Cung Lăng đã rửa mặt xong, vừa đi ra đã nghe thấy Hạ An đang mắng anh, anh cười xấu xa thông thả bước đến trước mặt Hạ An cúi thấp người nói: “Sao? Lại muốn bị anh đè nữa hả?”

Mặt Hạ An đỏ lên, không biết nói gì cả. Dúi đầu vào gối, Cung Lăng lại cười vô cùng vui vẻ, Hạ An cầm gối ném qua, Cung Lăng nhanh nhẹn bắt lấy, tùy tiện vứt ra bên ngoài.

“Ai da.” Một kêu mềm mại vang lên ở cửa, Hạ An cùng Cung Lăng đồng thời nhìn ra, thì thấy là Dương Du bị gối đầu nện trúng.

Dương Du ôm gối đầu, đáng thương nói: “Cung Lăng ca ca sao lại dùng gối đánh em?”

“A, ha ha, anh ấy, anh ấy đang chơi đùa với em.” Hạ An nhanh chóng giải thích.

“Như vậy a, em cũng thích chơi với Cung Lăng ca ca nha.” Dương Du nở nụ cười, đôi môi cười rộ lên tựa như vàng trắng khuyết.

“Hử?” Ánh mắt Dương Du lại bị hấp dẫn bởi một thứ khác, vì chần chừ tùy tiện che được nửa người dưới của Hạ An, cho nên dấu hôn ở nửa người trên hoàn toàn bại lộ trong không khí, Dương Du chỉ vào dấu hôn nói: “Ca ca, đây là cái gì nha?”

“À...” Hạ An bị hỏi không biết phải nói gì, đột nhiên phát hiện hiện tại Dương Du biến thành mười vạn câu hỏi cái gì, cậu phải nói với Dương Du như thế nào đây?

“Ca ca, đây rốt cuộc là cái gì nha?” Dương Du thấy Hạ An không nói, lại tiếp tục tò mò hỏi.

“À.... Đây, đây là, là muối cắn.” Hạ An ấp úng nói dối, không có biện pháp, cũng không thể nói do Cung Lăng để lại trên người cậu a, nói ra sẽ bị đứa nhỏ này truy hỏi, hiện tại con bé mới chừng này tuổi, hiển nhiên còn chưa biết quan hệ của Cung Lăng với Hạ An.

“Nhưng mà bây giờ là mùa đông nha.” Dương Du cũng không phải ngu ngốc, đưa ra vấn đề mới.

“Này, này...” Hạ An nghĩ không ra, nhìn về phía Cung Lăng, yếu ớt nói một câu: “Muối này bị biến dị...” Quả nhiên, Cung Lăng đầy hắc tuyến.

Dương Du ngạc nhiên nói: “Ca ca, anh gặp muối biến dị nha?”

Hạ An không biết nên trả lời thế nào, mà Cung Lăng dùng một loại ngữ điệu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Gặp qua, anh ấy đương nhiên gặp qua, đêm qua còn bị áp đến vô lực nữa.”

Mặt Hạ An đỏ lên giống y như quả táo, Cung Lăng đang nói cái gì a, sao có thể nói những lời như vậy với Dương Du chứ.

“Muối nhẹ như vậy, sao có thể áp đảo ca ca được?” Dương Du lại hỏi, mà Hạ An cũng sắp bị mấy vấn đề của Dương Du tra tấn điên rồi, “Em muốn sờ sờ...” Chưa đợi Hạ An trả lời, Dương Du đã vươn tay ra, Cung Lăng nhìn thấy lập tức kéo chắn lên.

Tức giận trừng mắt nhìn cô bé nói: “Không được”

“Tại sao?”

“Chính là không được. “

“Tại sao?”

“Không được.”

Hai người một tại sao, một không được, Hạ An ở giữa bất lực, lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, Hạ An nhìn về phía di động cứu mạng, Cung Lăng cầm điện thoại của cậu lên, nhìn thấy biểu hiện trên điện thoại, là heo mẹ phần nộ???

” Heo mẹ phần nộ???” Cung Lăng lặp lại một lần, dùng đầu óc tưởng tượng cũng biết là ai. Sau đó đưa điện thoại cho cậu.

Hạ An mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn bắt máy, cũng là vì muốn biết chuyện của Dương Du.

“Hạ An, cái thằng đáng chém ngàn đao, có phải mày bắt cóc Tiểu Du hay không.” Hạ An còn chưa mở miệng nói chuyện, bên kia đã liên tục ép hỏi.

Hạ An bị hỏi khó chịu, nói: “Con bà đang ở chỗ của tôi.”

“Quả nhiên chính là mày bắt cóc Tiểu Du, tao phải báo cảnh sát, mày là cái thằng khốn nạn.” Rõ ràng là chính mình hại con bé phải bỏ nhà đi bây giờ lại oán ngược cậu, Hạ An mặt nhăn mày nhíu. Không biết nên trả lời thế nào.

Cung Lăng lấy điện thoại qua, đổi lại thanh âm lạnh lùng nói: “Đứa nhóc kia đang ở đây, thế nào? Bà có ý kiến?”

Vừa nghe thấy thanh âm lạnh lùng có từ tính kia, mợ liền kinh hồn táng đảm*, nhưng vẫn cà lăm nói: “Cậu, các người.... bắt cóc con gái của tôi..... mà còn dám nói.”

() Kinh hồn táng đảm: Hoảng sợ tột độ*

“Tại sao con bé bỏ nhà đi, dùng óc heo của bà mà suy nghĩ một chút đi.” Cung Lăng rất không khách khí nói.

Mợ bị chửi thành mẹ heo rất không cao hứng, nhưng vẫn nhịn, ai kêu bà ta không có tàn nhẫn bằng Cung Lăng chứ.

“Vây....vây bảo con bé về nhà.” Nếu Dương Du trở về, nhất định phải dạy dỗ con bé đàng hoàng, không đánh con bé gần chết thì không thể trút hết cảm phần trong lòng! Trong lòng mợ thâm nghĩ

Có lẽ thanh âm mợ của quá mức cao, Dương Du ở một bên nghe được, vội vàng sợ hãi lắc đầu, cô bé không muốn trở về...

Cung Lăng nhìn nhìn phản ứng của Dương Du, nói: “Con bé không muốn trở về, nó ở đây vài ngày. Không ý kiến chứ.” Câu sau là một câu hỏi, nghe lại giống uy hiếp hơn.

Mọi thật sự là cực kỳ sợ hãi bộ dáng nguy hiểm của Cung Lăng, đành phải hiền như khúc gỗ gật đầu nói: “Không.” Sau đó Cung Lăng cúp điện thoại.

Hạ An giờ ngón tay cái lên nói với Cung Lăng: “Anh thật lợi hại!”

Dương Du cảm kích nói: “Cám ơn anh.”

“Không cần.” Cung Lăng chỉ vào cửa nói: “Hiện tại, đi ra ngoài là được rồi.” Dương Du lập tức đi ra ngoài.

Vừa quay đầu, mỉm cười với Hạ An nói: “ Muỗi biến dị phải không.”

Hạ An vừa nghe toàn thân liền đổ mồ hôi, chết tiệt, cậu lại vô tình chọc phải Cung Lăng.

“A a, không cần. Cứu mạng a.” Từng tiếng thét chói tai từ phòng của hai người truyền ra. Ai, không có biện pháp, Hạ An này, có đôi khi, rất làm càn, lúc cần thiết vẫn nên dùng gia quy chỉnh cậu một chút mới được.

35. Chương 35: Chuyện Đi Chơi Ở Công Viên

Hạ An quần áo lộn xộn đi ra, rất rõ ràng, một vài chỗ trên người còn sưng đỏ.

Dương Du thấy Hạ An vừa ra, liền vội vàng nhào lên nói: “Ca ca, anh dẫn em đi chơi được không.”

Hạ An ngáp một cái nói: “Nhưng mà hiện tại anh mệt chết đi được.” Thật sự mệt chết luôn. Tra tấn liên tục từ ngày hôm qua đến bây giờ không có dừng lại, sáng sớm lại bị làm gia quy. Thật sự là không may mắn chút nào.

Dương Du tiếc nuối, chu chu môi, vẻ mặt ủy khuất nói: “Nhưng mà người ta muốn đi ra ngoài chơi thôi.”

Hạ An nhìn bộ dáng đáng thương của cô nhóc, bất đắc dĩ phát phát tay nói: “Được rồi được rồi.” Mới vừa nói xong, liền gục trên ghế sa lon, kết quả, ngủ. Dương Du đụng đụng cậu, muốn đánh thức cậu, nhưng Cung Lăng ngăn trở động tác của cô nhóc, ánh mắt dừng lại trên người Hạ An, dùng một loại ngữ khí ôn nhu nói: “Đừng đụng em ấy, để cho em ấy nghỉ ngơi một lát, buổi chiều dẫn nhóc đi chơi.”

Hiện tại Dương Du rất nghe lời Cung Lăng, một chút mệnh lệnh của anh, Dương Du lập tức câm miệng không nói lời nào, ngoan ngoãn xem phim hoạt hình.

Buổi chiều, Hạ An chậm rãi tỉnh lại, cậu dùng tay chống người ngồi dậy nói: “Ngủ dậy thực khỏe.”

“Vô nghĩa, người nào ngủ giống y như lợn chết, có thể không khỏe sao?” Cung Lăng thản nhiên phun độc.

Hạ An coi thường lời của anh, đứng dậy. Uống một hộp nước, lập tức, Dương Du lại bật người nói: “Ca ca, chúng ta có thể đi ra ngoài chơi chưa?” Trong ánh mắt Dương Du đã tràn ngập chờ mong, lấp la lấp lánh.

Hạ An nghĩ, dù sao hiện tại cũng có tinh thần, mang con bé ra ngoài cũng không có gì không tốt, nói: “Ừ, được. Chúng ta đi công viên thì thế nào?” Bọn trẻ con đứa nào cũng thích chỗ đó nha.

Quả nhiên, Dương Du vừa nghe được liền vui vẻ nhảy dựng lên vỗ vỗ tay nói: “Tuyệt a.”

Sau đó Hạ An nhìn về phía Cung Lăng, muốn anh cũng đi cùng, Cung Lăng tâm không cam lòng nguyện liếc mắt nhìn cậu một cái. Nhưng Hạ An hiểu anh nhất định là đồng ý rồi.

Tới cổng công viên, Dương Du vui vẻ hoan hô xông vào trong.

Trò đầu tiên, là tàu lượn, đường ray rất dài, lúc xếp hàng nghe thấy tiếng thét chói tai của những người đang chơi, Hạ An có chút sợ. Cung Lăng không chịu chơi, đi ra chỗ khác, sau đó hét lên một tiếng, nhìn thấy Hạ An với Dương Du chơi.

Quả nhiên, lúc lên tàu, tiếng thét của Dương Du to hơn bất kì người nào, nhưng mà lúc xuống dưới lại kéo tay lắc lắc Hạ An chơi thêm lần nữa, Hạ An bị lắc có chút chóng mặt.

Sau đó đứa nhỏ ham chơi này lại thấy trò thuyền hải tặc, sôi nổi chạy tới. Hạ An nhìn nhìn thuyền hải tặc, trò này có quá kịch liệt không a. Lần này, Cung Lăng cũng lên chơi, lúc đầu thuyền hải tặc chậm rãi cao thấp lắc lắc, về sau càng lúc càng nhanh, Hạ An cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị ép xuống, có một loại cảm giác mình sẽ bị hất bay ra ngoài, Hạ An vội vàng bắt lấy tay Cung Lăng ở bên cạnh, phó bộ dáng hồ hững Cung Lăng, gió thổi làm bay bay tóc mái của anh, thoạt nhìn rất đẹp trai nha, Hạ An hóa đá rồi. Cậu lắc lắc đầu, đột nhiên, thuyền hải tặc lên tới điểm cao nhất, dừng lại trên đó, Hạ An cảm thấy máu toàn thân đều dồn hết lên não, choáng váng một trận, vài giây sau, thuyền hải tặc chạy nhanh xuống. Tất cả phụ nữ trên tàu đều lớn tiếng hét âm lên, Hạ An liều mạng khắc chế chính mình, bởi vì cậu là đàn ông a, nếu cũng hét lên như vậy thì sẽ rất dọa người, cậu thề, hiện tại cậu thật sự thật sự thật sự rất muốn thét chói tai.

Thật vất vả mới chơi xong, Hạ An điều chỉnh hơi thở, trò này quá kịch liệt rồi. Có điều, Dương Du thì sao, đứa nhỏ chơi đùa vui vẻ lôi kéo hai người chạy khắp nơi, đều đã chơi qua hầu hết các trò trong công viên một lần.

Cuối cùng dừng lại trước ngôi nhà ma, Dương Du kích động nói: “Còn trò này chưa chơi.” Sau đó đi vào nhà ma, nhưng mà chưa đi được mấy bước đã ngừng lại, mặt mếu máo nói: “Bên trong hình như rất đáng sợ, nhưng mà em thực sự...muốn vào chơi.”

Hạ An chống hai tay lên thắt lưng cười to nói: “Trẻ con đúng là trẻ con, kỳ thật bên trong cũng không có gì đáng sợ, một chút sợ hãi nhỏ nhoi này, em cũng không khắc phục được, sau này làm sao có thể ở với anh

được a.” Hạ An chính là cái dạng nói dễ hơn làm.

Dương Du thực thích sống chung chơi chung với Hạ An, cho nên sau khi nghe được lời của cậu thì có chút khó xử, trẻ con chính là như vậy, vô cùng sợ hãi, nhưng cũng thập phần hiếu kì.

“Vậy ca ca, anh vào cùng em có được không?” Dương Du ngẩng đầu nhìn Hạ An.

Hạ An dừng cười to “A, anh, anh đi với em, cái này không tốt lắm đâu, là tự em muốn chơi mà.”

“Nhưng mà, em sợ, anh đi với em, em sẽ không còn sợ nữa.” Dương Du phát động hai mắt dăm lệ công kích, “Ca ca ~ có được hay không vậy?” Sau đó ở trước mặt cậu, lắc lắc cánh tay cậu làm nũng nói.

Hạ An ngược ánh mắt cầu xin cứu mạng nhìn Cung Lăng, nhưng Cung Lăng chỉ thản nhiên lặp lại lời của cậu: “Một chút sợ hãi nho nhỏ này, em cũng không khắc phục được, sau này làm sao có thể lấn lộn với anh được a.” Tên khốn kiếp này! Thấy chết không cứu, Hạ An thầm mắng.

Kỳ thật cậu cũng sợ a. Vừa nghe thấy tiếng thét chói tai truyền ra từ trong nhà ma, thanh âm làm lòng người kinh đảm, hai chân Hạ An mềm nhũn, hiện tại bắt đầu hối hận vừa rồi ra vẻ uy phong với Dương Du như vậy làm gì, hiện tại xui xẻo rồi nha. Chẳng lẽ đây là hậu quả của việc nói dễ hơn làm sao. Thật sự đáng buồn a.

Cung Lăng ở phía sau dùng sức đẩy lưng Hạ An một cái, đẩy cậu vào nhà ma, thật bị kịch, đã vào rồi, nếu thông qua được nhà ma, thì sẽ dựng lên trong lòng Dương Du hình tượng Đại ca ca uy phong, còn nếu không, vứt bỏ hình tượng, bỏ chạy. Đang suy nghĩ, Hạ An vẫn bất đắc dĩ lựa chọn cái đầu tiên.

Tiếng quỷ kêu không hề bị đứt đoạn trong nhà ma, tiếng thét chói tai, còn có rất nhiều loại âm thanh quái dị khác nhau, nghe thấy những tiếng này làm cậu có chút sợ sợ, khẽ nhắm mắt lại, nắm tay Dương Du chạy nhanh ra ngoài.

Đột nhiên, Dương Du thét một tiếng chói tai, Hạ An nghĩ con bé gặp nguy hiểm, mở to mắt quay đầu lại nhìn nói: “Sao, làm sao vậy?”

Bộ dạng Dương Du bị hù dọa chỉ chỉ sau lưng cậu, Hạ An vừa quay đầu lại, là một cương thi, duỗi thẳng hai tay muốn bắt Hạ An, trên mặt cậu xuất hiện màu xanh, đột nhiên xuất hiện như vậy, dọa Dương Du nhảy dựng kêu lên, mà Hạ An lại nghĩ con bé xảy ra chuyện gì, thật sự là không có đầu óc, ở trong nhà ma thì có thể còn chuyện gì nữa. Hạ An cũng bị khuôn mặt xanh lét của nhóc này dọa sợ, vội vàng chạy trốn. Hơi thở của cậu cũng trở nên dồn dập, hiện tại thậm chí phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, lần này cậu không dám đi quá nhanh, lỡ đâu bất ngờ nhảy ra một con quỷ nữa thì sao, cậu lựa chọn bám lấy vách tường từ từ đi ra ngoài.

Đi như vậy không bao lâu, cậu cảm thấy chột ạnh, có cái gì đó mỏng mỏng, nhon nhon xoa xoa vai cậu, Hạ An thấy ngứa ngứa, đưa tay nắm một cái, thì bắt được một mái tóc, tóc, chỗ này sao có thể có tóc được, chẳng lẽ Dương Du? Không có khả năng, con bé không có cao như vậy, như vậy chính là.... Vừa nghĩ tới,

Hạ An không dám quay đầu lại, cổ cứng ngắc, phía sau lưng vẫn truyền đến âm thanh nhẹ nhàng ai oán kinh dị, tim Hạ An đập rất nhanh, mà bàn tay ma quỷ kia vẫn để trên vai Hạ An, cậu sợ đứng yên một chỗ run rẩy.

“A a a...” Hạ An nhắm mắt lại, bộ dạng bất chấp tất cả quay đầu lại, dùng sức đánh cho con quỷ kia một quyền. Sau đó nắm tay Dương Du liều mạng chạy, một hơi chạy ra khỏi nhà ma. Còn con quỷ kia thì che máu mũi đang chảy ra: “Đệch, người này cũng quá tàn nhẫn.”

Ra khỏi nhà mà, lần đầu tiên Hạ An thấy quuyền luyện không khí bên ngoài như vậy, tuy rằng hiện tại đã không còn sớm, nhưng bên ngoài cũng sáng ngời hơn so với bên trong. Cậu thở từng ngụm từng ngụm, vỗ vỗ lồng ngực của mình, thiệt là, dọa chết người.

Hai tay Cung Lăng đang vòng trước ngực, tựa vào cái cây, nhìn thấy phản ứng của Hạ An liền cười cười. Mà nụ cười đó lại làm cho đám con gái bên cạnh đang thăm dò anh nảy sinh cảm xúc nhộn nhạo.

“Wow, quả nhiên không có nhìn lầm, cười lộ lên càng đẹp trai hơn!”

“Đúng nha đúng nha, hay là chúng ta tới bắt chuyện với anh ấy đi.”

“Được được.”

Sau đó đám con gái giống như ong vỡ tổ mà vọt tới, bắt chuyện với Cung Lăng, còn ngăn chặn tầm mắt Cung Lăng nhìn về phía Hạ An.

Hạ An ngẩng đầu liền nhìn thấy một đám con gái vây quanh anh. Không khỏi tức giận: “Cung Lăng chết tiệt, đi tới đâu cũng có người vây quanh.” Mỗi lần đều là như vậy, mình vừa rời đi thì sẽ có một đại đội phụ nữ vây lấy anh. Lúc này bản thân không dễ dàng mới tìm được đường sống trong chỗ chết, anh lại có thể ở chỗ này riu rít cùng một đám con gái. Hạ An nắm chặt nắm tay, nhìn chung quanh thử có gì lợi dụng được hay không, đột nhiên, cậu nhìn Dương Du, khuôn mặt phần nộ lập tức biến thành bộ dạng ân cần nói: “Tiểu Du nha, ca ca đối với em có tốt không?”

“Tốt.” Dương Du gật gật đầu.

“Vậy ca ca muốn em giúp một việc, em có thể giúp hay không?”

Dương Du suy tư một chút, lại gật đầu nói: “Có.”

Sau khi nhận được đáp án, Hạ An cao hứng sờ sờ đầu cô bé nói: “Thực ngoan.” Sau đó lại không biết từ đâu lấy ra một cây kẹo que đưa đến trước mặt Dương Du nói: “Em giúp là được rồi, anh mua cho em thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều kẹo nha.”

“Dạ dạ.” Dương Du vừa nhìn thấy kẹo que, ánh mắt liền sáng lên, dùng sức gật đầu.

Đám con gái vẫn vây quanh Cung Lăng hỏi chuyện, đột nhiên một thanh âm non nớt hấp dẫn ánh mắt của mọi người: “Ba ba.”

Dương Du chạy đến trước mặt Cung Lăng, lôi kéo góc áo của anh nói: “Ba ba, con thật vất vả mới tìm được ba. Tại sao ba lại bỏ đi a? Mẹ tìm ba thật sự rất khổ sở.” Nói xong, khóe mắt đã nổi lên lệ quang, đám con gái giật mình, còn vẻ mặt Cung Lăng đầy hắc tuyến.

Dương Du tiếp tục diễn “Ba ba, có phải ba không quan tâm đến con với mẹ rồi không, rõ ràng ba đã nói là sẽ ở bên cạnh con với mẹ cả đời, sao ba có thể không quan tâm nữa được.” Nói xong, nước mắt đã chảy ra, phải nói rằng, đứa nhỏ Dương Du này, nước mắt nói đến là đến, thật sự là thần tốc.

Dương Du run rẩy khóc, chỉ vào một cô gái nói: “Tại sao ba lại ở chung một chỗ với các cô ấy. Hơn nữa, mỗi lần người đều không giống nhau.”

Cung Lăng tiếp tục âm trầm hắc tuyến, bây giờ anh còn có thể nói cái gì, nhất định là Hạ An làm, thật không ngờ cậu cũng biết ghen.

Kỹ xảo biểu diễn khoa trương của Dương Du khiến đám con gái này đều tin thật, càng ngạc nhiên hơn, thật không thể tin được, thoát nhìn là một người đẹp trai tuyệt thế, không ngờ đã kết hôn còn có một có một đứa con khoảng 10 tuổi, đã vậy mà còn là một tên đào hoa. Dương Du khóc chết đi sống lại, Dương Du lớn lên thật đáng yêu, vừa khóc, làm cho người ta cảm thấy con bé thật sự vừa đáng thương vừa đáng yêu. Đám con gái kia nhất thời tràn ngập tình mẫu tử an ủi con bé: “Chúng ta cùng ba ba của con không có vấn đề gì hết, tuy rằng anh ta rất tuấn tú, nhưng là trái tim lại không tốt. Nhóc đừng khóc, nhóc nên kêu mẹ nhóc đi tìm một người ba ba mới tốt hơn đi.” Cung Lăng cảm giác huyết thái dương khẽ giật, trừ bỏ hắc tuyến thì còn có thể làm gì được nữa. Mà Hạ An ở một bên xem Cung Lăng vô tội bị chửi một trận, một mặt hắc tuyến, vẻ mặt bất lực, cười đến ngã trước ngã sau.

Sau khi đám con gái kia rời đi, Hạ An lại lấy ra một cây kẹo que khác cho Dương Du nói: “Không tệ, nhiệm vụ hoàn thành rất tốt.” Kỹ xảo biểu diễn không tệ lắm.

Dương Du nhìn thấy kẹo que, không khóc nữa, cầm lấy kẹo que vội vàng giải thích với Cung Lăng, phải sạch quan hệ nói: “Đây đều là ca ca chỉ thị em làm nha, chuyện không liên quan đến em.” Nhóc chỉ vì kẹo que nên mới thay người làm chuyện thôi.

Ánh mắt Cung Lăng quét về phía Hạ An, Hạ An có chút sợ hãi, nhưng mà rất can đảm nói: “Ai bảo các cô ấy cứ vây quanh anh a. Con bắt chuyện với anh nữa.”

“Ghen?”

“Hừ, vậy thì sao?”

“Không. Tùy tiện em ăn, sau này có muốn cũng không ăn được.”

“Như vậy là tốt nhất.”

Dương Du lại chạy đến một chỗ vẽ tranh, con bé vui vẻ nói, “Em muốn vẽ tranh.”

Hạ An đưa tiền cho ông chủ, Dương Du chuyên tâm vẽ tranh, Hạ An ở một bên nhàm chán muốn chết, tùy tiện nhìn, liền thấy được vòng quay mặt trời đang luân phiên chuyển động, suy nghĩ một chút, cậu đứng đứng cánh tay Cung Lăng nói: “Chúng ta đi nơi đó.”

“Ừ.”

Đi lên vòng quay mặt trời, một buồng chỉ có hai người Cung Lăng cùng Hạ An, vòng quay mặt trời chậm rãi di động về phía trước, phong cảnh cả công viên đều bị dẫm nát dưới chân, ban đêm, từ cửa sổ nhìn xuống, rất nhiều ngọn đèn nhấp nháy, còn có đám người tranh cãi ầm ĩ. Hạ An ngấm nhìn phong cảnh, đột nhiên nghĩ đến lúc trước mình tiến vào Cung Lăng trong thế giới như thế nào, không khỏi nở nụ cười.

“Lại nghĩ tới cái gì?” Cung Lăng hỏi.

“Còn nhớ rõ không?” Hạ An nhớ lại hình ảnh lúc đó, “Khi đó, anh đã cứu em ở góc đường, lúc sau em tìm được anh, nói muốn báo ân cho anh, cứ như vậy tiến nhập vào thế giới của anh.”

“Ừ. Nhớ rõ” Cung Lăng cầm tay cậu, Hạ An có thể rõ ràng cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay Cung Lăng chạy thẳng vào trái tim.

“Phải nói rằng...” Hạ An cười khê nói, “Vụ báo ân này xem như cũng đã hoàn thành rồi, em có thể rời đi a.”

“Không được. Anh chưa yêu cầu em rời đi, em không được rời đi.” Hơn nữa, anh vĩnh viễn cũng sẽ không để Hạ An rời đi.

“Tại sao vậy chứ?” Hạ An nghiêng đầu hỏi.

“Không có tại sao.” Cung Lăng bá đạo nói.

“Vậy bây giờ em tùy tiện báo đáp anh một chút, anh để em đi đi.” Hạ An tựa lên vai anh nói.

“Nói nghe một chút.”

“Lấy thân báo đáp, thế nào?”

“Đã nhận được rất nhiều lần rồi.”

“Vậy... Vậy anh muốn cái gì?” Hạ An ra vẻ không hiểu hỏi.

“Lấy tâm để hứa.” Nhìn thẳng Hạ An, Cung Lăng chân thành nói, trong đôi mắt chưa bao giờ có tình cảm, bây giờ lại lấp lánh cảm xúc khiến tâm tình Hạ An càng hạnh phúc hơn, cậu bỏ nhào vào lòng Cung Lăng nói: “Đã sớm là của anh.”

Khóe miệng Cung Lăng gợi lên một độ cong mê người, ôm chặt Hạ An.

Vòng quay mặt trời chậm rãi đi lên, bắt tri bắt giác đã đến điểm cao nhất, Hạ An nhớ tới đã từng nghe một nữ sinh nói về truyền thuyết của vòng quay mặt trời, buông lỏng cái ôm của Cung Lăng ra, kéo vạt áo của anh xuống, sau đó, ấn đôi môi của mình lên. Cung Lăng vì hành động bất ngờ của Hạ An mà ngây ra một lúc, trong chốc lát, từ bị động chuyển thành chủ động, xâm nhập vào miệng Hạ An, tùy ý đoạt lấy. Một lúc lâu, mới buông Hạ An ra, vẻ mặt cậu đỏ bừng dựa vào trước ngực của anh, Cung Lăng trêu ghẹo nói: “Ngày hôm nay thực chủ động.”

Hạ An không để ý tới anh, giống như cô gái nhỏ thẹn thùng ở trong ngực của anh, rầu rĩ nói: “Truyền thuyết, vào lúc vòng quay mặt trời lên tới điểm cao nhất hôn môi người yêu, tình yêu của bọn họ cũng sẽ được bảo vệ, hạnh phúc mãi mãi.”

“Em tin truyền thuyết?” Cung Lăng nhếch nhếch mi hỏi.

Hạ An lắc đầu, nhưng lại nói: “Lúc trước không tin, hiện tại, tin cũng không có chỗ nào không tốt.” Dù sao cũng không thiệt thòi, Hạ An tựa vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, kỳ thật, hiện tại cũng đã thực hạnh phúc, trong lòng Hạ An thầm nghĩ.

“Em không cần tin truyền thuyết, tin ta là được rồi.” Cung Lăng cũng ôm lấy cậu, ở bên tai cậu nhẹ nhàng nói. Hạnh phúc, anh sẽ cho Hạ An.

Hạ An bật cười, trong lòng vô cùng ngọt ngào, nói: “Được, nửa đời sau của em phải dựa vào anh rồi.”

“Ừ.”

Hai thân ảnh ôm nhau trên vòng quay mặt trời, bốn phía đều tản ra hạnh phúc, không khí ngọt ngào chết người. Còn bạn học nhỏ Dương Du lại đang ở một góc khác, chuyên tâm vẽ tranh, bức tranh chính là bộ dạng ba người bọn họ lúc ở trên thuyền hải tặc, Cung Lăng là bộ dáng bình tĩnh đẹp trai, còn Hạ An là bộ dáng thực không nhất gan nắm lấy tay Cung Lăng ở bên cạnh.

Lúc Hạ An đi xuống nhìn thấy tức giận bất bình nói: “Dựa vào cái gì lại vẽ anh ấy đẹp trai như vậy~!”

“Anh ấy thật sự đẹp trai a.” Dương Du lớn tiếng trả lời. Hạ An cũng không biết nói gì cho tốt, bởi vì, quả thật Cung Lăng chính là đẹp trai hiếm thấy.

“Vậy còn anh sao em lại vẽ như vậy?” Hạ An đề cao âm lượng nói.

“Sự thật thôi.” Thấy Dương Du yếu ớt nói, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Nhóc ~!” Hạ An bị chọc điên. Lúc muốn mở miệng nói thêm gì đó, Cung Lăng nắm lấy tay cậu lôi kéo: “Về nhà.”

36. Chương 36: Dương Du Rời Khỏi

Dương Du ở đây chơi với hai người một tuần, đã đến lúc phải về nhà, có điều nha đầu kia khóc đến chết đi sống lại, kỳ thật đứa bé Dương Du kia, là một đứa nhỏ thực thiện lương đơn thuần, chỉ là, phải sống trong một gia đình như nhà mẹ, sau này lớn lên có lẽ sẽ có chút bóng ma thời thơ ấu.

“Ô ô ô, ca ca, em không muốn về nhà.” Dương Du ôm lấy đùi Hạ An khóc nói.

“Ngoan, em cũng không thể sống mãi ở đây được, ba mẹ của em rất lo lắng cho em.” Hạ An ngồi xổm xuống vuốt ve tóc cô bé.

“Không muốn, không muốn chính là không muốn, em thích sống chung với hai người.” Dương Du sũng chết ôm lấy bắp đùi của cậu, không chịu buông tay.

“Nhưng mà...” Hạ An có chút khó khăn, kỳ thật cậu cũng rất luyến tiếc đứa bé này, cùng sống chung với cô bé cũng rất vui vẻ, có điều phía bên mẹ.... haizz.

Cung Lăng đến trước mặt bọn họ, gỡ Dương Du đang ôm lấy tay Hạ An ra nói: “Ngoan ngoan về nhà. Nếu không sau này không cho nhóc tới đây nữa.”

Dương Du nghe Cung Lăng cảnh cáo có hơi sợ, một bộ dạng ủy khuất, Hạ An vừa nhìn vội vàng nói: “Tiểu Du sau này cũng có thể tới chỗ của bọn anh chơi a, có điều hiện tại em còn quá nhỏ, vẫn phải sống chung với ba mẹ mới được.”

Dương Du cúi đầu không nói lời nào, Hạ An nghĩ là mình đã làm tổn thương đứa nhỏ này, trong lòng sinh ra vài tia tội lỗi.

“Nói chuyện.” Cung Lăng thấy bộ dáng sốt ruột của Hạ An, mở miệng nói.

Dương Du ngẩng đầu lên, khóe mắt còn dính vài giọt nước mắt, nói: “Vậy, khi nào thì em mới có thể đến a?”

“Nửa tháng đến một lần.” Cung Lăng biết Hạ An cũng luyến tiếc Dương Du, đem câu một năm một lần vốn muốn nói ra đổi thành nửa tháng.

“Một ngày đến một lần.” Như vậy, rõ ràng là không cần phải về nhà, trong lòng Hạ An lén lút nói.

“Một tháng một lần.”

“Một tuần một lần?”

“Hai tháng.”

“Em không muốn.”

“Ba tháng.”

“Ô ô, anh ăn hiếp em ~!”

“Bốn tháng.”

“Ca ca, anh ấy ăn hiếp em, ô ô, cắn chết anh ấy.”

“Một năm.” Mặt Cung Lăng không chút thay đổi, trực tiếp bật ra giá một năm.

“Được rồi được rồi, nửa tháng thì nửa tháng, thật sự là ca ca vô tình.” Thấy có xu thế còn tăng nữa, Dương Du quệt quệt miệng khuất phục.

Hạ An thấy Cung Lăng đã thu phục được Dương Du, thở phào nhẹ nhõm, cậu vỗ vỗ mặt Dương Du nói: “Đừng như vậy, ca ca cũng luyến tiếc em nha, cũng sẽ nhớ tới em.”

“Thật sự sao?” Trong mắt Dương Du vẫn còn lấp lánh nước mắt.

“Ừ, đương nhiên rồi, anh có khi nào lừa gạt em đâu.”

Dương Du nghe xong rất vui vẻ nhẹ nhàng hôn lên mặt Hạ An, nhưng Hạ An lui ra phía sau vài bước, rất sợ hãi động tác này của Dương Du. Con bé con bé, sao có thể hôn mình, hơn nữa còn làm trò này trước

mặt Cung Lăng, xong đời, Hạ An xui xẻo nghĩ thầm.

Ngay từ đầu, trên mặt Cung Lăng vẫn không có biểu cảm gì, nhưng động tác này của Dương Du vừa xuất hiện, ánh mắt Cung Lăng lập tức sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm vị trí bị Dương Du mổ một cái, Hạ An có cảm giác mình mặt của mình cũng sắp bị ánh mắt kia làm tổn thương.

Khủng hoảng giải thích: “Này, này, chuyện này không liên quan đến em, đừng, oán em” Ngay cả nói chuyện cũng cà lăm, sớm biết như vậy đã trực tiếp một cước đá Dương Du ra ngoài, tuy rằng cậu sẽ không làm như vậy, nhưng mà, hiện tại với loại tình thế này, cậu thật sự rất muốn đá Dương Du ra a.

“Ca ca, anh không thích em hôn sao?” Dương Du thương tâm nói.

“Không thích.” Hạ An rất nhanh, hoàn toàn không do dự trả lời, nếu lúc này mà còn do dự sẽ không phải là tìm cái chết càng nhanh hơn sao.

“Tại sao?” Nước mắt của Dương Du lại tràn lên.

“Bởi vì, bởi vì...” Hạ An cũng không biết giải thích thế nào cho tốt, cũng không thể nói với con bé cậu là người đàn ông đã có chồng, không thể thân mật cùng người khác giới, nếu không người kia nhà cậu sẽ ghen. Hơn nữa, Dương Du còn nhỏ như vậy làm sao mà hiểu được.

“Bởi vì, em ấy là của anh.” Cung Lăng tiến lên bá đạo nói, cũng không đợi hai người kịp phản ứng, Cung Lăng cho cậu một nụ hôn sâu tích cực chứa đầy hơi thở chiếm giữ, hơn nữa, nụ hôn này cũng rất lâu, hai chân Hạ An mềm nhũn, sắp không đỡ nổi thân thể của mình, cậu cũng không muốn bày ra bộ dáng yếu đuối như vậy trước mặt em gái mình, như vậy sau này sao có thể làm một ca ca uy phong a. Rồi khỏi môi Hạ An, Cung Lăng ôm Hạ An nhìn về phía Dương Du ngược cầm, ngữ khí khinh miệt nói: “Biết?”

Dương Du hiện như khúc gỗ gập gật đầu, đầu óc lại trống rỗng. Ngơ ngác nhìn hai người họ hôn môi, Dương Du có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng mà, biểu tình Cung Lăng ca ca rất nguy hiểm nha, Dương Du đành phải thu hồi nước mắt, nói: “Ca ca, em hình như đã thấy qua bộ dạng vừa rồi của các anh ở chỗ khác.” Rất quen thuộc nha.

“Hử?”

“A, nhớ rồi, lúc đi trên đường, rất nhiều anh chị đều làm như thế.” Dương Du vỗ tay một cái giật mình nói.”Mẹ nói bọn họ là tình nhân nha.”

Đứa nhỏ này vẫn chưa biết rõ về quan hệ của hai người, cũng không trách cô bé, một nhóc con mới mười đến tuổi làm thế nào mà hiểu rõ cái tham muốn chiếm giữ trắng trợn như vậy được. Hạ An mặt đỏ không nói lời nào.

Cung Lăng thỏa mãn gập đầu một cái, “Không tệ, ca ca của em chính là..... “Câu kể tiếp vẫn chưa nói xong

đã bị Hạ An bịt miệng. Để anh nói tiếp không phải đã dạy hư trẻ con rồi sao.

“Anh, anh đưa em về nhà.” Trùng mắt liếc anh một cái, buông cái tay đang che miệng anh ra, nói với Dương Du.

Dương Du cũng mặc kệ hai người có quan hệ gì, để cho ca ca đưa cô về nhà.

Xe dừng ở cửa nhà mơ, Dương Du không nhìn được liếc nhìn hai người một cái, cuối cùng vẫn đi vào nhà.

“Haizz, Tiểu Du thật sự đáng thương.” Nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé yếu đuối kia rời đi, Hạ An thở dài nói, đồng thời cũng lo lắng cho Dương Du.

“Không có chuyện gì.” Cung Lăng hiểu rõ cậu đang nghĩ gì, vòng tay ôm lấy thắt lưng của cậu thân nhiên nói: “Anh đã cảnh cáo mẹ con bé.”

Hạ An quay đầu nhìn về phía Cung Lăng, trong lòng rất cảm động, Cung Lăng đã vì cậu mà làm rất nhiều chuyện. Cậu ôm lấy Cung Lăng nói: “Cảm ơn.”

“Nên làm.” Cung Lăng sờ sờ đầu cậu nói.

37. Chương 37: Không Thể Rời Khỏi Anh

Dương Du rời đi một tuần, ngày cũng khôi phục lại bình thường, đã không còn Dương Du để cãi nhau, cũng không có ai đột nhiên xông vào phòng lúc mình và Cung Lăng làm loại chuyện xấu hổ kia, lúc đầu Hạ An thật sự có chút không quen.

Lại qua vài ngày, Hạ An có cảm giác Cung Lăng lại bắt đầu bận rộn, nhưng không phải ở nhà, mà là ở bên ngoài, mỗi ngày đều rất khuya mới trở về, có đôi khi bộ dáng còn có chút say say, Hạ An bắt đầu nghi ngờ, hỏi Cung Lăng, mặt anh cũng không chút thay đổi nói: “Anh mệt, ngủ.” Sau đó đắp chăn nằm lên giường. Hạ An mặt nhăn mày nhú, mấy ngày nay Cung Lăng quá lạnh nhạt với cậu, hơn nữa, tổng cộng những gì anh nói với cậu cũng không quá mười lăm câu. Chẳng lẽ đã chán mình rồi? Cho nên mới ra ngoài tìm thú vui, không phải anh ấy muốn chia tay với mình chứ? Có phải anh ấy có niềm vui mới rồi hay không? Có phải hắn yêu người khác hay không? Hạ An khó chịu nhìn bóng lưng ngủ say của Cung Lăng mơ hồ đoán, trong lòng thật không dễ chịu. Cậu gọi điện thoại hỏi Tiêu Nhan, nhưng Tiêu Nhan chỉ cười khể nói: “Tiểu An, Lăng chẳng qua là đi ra ngoài xã giao thôi.”

Xã giao, xã giao, xã giao, này hai chữ cứ luôn quanh quẩn trong đầu Hạ An, thật sự sao. Chẳng lẽ mình thật sự không còn lực hấp dẫn với anh nữa, bởi tiếp xã giao, cũng sẽ là người khác, người đó nhất định thích anh, còn anh thì sao? Hạ An không dám nghĩ tới, thật sự không dám. Hạ An nhốt mình vào góc phòng, ngày ngồi ngẩn người một đêm.

Hôm sau, Hạ An tự giam mình ở trong phòng không đi ra ngoài, bởi vì sợ hãi đi ra ngoài sẽ nhìn thấy Cung Lăng, anh sẽ nói ra hai chữ chia tay với mình, hai chữ này quả thực chính là cơn ác mộng của Hạ An. Bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, Hạ An mở cửa, nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy thân ảnh Cung Lăng. Hạ An cúi đầu cười khổ, thì ra, anh ấy cũng đã đi ra ngoài, căn bản không cần bản thân tự nhốt trong phòng làm gì, còn tưởng rằng anh sẽ mở cửa giải thích với mình, nhưng mà, không có a, anh đi ra ngoài, là đi gặp người nào đó. Người mới của anh sao? Hạ An đứng tại chỗ, đau lòng chảy nước mắt.

Vào một ngày kia, đã tối rồi nhưng Cung Lăng vẫn chưa về, cả bàn thức ăn nóng cũng nguội lạnh, từ ấm thành lạnh, Hạ An ngồi trên ghế sa lon ôm một cái gối. Trong lòng thật sự lo lắng cho Cung Lăng, sao anh ấy vẫn chưa về? Hạ An nhìn đồng hồ treo trên tường, đã khuya mười hai giờ, cậu vẫn ngồi đợi tới hừng đông, nhưng mà Cung Lăng vẫn chưa về. Hạ An gọi điện thoại cho Cung Lăng, mấy lần đều không được, rốt cục có một lần, điện thoại được tiếp, là một giọng nữ xa lạ nhưng ngọt ngào: “A lô?”

Hạ An ngây ra một lúc, nói: “Cung Lăng đâu?”

“Lăng đang tắm rửa, cậu tìm Lăng có chuyện gì không, tôi sẽ chuyển lời giúp cậu.” Người phụ nữ thân mật nói, còn xưng hô là Lăng, trong ấn tượng của cậu, gọi anh là Lăng chỉ có Tiêu Nhan và Giản Thiên, ngoài hai người đó ra, thật sự không còn ai khác, nhưng lần này không thể nào là họ. Như vậy, chỉ có... vị kia của Cung Lăng... người mới.

Hạ An hung hăng nhéo bàn tay một cái, cậu hốt ha hốt hoảng cúp điện thoại, di động trong tay rớt xuống, sau đó, Hạ An nghe thấy âm thanh nước mắt nhỏ xuống, Hạ An nhớ tới giọng nói của người phụ nữ kia, rất chói tai. Cậu im lặng rơi lệ, không phát ra một chút thanh âm nào, trái tim đau đớn không ngăn được, đau đến lục phủ ngũ tạng, đau đến mức ngay cả hít thở cũng thấy thống khổ, cũng không nhận được nữa, cậu khóc nức nở, thân thể run lên, một ngày cậu không có ăn cơm, không biết có phải căn bệnh cũ mắc phải lúc bị ngược đãi ở nhà mẹ hay không, hiện tại dạ dày cậu thực yếu ớt, hiện tại nơi đó rất đau, giống như là bị hỏa thiêu, nhưng mà Hạ An lại không quan tâm tới dạ dày đang đau, bởi vì trái tim cậu càng đau hơn.

Cuối cùng, cậu gào khóc, giống như một đứa trẻ không biết phải làm gì, bụng cũng đột nhiên đau nhức, Hạ An đưa tay ôm lấy vị trí dạ dày, nước mắt không ngừng chảy xuống, thậm chí cậu không thể phân rõ, rốt cuộc là đau chỗ nào. Nhất định là đau bụng, đau đều mức trái tim cũng đau theo. Hạ An nghĩ như vậy.

Cung Lăng từ trong phòng tắm đi ra, dùng khăn lau lau mái tóc ướt nước, nói: “Ai điện thoại tới?”

“Hiển thị là Hạ An, cậu ta muốn tìm Lăng.” Người phụ nữ ngồi trên giường anh, chi tiết nói, “Chính là cậu ta lại cúp điện thoại rất nhanh.”

Cung Lăng không có dừng động tác của mình lại, ngồi trước máy vi tính, ngón tay ở trên bàn phím chuyển động nhanh như chớp, nói: “Oh.”

Chờ Hạ An...tĩnh lại, cậu vẫn đang nằm trên ghế sa lon, duy trì bộ dáng giống tối hôm qua khóc mệt nên ngủ mất, anh vẫn chưa về. Hạ An mất mát nghĩ. Dạ dày còn đau, cậu mặt nhăn mày nhú, ngồi thẳng dậy cầm lấy chìa khóa, đi tới tiệm thuốc. Trên đường, Hạ An cầm chìa khóa trong lòng bàn tay, có lẽ, ngày mai lúc anh về, sẽ nói với mình hai chữ kia, sau đó sẽ yêu cầu mình rời khỏi chỗ đó, tiếp theo người phụ nữ xinh đẹp tối qua sẽ chuyển vào, sẽ lại Cung Lăng yêu thương, sủng ái. Thực hạnh phúc đi. Hạ An liêu

mạng khắc chế nước mắt của mình, không thể khóc nữa, nếu thật sự phải đến một ngày này, mình cũng cần mỉm cười chúc hai người họ hạnh phúc.

Không biết có phải thời tiết lạnh hay không, Hạ An mặc quần áo rất dày, nhưng vẫn cảm thấy được lạnh, rất lạnh, giống y như rơi xuống hầm băng. Cậu thất hồn lạc phách đi trên đường cái, trong đầu tất cả là những hình ảnh lúc cậu và Cung Lăng ở bên nhau, hạnh phúc, sao lại trôi qua nhanh như vậy?

Bài hát giáng sinh quen thuộc vang lên làm Hạ An chú ý, ngẩng đầu, mới nhìn rõ, trên đường có rất nhiều cửa hàng đem ông già Noel đặt ở cửa, phía trên cây thông Nô-en còn treo đèn nê ông, chợt lóe chợt lóe, đám trẻ con vui vẻ vây quanh chạy tới chạy lui. Hạ An dừng ở cửa của một cửa hàng, bên trong có một vài đôi tình nhân ngọt ngào, từng, Cung Lăng với cậu cũng từng như vậy, Hạ An lại khó chịu nghĩ, cậu đi vào.

Lúc Hạ An mang đồ đặc về nhà, Cung Lăng vẫn không có ở nhà. Hiện tại đã là chạng vạng, Hạ An đem đồ đặc bỏ xuống, lấy thuốc ra, bưng một ly nước, nuốt thuốc vào, sau đó cậu đứng tại chỗ...nhìn khắp nơi trong nhà, căn nhà này, chứa đựng đầy đủ những hình ảnh của cậu với Cung Lăng, hình như mỗi một nơi mỗi một tác đều có Cung Lăng. Cậu yêu Cung Lăng, nhưng vậy thì sao, Cung Lăng đã muốn kết thúc rồi, anh không cần mình nữa rồi. Trái tim Hạ An giống như bị dao cắt, nhưng mà có làm sao đâu. Chỉ cần luôn luôn yêu anh, trái tim sẽ lại đau nhói. Nhưng mà cậu nguyện ý.

“Cung Lăng” Hạ An vui người nằm trên ghế sa lon, nước mắt không tiếng động chảy ra, “Cung Lăng, em rất nhớ anh, anh trở về được không?”

Trước khi ngủ, Hạ An để một chiếc tất mà cậu mua được ngày hôm nay lên đầu giường, nhắm mắt, hai tay hợp lại, chân thành nói: “Tôi muốn Cung Lăng yêu thương, thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều yêu thương.” Hiện giờ, thậm chí muốn anh yêu thương. Không cần phải thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều nữa, một chút thôi cũng tốt rồi, cậu cảm thấy, cậu chỉ có thể dựa vào yêu thương của Cung Lăng mà tiếp tục, cậu không thể rời khỏi Cung Lăng, bởi vì, toàn bộ thế giới của cậu đều là Cung Lăng,

Hạ An mở to mắt, thở dài một hơi, nghiêng người nằm trên giường, nhưng lại không thể ngủ được. Bởi vì hình ảnh của anh không chịu biến mất.

Nhưng cậu không nhìn thấy, một thân ảnh quen thuộc đang đứng ở cửa.

38. Chương 38: Cầu Hôn Rồi. Động Phòng Thôi

Hạ An mơ mơ màng màng mở to mắt, bên cạnh là sắc mặt xanh mét của Cung Lăng, Hạ An trừng to mắt: “Cung Lăng, anh rốt cục đã về.” Nói xong liền muốn tiến tới ôm anh, nhưng mà anh lại né tránh ôm ấp của Hạ An, cậu bỏ nhào vào không khí, kinh ngạc nhìn Cung Lăng, vậy mà anh lại dùng ngữ khí đông cứng nói: “Nói chuyện giữa chúng ta.”

Hạ An cắn môi dưới, cậu không muốn nghe che lỗ tai lại, muốn nhắm mắt lại không nhìn tới cái biểu tình xa lạ kia. Cung Lăng nắm lấy bàn tay đang cố che tai của cậu lại, lạnh lùng nói: “Hạ An, cậu cần đổi mặt

với sự thật, chúng ta... chia tay đi.”

Hạ An khủng hoảng nắm lấy tay anh, “Không, không muốn, em không muốn...” Một tiếng thét chói tai, Hạ An từ trong mộng tỉnh lại, trên trán vẫn ẩm ướt mồ hôi, cậu run rẩy ôm kín ngực mình, an ủi bản thân, đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ mà thôi, được rồi, đúng vậy, chỉ là mơ thôi. Không phải sự thật, không phải là sự thật, Cung Lăng sẽ không bỏ cậu, sẽ không...

Ở trên giường an ủi chính mình một lát, Hạ An đứng dậy lấy bàn chải đánh răng, rửa mặt sạch sẽ, quần áo cũng sửa sang lại đàng hoàng, giống như là chuẩn bị tiếp nhận một nghi thức trọng đại. Sau đó cậu đứng trước gương, hít một hơi thật sâu, tuy rằng, nguyện vọng kia rất là tham lam, căn bản cũng không có hi vọng, ông già Noel cũng là không có cách nào a, nhưng Hạ An chỉ có thể dựa vào chút may mắn này để khiến mình bớt khó chịu.

Chờ đợi Hạ An chuẩn bị xong tất cả mọi việc, cậu bỏ tay vào tất, trống trơn, không có gì cả, Hạ An chưa từ bỏ ý định trên sờ sờ, dưới sờ sờ, trái sờ sờ, phải sờ sờ, không có, không có gì cả, Hạ An lộ ra ánh mắt thất vọng, đương nhiên, khẳng định ngay cả ông già Noel cũng cười cậu tham lam. Đột nhiên, đầu ngón tay của cậu đụng phải một cái vật trơn nhẵn, diện tích không phải rất lớn, trong lòng cậu lại nảy sinh hi vọng vội vàng lấy ra, vừa nhìn thấy liền sợ ngây người, cái vật trơn nhẵn, diện tích không phải rất lớn kia, lại là cái nhẫn!! Đây là một chiếc nhẫn bạch kim rất đẹp, cậu xoay xoay chiếc nhẫn một chút, nghi hoặc nói: “Đây là đồ chơi gì a?” Đây là ông già Noel tặng? Không phải là muốn tán tỉnh cậu chứ, nhưng mà cậu đã có người thương rồi. Hạ An lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Sau lưng đột nhiên truyền đến độ ấm, Cung Lăng từ phía sau ôm lấy cậu, thổi một hơi bên tai cậu, khiến Hạ An cảm thấy nơi đó ngứa ngứa, rụt rụt cổ, sau đó anh nhẹ nhàng nói: “Đây là yêu thương của Cung Lăng, thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều yêu thương.”

Hạ An sợ ngây người, cậu thậm chí không dám quay đầu lại nhìn anh, đây sẽ không phải là giấc mơ chứ, độ ấm trong giấc mơ này cũng quá chân thật đi.

“Đứa ngốc, em rốt cuộc là đang nghĩ cái gì, ngày đó, người nghe điện thoại là mẹ của anh.” Cung Lăng biết mấy ngày này mình lạnh nhạt với cậu, tên ngu ngốc này khẳng định sẽ lại hiểu lầm nghĩ không thành có, đành phải giải thích.

Nghe được lời giải thích của anh, Hạ An mừng rỡ, nhưng vẫn không hiểu nói: “Nhưng mà Tiêu Nhan nói anh xã giao a, hơn nữa, gần nhất anh cũng có.... về nhà.”

“Tiêu Nhan đùa giỡn em thôi, anh gần đây có chút bận.” Cung Lăng dán chặt lấy cậu, hơi thở của anh phun lên cổ Hạ An, cảm giác rất quen thuộc. Nghe được lời giải thích này, Hạ An vui vẻ muốn điên, xem ra đều là tự mình suy nghĩ lung tung, cậu tự giễu ở đáy lòng cười nhạo bộ dạng sống không bằng chết của mình mấy ngày nay, cậu phải tin tưởng Cung Lăng nhiều hơn. Cậu rất nhanh xoay người ôm lấy Cung Lăng, dúi đầu vào ngực anh, nước mắt dôn nén mấy ngày liền trào ra, cậu khóc nức nở nói: “Cung Lăng, em còn tưởng rằng anh không quan tâm em, em đột nhiên phát hiện, em không thể rời khỏi anh, thật sự không thể rời khỏi anh.” Đã quen ở cùng một chỗ với Cung Lăng, nhắm mắt lại là anh, mở mắt ra cũng là anh. Nếu thật sự phải rời khỏi anh, bản thân nhất định sẽ không thể chịu nổi, trái tim kia sớm hay muộn rồi cũng sẽ đau mà chết.

Cung Lăng sờ sờ đầu cậu ôn nhu nói: “Đồ ngốc, sao anh có thể không cần em được chứ.”

Hạ An không nói gì, chỉ ôm chặt lấy Cung Lăng, giống như sợ anh sẽ lại rời đi.

Cung Lăng cảm thấy cậu vẫn không an lòng, trong lòng thở dài, đều do sự cầu thả tùy tiện của mình, vốn cậu đã thích miên man suy nghĩ, lại khuyết thiếu cảm giác an toàn, lúc này, nhìn thấy bộ dạng của cậu, chắc chắn rằng trái tim cậu đã rất đau đớn, nước mắt cũng chảy không ít. Nhưng thông qua lúc này, Cung Lăng đã biết Hạ An ỷ lại mình như thế nào, sự hiện hữu của mình cũng như không khí của cậu, nếu kéo ra, đừng nói là thống khổ không chịu nổi, mà là không sống nổi. Thật sự không thể rời khỏi cậu. Đối với cậu, làm sao mới được đây.

“Thực xin lỗi.” Cung Lăng thấp giọng giải thích, “Mấy ngày nay là anh không đúng.”

Hạ An lắc lắc đầu trong ngực anh, chỉ cần anh đang ở bên cạnh là được rồi.

“Như vậy, tiếp theo, nói chuyện chính.” Cung Lăng buông lỏng vòng tay đang ôm chặt Hạ An ra, giữ khoảng cách mấy cm để nói.

“Hà?”

Cung Lăng cầm lấy chiếc nhẫn trong tay Hạ An, xoay xoay nói: “Đây là anh tự mình yêu cầu người khác làm ra.” Hạ An nhìn kỹ, mới phát hiện trên chiếc nhẫn có khắc một chữ: ‘An’. Là tên của cậu, Hạ An ngẩng đầu nhìn về phía Cung Lăng, nhưng Cung Lăng lại đè đầu cậu xuống để cậu tiếp tục xem, tiếp tục xoay xoay, nhìn thấy một chuỗi chữ tiếng anh giống như đang nhảy múa: Love you, forever

Yêu em, mãi mãi.

Hạ An cảm động bật cười, yêu, đúng rồi, Cung Lăng thương cậu, cho nên sẽ không bỏ mặc không quan tâm cậu, cảm giác hạnh phúc nhanh chóng quay trở về trên từng tác da thịt của Hạ An

“Hạ An, gả cho anh.” Cung Lăng thâm tình nhìn hai mắt Hạ An, đôi mắt kia giống như có thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hóa thành một câu. Hạ An có cảm giác mình sắp ngất xỉu khi nhìn thấy ánh mắt của anh, đỏ mặt cúi đầu, Cung Lăng, là đang cầu hôn cậu, đây.. đây là yêu thương của Cung Lăng, thiệt nhiều thiệt nhiều thiệt nhiều yêu thương.

“Gả cho anh.” Anh dùng câu trần thuật, không có một chút nghi vấn. Anh nâng cầm Hạ An lên, để cậu nhìn vào mắt mình, không thể trốn tránh.

Cuối cùng, Hạ An gật gật đầu, “Vâng.” Sau đó, Cung Lăng đeo chiếc nhẫn lên cho cậu, sau này Hạ An danh chính ngôn thuận là người của Cung Lăng, trong lòng, vui mừng điên cuồng không chịu được, Cung Lăng dùng sức ôm lấy Hạ An, mà Hạ An cũng vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh, ngọt ngào cười.

Cứ ôm nhau như vậy một lát, Cung Lăng đột nhiên cười xấu xa ném Hạ An lên giường, Hạ An bị trận tập kích bất ngờ này không có khả năng phản kháng, cứ như vậy bị ném lên giường, nhưng hoàn toàn không đau, nhưng mà, sau khi bị ném, quần áo của Hạ An trở nên lộn xộn, lộ ra cánh tay tuyết trắng. Hạ An mặt nhần mày nhíu nói: “Anh làm gì thế?” Vừa mới cầu hôn cưới vợ xong đã sử dụng bạo lực gia đình liền sao.

Cung Lăng cười xấu xa, từng bước tới gần, chậm rãi phun ra hai chữ: “Động phòng.” Sau đó thừa dịp Hạ An vẫn chưa hiểu rõ tình hình đã nằm đè lên người cậu. Tiếp nữa, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của Hạ An, ngay từ đầu là có chút kinh ngạc phản kháng thậm chí là mắng chửi người, nhưng mà càng về sau, thanh âm càng lúc càng vô lực, biến thành từng đợt rên rỉ trầm thấp còn có tiếng khóc nức nở cùng tiếng cầu xin tha thứ.

Một đêm xuân sắc khôn cùng a ~

Lúc Hạ An nằm dưới người Cung Lăng, ý thức mơ hồ nghĩ, ông già Noel thật ra cũng thật hữu dụng a.

39. Chương 39: Lời Tâm Tình, Hôn Lễ, Hạnh Phúc!

Khi Hạ An...tỉnh lại, bên cạnh chỉ còn dư âm độ ấm của thân thể Cung Lăng, không có nhìn thấy anh. Cậu kích động ngồi dậy nhìn xung quanh, ánh mắt quét đến một ngăn tủ bên cạnh giường, đặt một chén nước, phía dưới đè lên một tờ giấy, Hạ An rút ra, nhìn thấy thì biết ngay đó là chữ của Cung Lăng.

‘Khi tỉnh lại thì đi đến phía sau nhà gỗ.’

Lời nhắn ngắn gọn giúp Hạ An buông lỏng lo lắng, cậu buông tờ giấy ra, ánh sáng từ cửa sổ xuyên vào chiếu lên cái nhẫn trên tay cậu, Hạ An nhẹ nhàng vuốt ve nhẫn, trong lòng thật sự rất ngọt ngào. Một lát sau, Hạ An đứng lên rửa mặt, thay một bộ quần áo, đi thẳng đến nhà gỗ. Trong lòng vẫn suy nghĩ Cung Lăng lại đang làm trò quỷ gì.

Hạ An tìm rất lâu mới thấy chỗ này, bây giờ là mùa đông, phong cảnh ngày ấy đã qua, nhánh cây đã khô héo, nhưng chồi non cũng đang nhu nhú ra, ở trên đầu cành đung đưa khi gió lạnh nhẹ nhàng thổi qua. Hạ An bước lên bậc thang, đi từng bước từng bước. Đến khi lên đến trên cùng, cũng vẫn không có bóng dáng Cung Lăng, Hạ An nghi hoặc mặt nhần mày nhíu, đột nhiên, Tiêu Nhan xuất hiện, nói một hơi: “Đừng hỏi tại sao tôi lại ở chỗ này, cũng đừng hỏi tại sao tôi lại như vậy, nếu muốn biết Lăng đang ở đâu, hiện tại cậu hãy nhanh đi tới ‘Chỗ vui chơi’ kia. Cứ như vậy, mau đi đi.” Tiêu Nhan một hơi nói xong, Hạ An có chút mơ hồ, ngờ ngác gật gật đầu. Sau đó đi đến ‘Chỗ vui chơi’.

Dọc theo đường đi, lá cây đã khô héo, chỉ còn lại tro bụi cành cây, nhưng chúng vẫn quấn lấy nhau, làm thành một hình...trái tim. Hạ An mở to mắt nhìn trái tim đó, đây... là Cung Lăng làm đúng không, nhưng khả năng anh ấy làm thật sự rất thấp, Hạ An nghĩ.

Hạ An tiếp tục đi tới, mãi cho đến cuối đường, nhảy vào địa phương quen thuộc. Thiệt nhiều thiệt nhiều bong bóng màu sắc khác nhau gắn trên cành cây, bên trên còn có rất nhiều bức ảnh, ngủ, vui vẻ, cười,

hạnh phúc, nhất gan, dũng cảm... Đủ loại cảm xúc của Hạ An. Hạ An giật mình, ngẩng đầu thì nhìn thấy một cái màn hình LED rất lớn.

Phía trên hiện lên từng bức ảnh, là lúc cậu và Cung Lăng bên nhau.

“Kỳ thật, anh rất cảm ơn ngày đó đã cứu em.” Trên màn hình hiện lên một câu.

“Cũng là nhờ lần đó, em tiến vào thế giới của anh.”

“Ngày đó, em dùng ánh mắt chờ mong nhưng lại thật cẩn thận sợ hãi bị cự tuyệt nhìn anh, anh mắt hờn đáp ứng em.”

“Em đã làm một số chuyện rất bình thường, nhưng mà những chuyện này người khác chưa bao giờ làm cho anh.”

“Em chưa bao giờ biết, anh muốn em biết bao nhiêu, anh không chỉ muốn em một lát, anh muốn em cả đời. Em chưa bao giờ biết, anh yêu em bao nhiêu, một câu nói anh yêu em, không đủ nói lên trọng lượng của em trong lòng anh. Em chưa bao giờ biết, thì ra anh cũng sợ hãi nếu mất đi em. Em chưa bao giờ biết, mỗi một phút mỗi một giây anh đều muốn chúng ta ở bên cạnh nhau, muốn cùng em đến già. Anh không cầu thiên hoang, không cầu địa lão*, chỉ cầu em ở bên cạnh anh cả đời là được”

() Cả câu ‘Thiên hoang địa lão’ nghĩa là dài đằng đẳng, trời tàn đất tận*

“Em luôn không muốn trở thành phiền phức của anh, em luôn sợ hãi bản thân mình là người dư thừa, em luôn sợ hãi khoảng cách giữa anh và em quá lớn. Nhưng mà, Hạ An, em không phải phiền phức của anh, em là cuộc sống của anh; em không phải dư thừa, nếu anh mất đi em, trái tim sẽ chết; nếu em cho rằng khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, anh sẽ dừng bước lại, quay đầu đi ngược về phía em. Chúng ta có thể đi cùng nhau.” Từng bức ảnh thêm đoạn tình cảm động lòng người, trong mắt Hạ An nổi lên hơi nước, những lời này, Cung Lăng không nói với cậu, thì ra là do thẹn thùng.

Câu nói sau cùng, chỉ có năm chữ thật to trên màn ảnh: Hạ An, anh yêu em.

“Hạ An, anh yêu em.” Thanh âm có chứa từ tính cùng ngữ khí thâm tình vang lên, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Hạ An dán lên thân thể cậu, nhẹ nhàng nói.

Hạ An hạnh phúc, nước mắt chảy xuống, cậu chậm rãi quay đầu lại, vươn tay vuốt ve mặt của anh nói: “Không phải là em đang nằm mơ chứ?”

Cung Lăng cầm lấy ngón tay cậu nhẹ nhàng cắn xuống, Hạ An mạnh mẽ gục trong ngực của anh nói: “Là sự thật, sự thật.”

Cung Lăng cười cười, nói: “Chúng ta, kết hôn đi.”

Hạ An dùng sức gật gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đẩy anh ra, đưa mắt nhìn anh: “Những thứ này đều do anh làm?”

“Ừ.”

“Bên ngoài cũng vậy?”

“Ừ.”

Hạ An vội vàng nắm tay anh lên xem, quả nhiên, trên hai bàn tay thon dài trắng tinh xuất hiện một vài vết thương do gai của dây leo đâm vào, còn có chút sưng đỏ. Hạ An đau lòng nói: “Anh là tên ngốc hử, sao không chịu cẩn thận một chút chứ?”

Cung Lăng lại không sao cả nói: “Vết thương nhỏ thôi. Có thể làm em cảm động đến rơi lệ, cái này không thành vấn đề.”

Thật sự, Hạ An thực cảm động, trong ấn tượng, Cung Lăng chưa bao giờ biết làm loại chuyện này, nhưng mà, anh lại vì Hạ An mà làm, việc này khiến Hạ An thực cảm động, chỗ này tất cả đều do anh tỉ mỉ chuẩn bị.”VẬY anh biến mất mấy ngày trước là vì bận việc này?”

“Ừ, vốn muốn bố trí hôn lễ, không biết phải cầu hôn với em thế nào, vừa lúc ngày đó thì có cơ hội.” Cung Lăng gật gật đầu nói.

“Chẳng trách, thì ra anh đã lén lút nghe lén nguyện vọng của em.”

“Không lén lút nghe lén nguyện vọng thì làm sao mà biết được em lại tham lam như vậy, muốn thật nhiều yêu thương của anh.” Cung Lăng cúi xuống cắn cắn lên vành tai cậu.

Hạ An bị trêu chọc đỏ mặt, không biết trả lời như thế nào, lúc này, Cung Lăng nắm tay cậu đi ra ngoài nói: “Đi, kết hôn thôi!”

Hạ An bị anh kéo đi, ra đến bên ngoài, tất cả mọi người đều xuất hiện.

Phong cảnh bên ngoài đột nhiên thay đổi, trên nhà gỗ cắm hoa tươi, hai cây đại thụ hai bên thì có treo ruy băng, còn có một băng ghế dài màu trắng.

“Tiểu An, kết hôn vui vẻ nha! Sau này cậu đã có thể khóa chặt Lăng lại.” Tiêu Nhan cười khê nhếch nhếch mi nói.

Giản Thiên ôm eo cô: “Chúc hai người hạnh phúc.” Cung Lăng gật gật đầu.

“Hạ An, không ngờ, cậu không những có thể cầu được Cung Lăng, còn có thể lừa gạt anh ta đi đến phần mộ hôn nhân, xem ra trước kia là tớ đã xem thường cậu rồi nha.” Khúc Uy tiến tới tặc tặc cười nói.

Sau đó chính là Dương Du, con bé sôi nổi đi đến trước mặt Hạ An, lôi kéo tay Hạ An nói: “Ca ca, anh kết hôn rồi a, sau này nhất định phải sinh một đứa bé cho em chơi nha.” Cung Lăng cười cười, lần này đến phiên Hạ An hắc tuyến.

Cung Lăng ôm sát thắt lưng cậu nói: “Nghe được không, em cũng nên vì anh mà sinh một đứa chứ.”

Mặt Hạ An đã đỏ đến cổ rồi, đẩy Cung Lăng, “Nói mê sảng cái gì vậy.”

Sau nữa là cha mẹ Cung Lăng, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt tươi cười hiền lành, Hạ An nhìn thấy mẹ Cung Lăng liền ngẩn người, bà bảo dưỡng quá tốt, khuôn mặt thanh xuân, giọng nói ngọt ngào, thật sự khiến người khác không thể tưởng tượng được bà đã hơn ba mươi tuổi.

Cung Lăng chỉ mời một số bạn thân thông thường, nhưng Hạ An cảm thấy vô cùng vừa lòng, hôn lễ của hai người, cần gì phải có nhiều người. Hạ An không thích khoe khoang như vậy.

Lúc sau, Hạ An nhất định phải rời khỏi Cung Lăng, bởi vì cần bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Cả đám người thật sự ném Hạ An vào nhà gỗ, lột quần áo của cậu, đổi lại một thân âu phục hôn lễ màu trắng.

“Chà, mặc cái này vào thoát nhìn vẫn chỉ một mình thôi.” Khúc Uy vây quanh cậu xoay xoay, sờ sờ cảm nói.

Hạ An thưởng cho hắn một cước, “Đi tìm chết”

Bên ngoài nổi nhạc lên, không phải là ca khúc kết hôn, mà là Cung Lăng.... thối sáo, âm điệu vui vẻ, tựa như mây bay nước chảy lưu loát sinh động. Hạ An cúi đầu cười cười, sau đó ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, Cung Lăng ở bên kia, chìa một bàn tay về phía cậu. Hạ An sợ ngây người, lúc này Cung Lăng vô cùng đẹp trai, một thân áo vest tinh xảo màu đen khiến anh giống như một thiếu niên xinh đẹp bước ra từ truyện tranh. Bên cạnh Khúc Uy vỗ vỗ đầu cậu nói: “Hắc hắc, hoàn hồn đi. Cậu lại có thể mê trai như vậy.” Hạ An lấy lại tinh thần, quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái. Sau đó chậm rãi từng bước đi về phía trước, Cung Lăng giống y như thiên sứ đang đưa tay về phía cậu, Hạ An hình như còn thấy được sau lưng Cung Lăng nổi lên quang sáng, Hạ An đi tới chỗ vị mỹ nam tử kia, đặt tay lên phía trên, Cung Lăng mỉm cười nắm chặt tay cậu. Bước lên bậc thang.

Ánh mắt Cung Lăng luôn luôn khóa trên người Hạ An, mặt Hạ An hơi hơi đỏ cúi đầu, đứng trước mặt linh mục, hai người tuyên thệ, đeo nhẫn, nhìn nhẫn trên tay Cung Lăng, trái tim Hạ An âm thầm phát nổ, sau này Cung Lăng là của cậu, xem sau này ai còn dám tới gần Cung Lăng.

Tiêu Nhan cùng Giản Thiên và vài người khác ở phía dưới ồn ào: “Hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái!”

Hạ An cúi đầu thấp hơn, những người này đang nghĩ cái gì vậy, nhưng Cung Lăng lại nâng cằm cậu lên, khóa chặt thắt lưng cậu, mọi người ở dưới ồn ào hoan hô hôn đi. Đột nhiên, thanh âm bùm bùm bùm vang lên, từng chùm pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, từ đằng xa ánh sáng lóe lên như đang nhảy múa vui đùa, dừng lại bên người Hạ An cùng Cung Lăng, dần dần vây quanh Hạ An cùng Cung Lăng trong một hình trái tim to, Hạ An giật mình kêu: “Đom đóm!” Biểu tình thật sự rất giống lúc trước.

“Ha ha, thế nào? Thích không?” Cung Lăng ôn nhu nói.

“Ừ.” Mùa đông mà vẫn có thể bắt được đom đóm thật sự không dễ dàng, Cung Lăng đã chân chính lên kế hoạch tỉ mỉ cả rồi.

Hạ An then thùng vùi đầu vào ngực anh, Cung Lăng cũng đưa tay ra vòng quanh thắt lưng cậu, nhẹ nhàng nói bên cậu: “Ngày mai chúng ta đi lấy chứng nhận.”

Hạ An ngẩng đầu nhìn Cung Lăng, thật không ngờ, thật không ngờ anh sẽ dẫn cậu đi lấy chứng nhận, đây là muốn cho cậu một cái danh phận a, Hạ An cười nói: “Được rồi.” Trong mắt đã tràn ngập hạnh phúc cùng vui sướng.

Tiếng pháo hoa không ngừng vang lên bên tai, đom đóm làm thành tình yêu, hai người ôm hôn, bốn phía đều tản ra một loại không khí ngọt ngào chết người.

HOÀN CHÍNH VĂN

40. Chương 40: Phiên Ngoại: Trong Truyền Thuyết

Hai người đã đi Hà Lan lấy chứng nhận kết hôn, sau đó thì hưởng tuần trăng mật luôn. Hiện tại vợ chồng son ngọt ngào mật mật, cuộc sống trải qua vô cùng tuyệt vời.

Thời gian qua đi rất nhanh, đảo mắt đã khai giảng. Hạ An tỉnh dậy trong vòng tay anh, cậu dùng tay miêu tả khuôn mặt Cung Lăng, chân mày, cái mũi cao thẳng, đôi môi hoàn mỹ, lúc tay dừng lại chỗ môi Cung Lăng, Hạ An cảm thấy ngón tay mình đột nhiên nóng lên, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Cậu vội vàng thu tay về, vỗ vỗ mặt mình, trong lòng nói với chính mình: lại nghĩ cái gì vậy, vẫn nên đi làm bữa sáng cho anh ấy thôi. Vì thế, Hạ An vận động cơ thể, rời giường. Lúc Hạ An nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Cung Lăng nằm ở trên giường khóe miệng hơi hơi cong lên.

Chờ Hạ An làm xong bữa sáng, đang chuẩn bị gọi Cung Lăng dậy, chuông cửa liền vang lên, Hạ An mở cửa, vốn là nghĩ ra một lúc, sau đó liền mỉm cười nói: “Dì đã tới a.”

Mẹ Cung ngồi trên ghế sa lon, trước mặt là Hạ An đang rót trà, Hạ An lễ phép ngồi một bên khác, cậu cùng mẹ Cung Lãng tiếp xúc cũng không phải rất nhiều, có cảm giác không yên khi con dâu mới đối mặt với mẹ chồng.

“Tiểu An, con thích trẻ con không?” Mẹ Cung lên tiếng trước đánh vỡ cục diện cứng ngắc.

“Thích, thích.” Hạ An trả lời.

“Vậy con muốn có con không?” Mẹ Cung nhìn vào mắt Hạ An nói.

“A.” Hạ An kinh ngạc, sau đó kịp phản ứng nói: “Muốn, muốn.” Nhưng mà, không phải cậu muốn là có thể có.

Mẹ Cung thấy phản ứng của cậu chỉ cười nhẹ, sau đó lại thần sắc trang trọng nói: “Tiểu An, dì biết quan hệ giữa con và Lãng rất tốt”

Những lời này là có ý gì? Hiện tại quan hệ của hai người đã không thể dùng chữ tốt để hình dung, phải là vô cùng ngọt ngào mới đúng. Có điều đối với câu này, Hạ An cảm thấy có chút chút bất an, dự cảm hình như là có gì đó không tốt.

“Chỉ là, Cung thị không thể không có người thừa kế.” Mẹ Cung bất ngờ xoay chuyển lời nói.

Hạ An đối những lời này nhú mày, nghi hoặc nói: “Cho nên?”

“Cho nên, con không hiểu sao?” Đôi mắt sắc bén của mẹ Cung tiếp cận cậu, giống như muốn nhìn thấu con người cậu.

Hạ An cảm giác trong lòng thật lạnh, cho nên, là muốn thế nào, muốn Cung Lãng đi tìm một thiên kim kết hôn sao, a, không, anh phải li hôn với mình trước mới có thể. Hạ An rất không thoải mái, cậu không muốn Cung Lãng rời khỏi cậu, không muốn Cung Lãng kết hôn cùng người khác, Cung Lãng là của cậu. Hai người đã lãnh chứng nhận kết hôn rồi, Cung Lãng thương cậu, Cung Lãng sẽ không vứt bỏ cậu.

“Không hiểu.” Hạ An quyết định giả ngu. Vô luận như thế nào, cũng sẽ không rời khỏi Cung Lãng! Tuyệt đối sẽ không!

“Ha ha.” Mẹ Cung cười cười nói: “Cung thị do một tay Hoa sáng lập, dì không thể để cho nó đứt đoạn trong tay Lãng.”

Câu này, khiến cho Hạ An không biết phải làm sao. Cậu kích động muốn nói, lại nói không được.

“Đủ rồi, còn tiếp tục nữa con sẽ tức giận.” Cung Lăng tựa trên cửa hai tay vòng trước ngực, mặt không chút thay đổi nói

“Ha ha, sao, đau lòng hả?” Mẹ Cung quay đầu nhìn về phía Cung Lăng nói.

“Vâng.” Cung Lăng gật gật đầu, “Con đau lòng.”

Cung Lăng trả lời lại khiến bà cười càng vui vẻ hơn, Hạ An càng thêm khó hiểu, đây là tình huống gì???

“Cho nên nha, Tiểu An, con với Lăng sinh một đứa đi! Dì muốn làm bà nội.” Mẹ Cung cười vuốt ve tay Hạ An nói.

“Hả?” Hạ An mở to miệng, sinh con?? Đây lại là tình huống gì nữa??

“Tay, lấy ra.” Cung Lăng đi đến trước mặt bọn họ, không hài lòng nói.

“Xi, thật keo kiệt.” Mẹ Cung thu tay về.

“Tình huống gì đây?” Hạ An kéo góc áo Cung Lăng hỏi.

“Mẹ thúc giục chúng ta mau chóng sinh con.”

“Sinh, con.” Hạ An đề cao âm lượng nói: “Em là nam.”

“Chúng ta biết.” Cung Lăng cùng mẹ Cung trầm miệng một lời nói.

“Kia, kia, sinh con như thế nào?” Mặt Hạ An đỏ lên, hai người kia không phải là muốn con đến điên rồi chứ?

“Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, cái gì cũng có thể giải quyết được” Mẹ Cung búng tay một cái.

Cung Lăng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Sau đó nói với mẹ Cung: “Con sẽ làm nhanh, hiện tại mẹ cũng mau trở về, có thời gian ở đây nói chuyện phiếm còn không bằng cùng ta cha cố gắng sinh thêm đứa nữa.”

“Mẹ mới không thèm, sinh con đau muốn chết. Chuyện sinh con nên giao cho con dâu của mẹ đi!” Mẹ Cung cười híp mắt muốn đặt tay lên mặt Hạ An, lại bị Cung Lăng hung hăng trừng, đành phải phần nộ thu hồi tay lại.

Mẹ Cung đi rồi, Hạ An quay qua Cung Lăng nói: “Anh tốt nhất giải thích cho em một chút là có chuyện gì xảy ra.”

“Sinh con.” Hai chữ đơn giản, Hạ An lần đầu tặc mao quát: “Ông đây là nam. Sinh con như thế nào?”

Đối mặt với Hạ An tặc mao, anh chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu nói: “Không cần em sinh.”

“Ngày mai anh ra nước ngoài một chuyến.” Sau đó nói kế hoạch ra với cậu.

Hạ An giật mình nói: “Như vậy cũng được sao?”

“Có thể.”

“Vậy....” Em cùng đi với anh.

“Không cần, em cứ ở trong nhà ngoan ngoãn chờ anh.” Cung Lăng cắt đứt lời cậu, ôn nhu nói.

“Nhưng mà...”

“Ng Sloan. Được không?” Cung Lăng nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn trên trán cậu.

“Được.” Cuối cùng Hạ An vẫn gật gật đầu.

Hiện tại ở nước ngoài đã có một loại kỹ thuật, có thể sinh ra nhi đồng, lấy tinh trùng của hai người bọn họ. Đã đi nước ngoài, xác suất thành công của loại kỹ thuật này không cao lắm.

Cung Lăng rời đi chín mươi ba ngày, Hạ An ngơ ngác ngồi trên ghế sofa. Ngẩn người.

Đột nhiên, cửa mở. Hạ An vội vàng tới cửa.

Cung Lăng ôm một đứa nhỏ vẫn còn đang quấn tã, Hạ An hoàn toàn không có để ý đến đứa bé, một lòng nhìn Cung Lăng, chín mươi ba ngày không gặp, cảm của Cung Lăng đã hơi lún phún râu, thoát nhìn lại càng đẹp trai hơn!

“Hạ An, đây là con của chúng ta.” Cung Lăng ôm lấy đứa bé đến trước mặt của cậu cười nói.

Hạ An nhìn đứa bé trước mặt, hai mắt to thông minh xoay trong nhìn xung quanh, ngũ quan thoát nhìn cũng không tệ. Hạ An vươn ngón tay ra sờ sờ khuôn mặt của nó, mềm, thật thoải mái. Hạ An tươi cười

nói: “Thật đáng yêu.”

“Đương nhiên, đây chính là con của chúng ta.” Cung Lăng đưa đứa nhỏ qua cho cậu

Hạ An thật cẩn thận tiếp nhận đứa nhỏ, thoát nhìn thật đúng là có chút giống bộ dáng đẹp trai cùng khí chất của Cung Lăng. Hạ An ôm đứa nhỏ lặp lại lời nói của Cung Lăng: “Con của chúng ta. Con của chúng ta.”

“Ừ, chúng ta.” Cung Lăng kiên định.

Hạ An cười càng vui vẻ hơn “Vậy nó tên là gì?”

“Tư An.” Cung Lăng thản nhiên nói.

“Tư An, Tư An.” Hạ An nói mấy lần, sau đó mặt lại đỏ hồng cúi đầu nói: “Làm gì có ai đặt tên giống như anh.”

“Sao, không thể sao?” Cung Lăng ôm chầm vai cậu cúi đầu cắn vành tai của cậu nói: “Chín mươi ba ngày, thật sự tưởng niệm chết anh.”

Hạ An cười né tránh, nói: “Em cũng nhớ anh.” Lúc đó đã bị Cung Lăng nâng cằm lên hôn xuống.

Hạ An đỏ mặt đẩy đẩy lồng ngực anh nói: “Còn có con ở đây.”

Cung Lăng bắt đắc dĩ buông lỏng cậu ra, dù sao sau này vẫn còn nhiều thời gian.

Mà tiểu Tư An thì sao, vừa mới tròng mắt hai mắt thật to nhìn bộ dáng hai người ba của mình liếc mắt đưa tình đầy mờ ám, khắc sâu vào trái tim thuần khiết của nhóc, ghi nhớ vĩnh viễn.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-an>